

Báo Thù Tình Nhân

Contents

Báo Thù Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	40
8. Chương 8	45
9. Chương 9	45
10. Chương 10	51

Báo Thù Tình Nhân

Giới thiệu

Bởi vì thiên phú dị bẩm có thể tiên đoán trong mộngNàng biết hẳn có kế hoạch theo đuổi nàng là có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-thu-tinh-nhan>

1. Chương 1

Nghe nói đó là một lời nguyện.

Thật lâu về trước có một nữ nhân tên Roland · Miller đẹp người nhưng xấu nét, nàng ý vào nhan sắc hơn người cùng gia cảnh bề thế mà kiêu căng ngạo mạn, tùy hứng phóng túng câu dẫn toàn bộ nam nhân bị nàng nhìn trúng, cho dù đối phương đã có vợ hoặc bạn gái cũng không thềm để ý.

Người xưa có câu đi đêm lắm có ngày gặp ma, rốt cuộc có một lần,sau khi nàng phá hoại gia đình nhà người

ta, người phụ nữ ấy trước khi tự sát đã nguyện rửa nàng sẽ tiên đoán thấy chính mình ác có ác báo, tương lai bi thảm, sau đó vĩnh viễn sống trong sợ hãi.

Từ đó về sau năng lực này luôn bám chặt các thế hệ con cháu của Rolland Miller.

Chỉ có điều sau khi huyết thống bị hòa tan, cùng với đời sau Roland tích đức làm nhiều việc thiện, cho nên lời nguyện rửa có thể dự đoán được tương lai đáng sợ này càng lúc càng ít xuất hiện trên đời sau của dòng họ Ronald, hơn nữa còn có chút biến chuyển

Nghe nói gần đây, có một người được di truyền gen năng lực kia đã không biết là Roland đời thứ mấy vượt biển đến đây, đó là hậu đại Dương Kim Liên.

Lúc đầu Dương Kim Liên đoán được sẽ gặp được một nam nhân, sự việc tiếp diễn sau đó chứng minh nam nhân này chính là người bầu bạn chung thân của nàng.

Đoán được như vậy làm cho Dương Kim Liên không khỏi suy nghĩ nói chuyện say sưa vài thập niên, không chỉ có hàng xóm láng giềng đều biết chuyện này, mà sáu nữ nhi của nàng cũng thích thú chuyện tình cảm thần kỳ của ba mẹ đến thuộc lòng, chỉ tiếc sáu cô con gái không đứa nào có di truyền năng lực đặc thù đó, cũng bởi vậy nên chuyện này dần dần bị lãng quên.

Năng lực đoán trước bất khả tư nghị [*] này đã để cho Dương Kim Liên nói chuyện say sưa mấy thập niên, không chỉ có hàng xóm láng giềng cũng biết chuyện này, ngay cả sáu đứa con gái của nàng tất cả đều đối với tình yêu thần kỳ của cha mẹ đọc thuộc lòng, chỉ tiếc là trong sáu đứa con gái của nàng không có một người nào di truyền năng lực đặc thù này, cũng vì vậy mà đối với chuyện này từ từ quên lãng.

6 giờ sáng, phòng ngủ một mảnh trầm tĩnh.

Ánh rạng đông lặng lẽ xuyên qua hai bên màn rèm tiến vào căn phòng, đem sức sống của một ngày mới tràn ngập không gian yên lặng.

Ổ chăn trên giường hơi hơi hở ra, sàn nhà bốn phía có đến một nửa là đóng báo chí cùng tiểu thuyết thịnh hành đang lật dở, ngoài ra còn có một cái mặt nạ dưỡng da cùng một lọ thủy tinh trong suốt nằm ngang.

Trên chiếc bàn trang điểm cạnh giường, đồng hồ báo thức thông thả tiêu sái từng giây từng phút, không chút vội vã phát ra âm thanh tí tách nho nhỏ.

Chỗ hở trong chăn đột nhiên giật mình, cánh tay mảnh khảnh vươn ra đặt lên tấm drap trải giường làm cho nguyên bản gương mặt đang bị che khuất hiển lộ...

Đó là..... Ân, nên hình dung như thế nào đây?

Bình thường, đáng yêu, mềm mại.....

Ân, nói thật là khuôn mặt không có ấn tượng, chỉ là có đáng yêu mềm mại, nhưng nếu nói thẳng thì ... thực bình thường.

Ngũ quan bình thường, màu da bình thường, mái tóc (nguyên văn : phác chất) bình thường, liền ngay cả cổ áo hé ra, xuân sắc như ẩn như hiện bên trong cũng bình thường làm cho người ta bình tâm tĩnh khí, một chút huyết mạch xúc động dâng trào đều không có.

Tên cô gái này là Văn Dĩ An, năm nay hai mươi sáu tuổi, diện mạo bình thường, dáng người thuộc loại hình tinh tế, bộ ngực không nổi bật. Công việc bình thường cùng con người cô không khác gì nhau, nguyện vọng cũng thực bình thường, đó là sau khi kết hôn, cô mong có thể ở nhà chăm chồng dạy con, hoàn thành chức năng của một bà chủ gia đình.

Cô là một trợ lý nghiệp vụ, công tác bình thường không phải đánh hóa đơn thì chính là sửa sang lại văn kiện, hoặc hỗ trợ làm người chạy chân mua đồ uống tiện lợi.

Tuy nói cô làm việc không có gì to tát cho lắm, nhưng là tính tình hảo hảo cùng năng lực công tác chỉnh tề mau lẹ nên rất được đồng nghiệp hoan nghênh. Hơn nữa cô lại có một tay hảo thủ nghề khiến ai ăn rồi đều khen không dứt miệng, cho nên nhóm đồng nghiệp khi không có việc gì vẫn gọi cô ra ngoài ăn, cho cô là người chủ trì, tần suất là từ 1 đến 2 lần trong một tháng.

Nói tóm lại, cô là một nữ nhân hai mươi sáu tuổi diện mạo bình thường, nấu ăn giỏi, giấc mộng lớn nhất chính là có thể gả ột nam nhân yêu mình, sau đó ngoan ngoãn ở nhà làm phận sự của bà chủ gia đình, cho nên tất cả các công việc một bà chủ gia đình nên có cô đều nắm được nhuần nhuyễn.

Đồng hồ nhỏ trên bàn tích tắc từng giây, kim đồng hồ đi đến vị trí số 7, mà kim phút đứng ở số mười hai, cách thời điểm báo thức 10 phút đồng hồ.

Phòng ngủ vẫn là một mảnh trầm tĩnh, ánh rạng đông từ ngoài cửa sổ tiến vào phòng so với lúc trước càng thêm sáng rực.

Tí tách, kim giây không ngừng vòng quanh chuyển động, mà kim phút vẫn hết sức thông thả ghi lại số lần kim giây xoay quanh nó.

Kim phút rốt cục chậm rãi chuyển qua vị trí số 5, cách thời gian chuông reo là 5 phút.

Đột nhiên trong lúc đó, thiên hạ trên giường vốn đang ngủ say lại như bị kinh hách gì đó mà mở bừng hai mắt.

Đôi mắt vừa tròn vừa sáng tràn đầy linh khí làm khuôn mặt nguyên bản bình thường đã thêm chút ấn tượng. Đương nhiên, giờ phút này nếu trên mặt cô lộ ra không phải vẻ mặt kinh sợ thì sẽ đẹp hơn.

Văn Dĩ An mỗi một ngồi dậy, đem mấy lọn tóc chấm vai dính trên mặt dờ xuống, sau đó vô lực thở dài một hơi.

Cô lại mơ thấy anh ta, lần này... Ân, là lần thứ 150 đi? Hay nói cách khác, cơ hồ cứ cách một ngày cô lại nằm mơ thấy người đàn ông này.

Tên của anh ta là Phạm Đăng, đã muốn từ trong thế giới mộng xuất hiện ở thế giới thực của cô.

Thời điểm cô lần đầu tiên nhìn thấy anh ta – người trong mộng chính là ở sân bay quốc tế, anh mặt không chút thay đổi tiêu sái đứng im, ánh mắt lạnh khốc vô tình.

Ngay lúc đó cô đương nhiên không biết anh là ai, càng không biết tên của anh, chỉ biết là anh tuy rằng bộ dạng rất tuấn tú lại có dáng người hảo model, nhưng toàn thân lại phát ra hơi thở lạnh liệt khiến cho người ta không dám tới gần.

Thời gian kế tiếp đại khái khoảng ba tháng đi, cô tựa như không chế không được chính mình mơ về anh, không ngừng tiên đoán trong mộng về cuộc sống của anh, bao gồm anh hỉ nộ ái ố, bao gồm cả... kế hoạch anh tiếp cận cô như thế nào.

Kế hoạch tiếp cận cô?

Đúng vậy, ba tháng sau khi cô liên tục mộng thấy anh, anh rốt cục xuất hiện trước mặt cô, hơn nữa còn lấy dáng điệu không giống trong mộng, nhiệt tình mà cuồng dã đối cô nhất kiến chung tình, sau đó trước con mắt của mọi người bắt đầu triển khai theo đuổi cô.

Anh có một công ty mạo dịch riêng, tuy rằng quy mô không lớn, nhưng tương đối có tiền đồ, anh còn hứa cho cô đảm nhiệm chức vụ trong “Uy thịnh xí nghiệp” mà rất nhiều người thèm muốn. (Chỗ này chêm một tý)

Giá trị con người anh không chỉ có bất phàm mà còn tăng giá từng ngày.

Không chỉ có giá trị à còn có bề ngoài tuấn tú, Phạm Đăng có thể nói là ứng cử viên sáng giá (nguyên : sí thủ khả nóng) cho danh hiệu người đàn ông độc thân hoàng kim, thế nhưng anh lại nhìn trúng cô, một người con gái diện mạo bình thường.

Tựa như người ta nói với cô, cô hẳn là rất cao hứng, hẳn là hảo hảo nắm chắc cơ hội này bắt lấy anh ‘kim quý tế’ hiếm có này mới đúng.

Nhưng năng lực dự đoán của cô lại nói cho cô biết, anh căn bản là không phải thật tình thích cô, tiếp cận cô là có rắp tâm khác, hơn nữa còn vì báo thù, cái này báo cô như thế nào tiếp nhận anh đây?

Tuy rằng cô đến bây giờ còn không biết nguyên nhân chân chính anh hận mình, bất quá anh thật là có kế hoạch tiếp cận cô, theo đuổi cô, mà thời điểm ở một mình, anh lại âm trầm cười lạnh nâng chén chúc mừng chính mình lại hướng mục tiêu, rảo bước tiến lên.

Chuyện anh hận cô đã sớm biểu lộ trên mặt, điểm này làm cho cô mỗi lần nằm mộng đều khổ sở đến đau lòng không thôi.

Bởi vì cô cho dù biết rõ anh căn bản không thương mình, tiếp cận mình, lấy lòng mình, sủng ái mình mục đích hoàn toàn là vì muốn đả thương cô, vậy mà cô còn như thiêu thân lao đầu vào lửa, ngu xuẩn yêu thương anh.

Cô thật là ngốc, đúng không?

Bất quá một nghìn lần rửa oán cũng không thay đổi được tình cảm của cô, hiện tại điều duy nhất cô có thể làm là chờ đợi..... Hoặc là nên là mơ ước đầu bên kia sợi dây tơ hồng là có thực, không nên suy nghĩ nữa...(S : Chỗ này ta chém tý)

Từ Dự Đình đến Thịnh Tá Ngự rồi Cẩm Ương, lại đến gần đây nhất là Vũ Tiệp, bọn họ từng người từng người đều được viên mãn với các nam nhân trong mộng, tỉ lệ có thể nói là một trăm phần trăm, nói cách khác cô cùng Phạm Đăng vẫn có thể bạch đầu giai lão, không phải sao?

Cho nên cô quyết định đánh cược một lần tương lai chính mình, đánh cược một lần vào vận mệnh đầu bên kia tơ hồng-

Cô quyết định đáp ứng lời cầu hôn và gả cho anh.

“Gần đây gia tộc chúng ta thật đúng là việc vui liên tục a.”

Cách không đến ba tháng, nữ nhi Văn gia lần lượt lên xe bông, mỗi người trên mặt đều là hạnh phúc tươi cười.

“Đúng rồi, không nghĩ tới Vũ Tiệp vừa mới kết hôn xong lại đến Dĩ An muốn kết hôn. Đây cũng khó trách năm tháng thúc giục người già đi, rõ ràng nhớ rõ bọn chúng mới ngày nào còn nhỏ, không nghĩ tới nháy mắt tất cả đều kết hôn lập gia đình, chúng ta này đó bị kêu bác gái, cô cô làm sao có thể không già đâu?” Lão đại Văn Tĩnh Huệ thở dài.

“Đúng vậy.”

“Già thì già, nhưng có thể nhìn một đám tiểu hài tử trưởng thành, đi vào lễ đường kết hôn sinh con đẻ cái, cũng coi như là đáng giá rồi.” Lão Nhị Văn Tĩnh Từ nói.

“Đúng, chỉ tiếc Tâm Bình không có phúc phận này, không thể tận mắt chứng kiến Dĩ An mặc áo cưới.” Trang Tâm Bình là mẹ của Văn Dĩ An, mười tám năm trước chết trong một tai nạn xe cộ ngoài ý muốn.

“Nghĩ đến thời gian thật đúng là trôi mau, khi Tâm Bình mất Dĩ An vẫn là học sinh tiểu học, Thiệu Hàm cũng vừa mới đi vườn trẻ, không ngờ chớp mắt một cái, Dĩ An đã chuẩn bị về nhà chồng rồi.”

“Nếu hôm nay Tâm Bình còn sống, loại trường hợp này cô ấy nhất định lại khóc lè rơi đầy mặt a.”

“Tâm Bình quả rất dễ dàng bị cảm động, cho dù liên tục xem phim, biết rõ hết thấy đều là giả, cũng có thể khóc một phen nước mắt nước mũi.”

“Nói đến điểm này, mọi người không thấy kì quái sao?”

“Làm sao kỳ quái?”

“Dĩ An cùng Tâm Bình có thể nói là cùng một khuôn mẫu, lại hoàn toàn không có di truyền điểm yêu khóc này. Theo tôi nhớ thì Dĩ An trước đây giống mẹ nó là người yêu khóc, nhưng vài năm gần đây tôi lại chưa từng thấy con bé khóc.”

“Đây có cái gì tò mò? Con bé đã trưởng thành thôi.”

“..... Cũng đúng.”

“Tốt lắm, phòng bếp trước hết giao ọi người, tôi đi lên nhìn xem cô dâu của chúng ta chuẩn bị tốt chưa? Giờ này nhà trai cũng sắp đến rồi.” Văn Tĩnh Từ vỗ vỗ tay đứng dậy.

“Chị hai.” Lão Tứ Văn Tĩnh Nghi đột nhiên gọi bà,” Đừng quên dặn dò Dĩ An, chút nữa đeo nhẫn nhớ hướng ngón tay lên trên một chút nha.” Lúc trước gã con gái Dụ Đình cũng dặn dò như vậy, kết quả xem hiện tại con rể đối vợ nó vừa kính lại vừa yêu, một chút thể thái đại nam nhân đều không có.

Văn Tĩnh Từ cười gật đầu, sau đó xoay người lên lầu hai.

Đi đến trước phòng cô dâu, chỉ thấy bên trong sớm chập ních tiểu đồng, xèo xèo thì thầm cậ một lời tở một lời, phi thường náo nhiệt.

Bà đứng ở cửa phòng khụ một tiếng làm mọi người chú ý, sau đó mỉm cười mở miệng, “Bánh trôi nấu xong rồi, mọi người đều đi xuống ăn đi.”

Mọi người gật đầu đồng ý, hiểu trong lòng mà không nói nhất nhất đi xuống lầu ăn bánh trôi, đem cô dâu giao lại cho trưởng bối sắp có điều muốn dặn dò.

“Vũ Tiệp, con không đi ăn bánh trôi?” Văn Tĩnh Từ nhìn con gái.

“Con vừa ăn xong bữa sáng.” Vũ Tiệp mỉm cười nhìn mẹ nhún vai nói,” Huống hồ con lưu lại cũng có thể giúp mẹ.”

“Giúp mẹ cái gì?”

“Mẹ không phải đặc biệt đi lên dặn dò chị Dĩ An một chút sao? Con vừa mới làm cô dâu không lâu, nhớ rất rõ ràng bí quyết độc môn giữ chồng của mẹ, nếu mẹ có thiếu điều gì con sẽ nhắc nhở.” Vũ Tiệp bước bình đáp.

“Đứa nhỏ này ,đã kết hôn lập gia đình mà còn trẻ con như vậy, cái gì độc môn bí quyết giữ chồng, thật sự là không ngoan.”

Văn Tĩnh Từ liếc con gái một cái, sau đó kéo ghế dựa ngồi vào trước mặt Văn Dĩ An, từ ái nắm tay cô.

“Dĩ An, con hôm nay thật xinh đẹp.” Bà ôn nhu nói.

“Mẹ em ý tứ chính là chị bình thường rất xấu.” Vũ Tiệp ở một bên phiên dịch loạn.

“Vũ Tiệp.” Văn Tĩnh Từ nhện không được trừng mắt.

Thời Vũ Tiệp vẻ mặt vô tội đối Văn Dĩ An thề lưỡi, làm cho cô nhện không được cười khê.

“Bộ dáng hiện tại của con giống y như hồi mẹ con gả cho ba con nha.” Văn Tĩnh Từ nhìn khuôn mặt xinh đẹp cảm thán.

“Bác hai?” Văn Dĩ An sợ run một chút, chậm rãi nhìn về phía bà. Nàng đã lâu không có nghe bác nhắc tới mẹ, bởi vì chỉ cần nhắc tới mẹ, ba sẽ bị thương tâm, cho nên mọi người đều không hện mà cùng nói năng thận trọng.

“Con thật sự rất giống mẹ con, Dĩ An.” Văn Tĩnh Từ chân thành ngóng nhìn nàng.

“Bác hai.” Văn Dĩ An hốc mắt liền đỏ theo.

“Làm ơn đi mẹ, mẹ là tới muốn làm phá hư phải không?Chị Dĩ An trên mặt vừa mới trang điểm xong thôi, mẹ đừng hại chị ấy khóc? Nói cách khác con cần phải đuổi mẹ đi ra ngoài nha.” Thời Vũ Tiệp mắt trợn trắng, lấy ngữ khí khoa trương nói.

“Con đứa nhỏ này thật sự là không biết lễ phép mà.” Văn Tĩnh Từ lại hướng con gái trừng mắt.

“Hôm nay là việc vui chứ không phải tang sự, vốn nên cười chứ không nên khóc có đúng không?” Thời Vũ Tiệp lại lấy ngữ khí đương nhiên nhún nhún vai.

“Đi đi đi, nhóc con nói lung tung nói!” Cái gì mà tang sự chứ.

Thời Vũ Tiệp nhúu mày mếu máo một bộ ủy khuất, hiện trường mang chút không khí sầu não cũng bởi vậy mà bất tri bất giác tiêu tán.

Hơi chút cảm động đã bị cô con gái bướng bỉnh phá hoại, Văn Tĩnh Từ liếc Vũ Tiệp một cái, đành trở lại vấn đề chính.

“Dĩ An, bác lúc trước dặn dò con chuẩn bị hồng bao ,con đã làm chưa?” Bà hỏi.

Văn Dĩ An gật gù đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái châu châu bao màu trắng, sau đó mở ra cho bác hai xem.

Văn Tĩnh Từ kiểm tra một chút châu châu bao rồi lập tức trả lại cho Văn Dĩ An.

“Cất giữ cẩn thận, đừng làm mất.” Bà dặn dò ,Văn Dĩ An gật đầu, tiếp theo còn nói: “Đợi lát nữa thời điểm đeo nhẫn, con phải nhớ ngón tay cong lên, đừng để cho Phạm Đăng đem nhẫn trực tiếp đeo vào biết không? Còn có, chút nữa bác sẽ ang một chén bánh trôi đi lên, con hãy kêu Phạm Đăng tự mình đút cho con ăn, hơn nữa nhất định phải bắt nó ăn cùng biết không?”

“Cái này gọi là kết cục viên mãn.” Thời Vũ Tiệp ở một bên bổ sung.

“Còn có , giường trong tân phòng trăm ngàn lần đừng để bé gái ngồi.” Văn Tĩnh Từ tiếp tục “Đáng tiếc thân bằng bạn tốt chúng ta không có bé trai, nếu có một thằng nhóc để cho nó nhảy nhót trên giường thì cực kỳ tốt a.”

“Mẹ, thời đại này mọi người đều biết sinh con gái cũng rất tốt, không ai còn kiên trì không thích đâu.” Thời Vũ Tiệp nhin không được xen mồm.

“Đây là trách nhiệm làm con dâu, mẹ lúc trước không phải đã nói qua với con sao?” Văn Tĩnh Từ tiếp tục trừng cô.

“Vấn đề là ông bà ngoại đều hy vọng con có thể sinh con gái nha.” Cô đầu lý.

“Đó là bởi vì bác cả nhà con đã có 3 thằng cháu, nãy ra một đứa cháu gái cũng không sao cả”.

“Kia nếu ông ngoại muốn có ba đứa cháu nối dõi tông đường, tương lai mặc kệ con sinh nam hoặc sinh nữ cũng không việc gì?”

“Con... đứa nhỏ này..... Quên đi, mẹ nếu lại cùng con tranh cái tiếp khẳng định sẽ bị con làm tức chết.” Văn Tĩnh Từ phe phẩy đầu quay lại nhìn con gái của em trai mình – Văn Dĩ An, lần nữa lộ ra vẻ mặt từ ái.

“Dĩ An, tuy rằng mẹ con qua đời sớm, nhưng là các bác tất cả đều coi con là con đẻ, cho nên về sau nếu có gì ủy khuất, trăm ngàn lần đừng tự gánh chịu nuốt trong bụng. Về nhà này , đây mãi là nhà của con, biết không?” Bà ôn nhu nói.

“Mẹ,chị Dĩ An còn chưa kết hôn, mẹ liền lo lắng chị bị bắt nạt? Hay kêu chị ấy đừng lấy chồng nữa cho xong?” Thời Vũ Tiệp không cam lòng bị vớt ở một bên lại xen mồm.

“Thời Vũ Tiệp!”

Văn Tĩnh Từ gầm nhẹ ra tiếng tên họ đầy đủ của con gái, có thể thấy được bà thật sự muốn phát hỏa.

Thời Vũ Tiệp lập tức làm ra động tác đầu hàng, mà đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng pháo náo nhiệt báo hiệu đoàn nhà trai đến.

“Đừng nữa nói lung tung nữa, con ở trên lầu bồi Dĩ An biết không?” Văn Tĩnh Từ đứng dậy cảnh cáo con, sau đó vỗ nhẹ cô cháu gái một chút, lập tức vội vàng xoay người đi xuống lầu hỗ trợ mọi người.

Bà vừa rời đi, Thời Vũ Tiệp đột nhiên chạy ra đóng cửa phòng, còn chốt khóa.

“Vũ Tiệp?” Văn Dĩ An vì em họ thành linh xảy ra hành động này mà cảm thấy khó hiểu.

“Dĩ An, chị thật sự mong cuộc hôn nhân này?” Thời Vũ Tiệp xoay người nhìn thẳng hai mắt cô, đột nhiên thấp giọng hỏi.

Văn Dĩ An nhin không được kinh hãi một chút, không rõ em họ làm sao có thể đột nhiên nói như vậy, nó không có khả năng biết bí mật trong đáy lòng cô ..???

“Em đang nói cái gì nha, Vũ Tiệp?” Cô mặt không đổi sắc mỉm cười.

“Dĩ An, chị cũng không khoái hoạt.” Thời Vũ Tiệp trầm mặc nhìn chị họ sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng.

“Em tại sao có thể nói như vậy đi?” Văn Dĩ An bất động thanh sắc hỏi. Biểu hiện của cô có vấn đề ư?

“Chị vẫn luôn miễn cưỡng cười vui, tâm sự cả buổi sáng cũng rất nặng nề.”

“Có rõ ràng như vậy sao? Bất quá này cũng không tỏ vẻ chị không vui, mà là tối hôm qua ngủ không ngon thôi.” Cô cười quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt trang điểm của mình trong gương.

Thời Vũ Tiệp nhú lông mày, vẻ mặt lo lắng.

“Dĩ An, em còn nhớ rõ thời điểm em lần đầu tiên mang Khấu Tuấn về nhà, chị từng nói chuyện với em trước cửa toa-lét.” Cô nhìn thân ảnh trong gương.

“Nói chuyện gì?” Văn Dĩ An mờ mịt xoay người đối mặt em họ. Cô có nói gì với nó sao? Cô hoàn toàn không nhớ rõ.

“Chị hỏi em đầu bên kia tơ hồng có thật hay không.”

Nghe em nói như vậy, Văn Dĩ An mơ hồ nhớ lại, cô thật là hỏi qua Vũ Tiệp chuyện này, giống như nói qua chính cô cũng có được năng lực dự đoán tương lai, nhưng là cô không hiểu Vũ Tiệp vì sao đột nhiên nhắc lại nó?

“Lúc ấy chị nói muốn đánh cược một lần.” Thời Vũ Tiệp nhìn cô không chuyển mắt “Chị nói với em chị muốn đánh cược một lần tương lai chính mình.”

Văn Dĩ An lập tức ngậm ngẩn.

“Lúc ấy em nghe không hiểu ý tứ những lời này, cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, bất quá hiện tại em đại khái đã biết chị nói gì. Dĩ An, Phạm Đăng sẽ không phải là người đàn ông đầu bên kia tơ hồng của chị chứ?” Thời Vũ Tiệp nhăn mày, trên mặt mang theo không đồng ý cùng lo lắng.

Văn Dĩ An sưng sốt trong chốc lát rồi đột nhiên cười khê.

“Dĩ An, tuy rằng không có căn cứ khoa học chính xác nào có thể chứng minh tơ hồng bí đoán là thật, nhưng là sự thật.....”

“Chị không nói anh ấy không phải.” Văn Dĩ An bỗng nhiên dừng lại cười khê, mở miệng nói.

Thời Vũ Tiệp nhếch miệng nhìn cô, nhất thời hoàn toàn đã quên chính mình muốn nói gì.

“Ý tứ của chị – anh ta là..?” Cô trừng mắt hỏi.

“Đúng, là anh ấy.” Văn Dĩ An mỉm cười nhìn em họ gật đầu, nhưng tươi cười này lại mặc danh kỳ diệu nhiễm một chút bi ai nói không nên lời.

Thời Vũ Tiệp lẳng lẳng nhìn cô, vẻ lo lắng trên mặt cũng không vì câu trả lời này mà trầm tĩnh, trái lại còn tăng thêm càng nhiều khó hiểu sâu lo.

“Cho nên, chị sở dĩ cùng anh ta kết hôn đơn giản vì anh ta là người đó, kỳ thật chị căn bản là không thương anh ta. Mà cái này gọi là đánh cược một lần tương lai sao?” Cô hỏi.

Văn Dĩ An không tiếng động cười, sau đó lắc lắc đầu.

“Chị thương anh ấy.” Thanh âm có một tia chua xót.

Thời Vũ Tiệp quá mức chuyên chú tra khảo râu ria mà không chú ý tới điểm này.

“Cho nên, là vì anh ta không thương chị?” Cô hỏi.

Văn Dĩ An cười khổ.

Rốt cục tìm được vấn đề. Thời Vũ Tiệp có cảm giác thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Nếu Phạm Đăng không thương chị, vậy anh ta vì sao lại cầu hôn? Dĩ An, em nghĩ có thể hay không là chị suy nghĩ quá nhiều, anh ấy yêu chị, chính là chị không biết mà thôi.” Cô còn thật sự nói.

Cô tưởng tượng các loại khả năng, nhưng là cảm thấy khả năng này có thể xảy ra lớn nhất, dù sao không có một người đàn ông nào lại mạo danh kỳ diệu cưới một cô gái anh ta không yêu đi?

Văn Dĩ An trên mặt vẫn là cười khổ.

“Tóm lại nếu anh ta thật sự là vận mệnh tơ hồng, mà chị cũng yêu người ta, vậy không còn vấn đề. Chị phải tin tưởng chính mình, Dĩ An.” Cô không ngừng cố gắng tiếp tục thuyết phục, hy vọng có thể thay đổi tâm tình cho chị họ lúc này.

Làm cô dâu sẽ vui vẻ mới đúng, khuôn mặt u sầu này làm sao giống cô dâu đâu?

“So với tin tưởng chính mình, chị tình nguyện lựa chọn tin tưởng vận mệnh hơn.” Tin tưởng vận mệnh tơ hồng.

“Tin tưởng vận mệnh cũng được, chỉ cần không miên man suy nghĩ là tốt rồi.” Thời Vũ Tiệp gật đầu.

Văn Dĩ An cười cười, nhưng bên trong tươi cười vẫn không hết khổ sở.

Thời Vũ Tiệp rút cục bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

“Muốn hay không em giúp chị ra mặt đi tìm anh rể tương lai thương lượng?” Cô hỏi.

“Không cần!” Văn Dĩ An trả lời vừa vội vừa mau, bộ dáng bị kinh hách không ít.

“Chị Dĩ An?” Thời Vũ Tiệp bị phản ứng kịch liệt này làm cho hoảng sợ.

Văn Dĩ An dùng sức hít một hơi, sau đó nhanh chóng nói: “Chuyện này chị chính mình xử lý, hướng chỉ chân tướng có thể như em vừa nói, là chị suy nghĩ nhiều, có lẽ anh ấy yêu chị, chính là chị không biết mà thôi. Em chắc biết cái gọi là biến chứng trước hôn nhân đi? Chắc đây là nguyên nhân khiến chị ở trong này miên man lung tung, chị nghĩ chỉ cần qua hôm nay, tất cả bất an sẽ biến mất. Em đừng chạy đi tìm Phạm Đăng nói về vấn đề này, như vậy chị sẽ bị mất mặt.”

Văn Dĩ An nói xong mới lo lắng nhìn chăm chăm em họ.

“Vũ Tiệp, em nên sẽ không thật sự chạy đi tìm Phạm Đăng đi?” Cô thật cẩn thận điều tra.

“Chỉ cần chị hạnh phúc khoái hoạt, em tuyệt không xen vào việc của người khác.”

“Nếu vận mệnh đầu bên kia tơ hồng là thật, chị nghĩ chị nhất định có thể hạnh phúc khoái hoạt.” Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Dĩ An, chị phải hạnh phúc nha.”

“Chị sẽ hạnh phúc.” Cô gật đầu, chân thành hy vọng. Đây cũng chính là nguyên nhân cô vì sao cam nguyện mạo hiểm đánh cược.

Bởi vì cô hy vọng có thể đến gần hạnh phúc, nắm giữ nó cho chính mình.

2. Chương 2

Cô tựa hồ đã mê man vài tiếng đồng hồ, lúc cô tỉnh lại đã thấy bên ngoài rèm cửa là một mảnh sáng ngời.

Văn Dĩ An chậm rãi quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, đây chính là người chồng danh phù kỳ thực của cô đồng thời cũng là người luôn luôn hận cô.

Cô biểu tình phức tạp, ngó nghiêng ánh mắt anh toát ra đau thương.

Tuy rằng từ đầu tới cuối cô đều biết anh tiếp cận cô, theo đuổi cô, kết hôn với cô mục đích là vì muốn báo thù, cũng sớm có chuẩn bị tâm lý sau khi gả cho anh, sẽ cố gắng làm anh người hận trong lòng, nhưng cô vạn lần không nghĩ tới trong đêm tân hôn anh lại dùng hình thức cường bạo đối với cô để mở đầu quan hệ hai vợ chồng bọn họ.

Tối hôm qua là lần đầu tiên của cô, không có gì thoải mái cả, chỉ có sợ hãi, đau đớn cùng bi ai. Mà đây cũng là lần đầu tiên cô khắc sâu cảm giác anh hận cô còn hơn cả cô nghĩ gấp trăm lần.

Cô có phải hay không quá ngây thơ rồi? Thế nhưng nghĩ đến chỉ cần gả cho anh, dùng tình yêu của mình cảm hóa anh, làm cho anh quên đi hận ý, từ nay về sau cùng cô phu xướng phụ tùy, đầu bạc răng long.

Cô có phải hay không rất ngu xuẩn? Thế nhưng nghĩ đến anh sẽ thủ hạ lưu tình với cô, thương tiếc cô một chút.

Anh hận cô nha, cô làm sao có thể nghĩ đến sau khi hai người kết hôn liền đột nhiên mất đi trí nhớ mà quên hết thấy được? Cô thật sự rất ngốc!

Nhìn người đàn ông ngủ say an nhàn bên cạnh, khoe miệng Văn Dĩ An không tự chủ được kéo ra một chút tự giễu cười khổ.

Hận anh sao?

Cô hỏi chính mình, bất quá trái tim đã cho cô đáp án.

So với hận anh, cô hẳn là muốn hận chính mình trước mới đúng. Bởi vì cô biết rõ anh không thương cô, hơn nữa còn cực hận cô, thế mà còn như thiêu thân lao đầu vào lửa gả cho anh, đã thế này thì cô phải nhận hậu quả thôi.

Cho nên, cô thật sự một chút cũng không hận anh sao? Lòng cô bỗng vang lên một thanh âm khác.

Văn Dĩ An biểu tình phức tạp nhìn chồng một lúc, hoàn toàn phân không rõ cảm xúc trong lòng xem có phải là hận ý hay không.

Cô thương anh, yêu đến biết rõ anh hận mình mà còn cố gả cho anh, cho nên sẽ không phải hận đâu.

Chỉ là ngay tại giờ khắc này, cô đột nhiên sợ hãi nếu cứ tiếp tục tình hình như vậy, cô sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày hận anh thôi.

Nhìn chồng, Văn Dĩ An khẽ thở dài, thở dài bất đắc dĩ, chua xót bi ai.

Cô thật sự không nên yêu anh, cho dù anh có là vận mệnh tơ hồng, thì cùng lắm là cô cả đời không kết hôn, không lấy chồng, còn tốt hơn hiện tại lâm vào cục diện đâm lao phải theo lao?

Nói thì nói vậy chứ ngay từ đầu, cô đã vô pháp tránh khỏi anh rồi.

Mang theo tự giễu cười yếu ớt đứng dậy, kéo chăn xuống, cả người cô cứng đờ, nhìn không được co rúm hít ngậm khí lạnh.

Văn Dĩ An cúi đầu nhìn một đồng dấu vết màu hồng rải khắp người, nồng đậm sầu bi không khỏi khiến cô ủy khuất. (S: Chị, về mách bác đi)

Không lẽ cuộc sống sau này của bọn họ luôn như vậy? Mới nghĩ thôi, sắc mặt của cô đã trắng bệch, thân thể không tự chủ mà run mình.

Cô không phủ nhận tối hôm qua những thể nghiệm ban đầu làm cô bị bịt kín bởi một tầng bóng ma xua cũng không đi, nhưng cái khiến cô khó chịu nhất chính là chuyện đêm tân hôn, cô bị kinh hách lớn lại vẫn có tâm tư giải thích cho anh, cho rằng hết thấy chỉ là uống rượu, nếu tối hôm qua anh không uống rượu sẽ không đối đãi với cô như thế.

Cô vì cái ý tưởng này mà sợ hãi, bởi vì cô tựa hồ đã nguyện ý thừa nhận càng thêm yêu anh.

Hạnh phúc hay hủy diệt?

Cô hiện tại không chỉ lo lắng cho kết quả của hai người, mà còn lo lắng ình có thể hay không thừa nhận kết cục đó.

Tuy rằng cô sớm hạ quyết tâm cố gắng hết sức gạt bỏ hận ý trong lòng anh, làm anh yêu cô, nhưng cô lại chưa từng nghĩ tới anh đối đãi cô như thế nào, tựa như giống đêm tân hôn tối qua...

Hít thở sâu, Văn Dĩ An thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Cô đang làm gì?

Mới kết hôn ngày đầu tiên mà thôi, thế mà kiên định tin tưởng cùng quyết tâm đã bắt đầu lung lay sắp đổ, nếu cô thực sợ hãi như vậy, thực đối chính mình một chút tin tưởng đều không có, kia còn không bằng sớm một chút buông tha đi.

Muốn vứt bỏ sao?

Buông tha cho lần đầu tiên tìm đập thành thịch trong suốt hai mươi sáu năm qua, buông tha cho hy vọng suy nghĩ cả đời giúp chồng dạy con, cô muốn thế sao?

Không, cô không muốn buông tha.

hạm Đăng tỉnh lại cảm giác đầu tiên là đau đầu, đau như muốn nổ tung.

Anh nhăn mày, một bàn tay xoa xoa thái dương, một bàn tay chống tại trên giường miễn cưỡng ngồi dậy.

Đầu của anh làm sao vậy? Vì sao giống như sắp vỡ, nhẹ nhàng vừa động liền –

Suy nghĩ một chút, đột nhiên Phạm Đăng toàn bộ động tác trong nháy mắt ngừng lại.

Anh chậm rãi quay đầu nhìn về phía vị trí bên cạnh, nơi đó không có một bóng người, nhưng là gối đầu lại lồm xồm, anh nhanh chóng lục tìm trí nhớ...

Anh chết tiệt thế nhưng hoàn toàn nhớ rõ tối hôm qua đã phát sinh chuyện gì!

Anh cường bạo cô!

Phạm Đăng vẻ mặt căng thẳng, biểu tình nghiêm túc, nháy mắt cắn chặt khớp hàm mà ảo não.

Anh tuy rằng hận cô, cưới cô cũng là vì muốn trả thù việc mẹ cô gây thương tổn cho bọn họ – mẹ anh và anh, nhưng anh chưa từng nghĩ tới muốn dùng phương thức này để trả thù cô, loại hành động này ngay cả chính anh còn thấy căm thù đến tận xương tủy.

Anh rốt cuộc làm sao vậy?

Dù cho có mấy chén rượu Thiệu Hưng vào bụng cũng không nên làm cái hành động này, hơn nữa anh chết tiệt còn nhớ rõ tất cả cảm giác lúc ấy, bao gồm cả cao trào muốn đòi mạng mà anh có được trong cơ thể cô.

Này hết thấy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Anh đã ba mươi tuổi, tuy rằng không thể nói là trắng hoa (nguyên văn là duyệt nữ vô số), nhưng cũng từng phát sinh quan hệ với không ít nữ nhân, còn với cô... đến tột cùng là chuyện gì đây? Rõ ràng bộ dạng bình thường, dáng người cũng thực bình thường, trọng yếu nhất cô chính là kẻ thù của anh, kết quả đâu? Anh lại lên cao trào chưa từng có đối với cô.

Dùng sức cào loạn tóc, Phạm Đăng bỗng có loại cảm giác hối hận không kịp.

Anh tối hôm qua căn bản là không nên chạm vào cô, phương thức muốn tra tấn cô, trả thù cô còn nhiều mà, lý do anh vì sao lại liều mình làm cho cô yêu anh, hơn nữa gả cho anh là bởi vì anh muốn cô trải qua thống khổ mà mẹ anh từng chịu.

Nhớ tới người mẹ đáng thương, anh phần nộ xốc chăn bông rời giường, lại bị dấu vết màu đỏ sẫm trên nệm làm chấn động, cả người cứng đờ. Anh khó tin trừng mắt nhìn, rồi đem tấm mắt chuyển dời đến nửa người trần trụi của mình, sau đó ngậy ra như phồng.

Cô cư nhiên là xử nữ!

Một chút ảo não ngăn chặn không được lại giống như mưa rền gió dữ đánh úp anh, làm cho anh hoàn toàn không chống đỡ nổi.

Cô là xử nữ, mà anh tối hôm qua dùng phương thức gần như cường bạo cướp đi lần đầu tiên của vợ mình, anh.. ..-

Phạm Đăng hơi nhếch bạc môi, buồn bực nghiêng rằng thiếu chút nữa cắn nát miệng mình.

Anh rốt cuộc đang làm gì? Biết cô là xử nữ sớm hay muộn thì có gì khác biệt? Chẳng lẽ nếu là sớm biết thì anh sẽ ôn nhu che chở cô sao?

Mục đích anh cười cô là muốn tra tấn cô, một khi đã như vậy, anh cần gì phải ảo não, cảm thấy cần xin lỗi cô? Anh căn bản là không cần mềm lòng với cô.

Khóe môi lạnh lùng mím lại, biểu tình trên mặt anh không còn ảo não, mà thay vào đó là lãnh khốc vô tình.

Anh đứng dậy, xuống giường, đi vào phòng tắm mặc quần áo, sau đó đeo mặt nạ lạnh lùng đi ra khỏi phòng ngủ.

Anh chờ đợi, trò chơi sắp đặt cả một năm cũng đến lúc lên sàn rồi.

A! Thân ái, anh tỉnh? Cảm giác có khỏe không? Nhanh chút lại đây ngồi xuống, nhanh lên.”

Mới đi vào phòng khách, Phạm Đăng còn chưa kịp kêu action, nữ nhân vật chính đã khẩn cấp nhảy đến trước mặt, còn trình diễn một cảnh quay ngoài dự đoán mà theo anh vẫn nghĩ là tiết mục ôn nhu, khiến anh trong khoảng thời gian ngắn ngạc nhiên đến quên cả kế hoạch của mình.

Văn Dĩ An mỉm cười kéo chồng ngồi trên sofa, sau đó lập tức kích động chạy vào phòng bếp, nháy mắt biến mất trong đó. Mọi chuyện đã không hiểu ra sao nay càng khó hiểu.

Phạm Đăng ngây ra như phỗng nhìn phương hướng cô biến mất, hai mắt trừng lớn, miệng hé mở, bộ dáng như bị tà linh xâm nhập – hay nói cách khác là bộ dáng bị choáng váng, hơn nữa thoát nhìn còn có điểm ngây ngốc.

Kỳ thật trước khi ra khỏi phòng, đầu anh đã suy đoán tới rất nhiều phản ứng của cô.

Anh nghĩ cô sẽ vì chuyện tối hôm qua mà cảm thấy ai oán, sẽ lấy vẻ mặt bị thương đối mặt với anh.

Có lẽ cô sẽ trầm mặc không nói, dùng phương thức im lặng để kháng nghị.

Hoặc có lẽ cô trực tiếp biểu lộ bất mãn, dùng phương thức có chút xấu hổ nói chuyện với anh.

Cũng hoặc là cô làm như chuyện gì cũng chưa phát sinh, ngượng ngùng e lệ.

Tóm lại phản ứng của cô khả năng sẽ có thương tâm, thất vọng, oán hận, hoặc là còn có thể thêm một ít ngượng ngùng cùng thái độ mất tự nhiên, nhưng chính là không có khả năng vẻ mặt tươi cười như vừa rồi, xuất hiện bộ dáng của một cô vợ nhỏ hạnh phúc chạy vội về phía anh.

Hiện tại là chuyện gì xảy ra?

Chẳng nhẽ anh vẫn còn nằm mộng chưa tỉnh lại?

Bằng không cô làm sao có thể đối với chuyện anh thô bạo tối qua, một câu oán hận cũng không có?

Phạm Đăng cau mày, trừng mắt nhìn phòng bếp, sau đó liền thấy Dĩ An vừa mới chạy vào phòng bếp lại kích động chạy ra, trên tay còn bưng một cái bát không biết bên trong đựng thứ gì.

“Nào, nhanh chút đem cái này uống đi.” Cô cười meo meo tiêu sái đến trước mặt anh, đem cái bát trong tay đưa cho anh.

“Đây là cái gì?” Phạm Đăng hoài nghi nhìn chằm chằm bát nước như bị nhuộm đen.

“Canh giải rượu.”

Canh giải rượu?

“Ba em mỗi lần say rượu, em đều nấu canh giải rượu này cho ba uống, nghe ba nói canh này trị liệu đau đầu hiệu quả đặc biệt tốt.” Văn Dĩ An mỉm cười nhìn anh giải thích.

“Trị liệu đau đầu?” Phạm Đăng đột nhiên tâm động, bởi vì anh hiện tại đầu thật sự rất đau.

“Đúng, đây chính là độc môn bí phương mẹ em truyền lại.”

Vừa nghe đến hai chữ “mẹ em”, Phạm Đăng nguyên bản vươn tay chuẩn bị tiếp nhận cái bát trên tay Văn Dĩ An, trong tích tắc liền dừng lại, dùng sức hất nó ra.

“Choang!”

Chiếc bát lập tức tan thành mấy mảnh nhỏ, nước canh bên trong tràn ra sàn nhà, có một ít thậm chí còn hắt vào trên đùi Văn Dĩ An, tổn thương da thịt của cô.

Phòng khách bỗng nhiên lâm vào trầm mặc.

Phạm Đăng nhìn bắp chân cô bị nước canh hắt đang đỏ ửng dần, mà Văn Dĩ An là bị động tác thành linh trở mặt của anh dọa ngây người, kinh ngạc, ngốc lảng đến ngay cả chính mình bị canh nóng hắt đến cũng không biết.

Anh thật sự hận cô như vậy sao? Đây là suy nghĩ đầu tiên sau khi cô hồi phục tinh thần...

Không được, cô tuyệt đối không thể quá mức để ý hành động của anh, nhất định phải quán triệt hai chiến thuật dĩ bất biến ứng vạn biến, nghĩa vô phản cố mới được(không có đường lui, không chùn bước). Đây là suy nghĩ thứ hai sau khi cô hồi phục tinh thần, và lập tức thực hiện.

“Không xong, rốt cuộc là em không tốt hay anh không cẩn thận đây? Làm sao có thể đánh đổ nha? Bất quá không sao, em nấu rất nhiều, trong bếp vẫn còn, em lại đi mang một chén tới.” Cô buồn rầu nói, sau đó mặc kệ anh ngốc lảng tại chỗ, nhanh chóng xoay người trở về phòng bếp bưng thêm một chén canh giải rượu đi ra.

“Nào.” Cô đưa cho anh.

“Đem đi.” Phạm Đăng thu lại biểu tình sững sờ, lạnh lùng nói.

Xem bộ dáng cô đi lại, vết phồng trên đùi thoát nhìn chính là dọa người mà thôi, hẳn là không có trở ngại gì.....

Chờ một chút, anh đây là làm sao? Quan tâm cô ư?

“Cái gì?” Văn Dĩ An nháy mắt mấy cái, bộ dáng nghe không hiểu lời anh.

“Tôi nói đem đi.” Anh lại lạnh lùng nói.

“Nhưng là canh trị say rượu đau đầu này thật sự rất hiệu.....”

“Tôi nói đem đi.” Anh dùng ngữ khí ra lệnh chặn ngang lời cô.

Văn Dĩ An bỗng nhiên cúi đầu cũng không nhúc nhích trầm mặc.

Cô đang khóc sao? Phạm Đăng nhìn không được suy đoán, sao biết cô một giây sau đột nhiên hì hì ngẩng đầu lên, còn che miệng cười ra tiếng.

“Bị anh vạch trần.” Cô cười nói. “Anh yêu à, anh làm sao có thể thông minh như vậy, biết này canh giải rượu tuy rằng thực sự hiệu quả, nhưng là rất khó uống, em là đem nó đến trừng phạt người uống say nha?” Tầm mắt của cô mị thành hình bán nguyệt.

“Trừng phạt?” Phạm Đăng khó tin trừng mắt nhìn cô.

“Ha ha.” Cô nghịch ngợm cười gượng hai tiếng. “Kỳ thật em không phải thật muốn trừng phạt anh, dù sao ngày hôm qua là hôn lễ của chúng ta, anh có lẽ bởi vì cao hứng mà uống nhiều mấy chén cũng là nhân chi thường tình, em không thể không có đạo lý mà trừng phạt anh. Em vì sao nấu canh giải rượu, kỳ thật chính là muốn cho anh biết em có bí kỹ này mà thôi.”

Phạm Đăng nhìn chằm chằm cô, đột nhiên có loại cảm giác không biết nên nói gì.

“Thật tốt quá, anh đã không còn say rượu, chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi.” Cô nói, sau đó buông bát trong tay, kéo anh đứng dậy khỏi sofa đi tới phòng ăn.

“Em làm gì? Buông tay!” Phạm Đăng từ khi bước khỏi phòng khách, đã bị hành động tự an bài chỗ ngồi của cô khiến cho đầu óc choáng váng, anh hiện tại vừa không hiểu chuyện gì đang diễn ra vừa có đầy một bụng khí.

Văn Dĩ An làm như không nghe thấy, thẳng đến khi ấn anh xuống ghế ngồi, thế này mới cam nguyện buông tay.

“Em rất cuộc –” Cô vừa buông tay, Phạm Đăng lập tức giận dữ quay đầu trừng cô, sao biết cô động tác không những mau, mà miệng còn nhanh hơn.

Văn Dĩ An cúi đầu, trong giây phút anh quay đầu nhanh chóng hôn lên môi anh một cái, làm anh ngây người.

“Cho em một phút đồng hồ.” Cô mỉm cười, xoay người nhanh chóng vào phòng bếp.

Phạm Đăng lại bị hành động của cô làm sợ tới mức nói không ra lời.

Cô..... Cô ta rất cuộc đang làm cái quỷ gì? Anh phần nộ nghĩ, vì sao đột nhiên hôn môi anh, còn đối anh cười? Thân kinh cô ta có vấn đề sao? Chẳng lẽ đã quên tối hôm qua anh đối đãi với cô như thế nào? Hay cô đã nổi điên?!

Này Văn Dĩ An.....

Anh vẫn nghĩ chính mình sớm hiểu cô như lòng bàn tay, cô tựa như Tôn Ngộ Không vĩnh viễn không thể thoát khỏi bàn tay của phật tổ, nhưng là hiện tại.....

Phạm Đăng chau mày tức giận trầm tư, chẳng lẽ cô thật sự còn có một mặt khác mà anh không biết? Như vậy kế hoạch báo thù của anh có nên hay không vì thế tạm thời kéo dài?

Hừ! Anh đột nhiên cười lạnh. Căn bản là không nên! Chỉ cần cô thương anh thật lòng không thay đổi, kế hoạch ấy tự nhiên sẽ dễ như trở bàn tay.

Anh căn bản là không cần vì một chút chuyện ngoài dự kiến liên do dự, hết thấy vẫn có thể chiếu theo nguyên bản kế hoạch mà tiến hành.

Nghĩ vậy, anh bỗng nhiên mang theo cười lạnh đứng dậy đi vào phòng bếp.

“A, anh yêu, anh tới vừa lúc, trước giúp em đem canh bưng đến bàn cơm đi.”

Mới đi đến cửa vào phòng bếp, liền đụng tới hai chén canh tô da nùng, Phạm Đăng còn không kịp mở miệng nói, cô đã đem khay trên tay giao cho anh, còn giúp anh xoay người.

Phạm Đăng lại kinh ngạc (S : Tập 2 =]), anh đứng tại chỗ đại ra ba giây, thế này mới giận không thể át đột nhiên xoay người đối mặt cô vợ nhỏ bận rộn trong bếp.

“Tôi có lời muốn nói với em.” Thanh âm lạnh lùng, lạnh như thời tiết tháng 12 vang lên.

“A? Anh như thế nào còn không đem canh bưng ra, em đem bánh mì (nguyên văn : hấp mặt) bỏ vào lò nướng, chờ chúng ta uống xong canh là có thể ăn.” Văn Dĩ An tươi cười đầy mặt ngẩng đầu nhìn anh đáp.

“Tôi có lời muốn nói với em.” Phạm Đăng mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm cô, thanh âm lạnh lùng.

“Nói cái gì? Đừng nói với em là anh không thích ăn đồ hấp nướng đi?” Văn Dĩ An trừng lớn hai mắt, cố ý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bất quá trong mắt lại lóe ra quang mang bùng bình. “Đừng gạt em, em biết anh thích ăn đồ hấp nướng.” Cô bỗng nhiên cười nói, sau đó đem đồ bỏ vào lò, đóng lại.

“Tôi không phải nhắc tới cái này, tôi.....”

“A!” Cô bỗng nhiên quát to một tiếng, dọa anh nhảy dựng.

“Làm sao?” Anh bắt giác hỏi.

“Em thiếu chút nữa đã quên em có làm đồ ăn, trước khi uống canh hẳn là nên ăn món khai vị mới đúng.” Nói xong, cô không ngừng tiêu sái đến trước tủ lạnh, đem ra hai đĩa salad hoa quả, cứ như khoe đồ mới lạ nhếch miệng nói: “Anh xem, salad trái cây, siêu ngon nha.”

“Tôi bảo tôi có lời muốn nói với cô!” Phạm Đăng tức giận, lồng ngực không ngừng kịch liệt phập phồng, anh gầm nhẹ.

Cô rất cuộc đang làm cái gì? Đùa giỡn sao? Chẳng lẽ cô không biết là thái độ cùng sắc mặt của anh khác thường ư? Cô sao còn có thể tươi cười với anh, một chút ý thức khủng hoảng đều không có?

“Ách, anh làm sao vậy?” Cô rất cục có điểm phản ứng bình thường.

“Tôi có lời muốn nói.” Anh bình tĩnh lãnh liệt đáp.

“Nha, vậy anh nói đi.” Cô mở đôi mắt to hồn nhiên, nhìn anh không chuyển mắt .

Nhìn cô biểu tình tràn đầy tín nhiệm, vô te trong sáng, Phạm Đăng bỗng có loại cảm giác không biết nói thế nào.

Anh rốt cuộc đang làm sao? Anh bực bội tự hỏi. Mục đích kết hôn với cô ấy không phải chỉ là để báo thù sao? Sao tự nhiên lại yếu lòng đến vậy?

Khí chính mình thỉnh linh xảy ra phản ứng, anh phần nộ mị khởi hai mắt, nguyên bản hai trông mắt lạnh lùng nay trở nên càng thêm lãnh liệt vô tình.

“Tôi muốn đem –”

“A!” Cô bỗng quát to một tiếng, chặn ngang lời nói của anh.

“Em lần này lại quên cái gì?” Anh xiết chặt nắm tay trên bàn ăn, ngăn chặn không được nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Em đã quên đặt thời gian lò nướng, may mà nhớ lại, bằng không chúng ta sẽ không có gì ăn nha.” Cô thề lười với anh, vội vàng chạy đến trước lò nướng hẹn giờ, sau đó xoay người mỉm cười. “Tốt lắm, chúng ta đến phòng ăn nói chuyện được chứ? Tô da nùng canh mà nguội sẽ không ngon đâu.”

Phạm Đăng nhìn cô một lúc lâu, sau đó không nói một lời ,xoay người đi tới phòng ăn.

Đến đó cũng tốt, miễn cho cô cứ tiếp tục ở trong bếp quên đông quên tây, khiến anh căn bản là không có biện pháp nói chuyện. Hơn nữa, vừa bưng hai chén tô da nùng canh vừa nói chuyện sẽ rất buồn cười.

Vì thế hai người một người bưng nùng canh, một người bưng salad, một trước một sau đi vào phòng ăn ngồi xuống.

“Tôi muốn đem đồ đặc của em–” Vừa đặt mông lên ghế, Phạm Đăng lập tức không lãng phí thời gian mở miệng, không nghĩ tới cô lại một lần nữa chặn họng anh.

“Chờ một chút!” Cô kêu lên.

“Cô rốt cuộc muốn như thế nào?” Anh nhin không được đập mặt bàn một cái, giận không thể át quát cô.

“Salad dùng đĩa ăn, em sợ anh lấy sai, cho nên.....” Cô nói xong, tay rút rờ lướt qua mặt bàn, thay đổi trình tự đĩa ăn trong tay anh, sau đó lại rút rờ đem tay trở về, giống như cô vợ nhỏ ủy khuất rút cảm nhìn anh.

Phạm Đăng nhìn vợ mới cưới, đột nhiên phát hiện chính mình có cổ dục vọng muốn động thủ bóp chết cô.

“Tôi muốn cô chuyển đến phòng khác.” Anh nói thẳng.

“A? Nha, được.” Cô ngoan ngoãn gật đầu, một chút dị nghị cũng không có.

Phản ứng này làm anh ngẩn ngơ, bởi vì anh căn bản không nghĩ cô sẽ có phản ứng như vậy.

A? Nha, được. Đây là cái ý tứ gì? Cô chẳng lẽ không có vấn đề muốn hỏi anh, không thắc mắc anh vì sao muốn cô chuyển đi sao?

“Em không có vấn đề muốn hỏi tôi sao?” Anh mị mắt, nhin không được hoài nghi mở miệng hỏi cô.

“Vấn đề gì?” Cô biểu tình vô tội.

“Em không hỏi tôi vì sao muốn em chuyển phòng sao?” Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

“Bình thường thói quen ngủ một mình, hiện tại trên giường có thêm một người cũng khó tránh không quen, trên thực tế em cũng không quen, cho nên tách ra ngủ em cảm thấy tốt lắm nha, cần gì muốn hỏi vì sao?” Cô khó hiểu trả lời.

“Làm gì có đôi vợ chồng mới cưới nào ngủ riêng.” Phạm Đăng nói.

“Nha? Thật vậy chẳng?” Cô vẽ mặt kinh ngạc, nhìn anh vẫn đang bất tri bất giác ngụ ý.

Nghe không hiểu ý tứ của anh đúng không? Kia anh liền trực tiếp nói cho cô ta!

“Tôi đã muốn bắt đầu hối hận, hối hận vì đã cưới cô!” Anh lãnh khốc vô tình nói thẳng.(S : Vớ vẩn , sau này chạy theo mà bám váy người ta nhá)

“Thật vậy chẳng? Thực khéo, em cũng bắt đầu có chút hối hận khi gả cho anh nha.” Văn Dĩ An bỗng nhếch miệng mỉm cười.

Cô ta giỡn à, ngực anh kịch liệt phập phồng.

“Tôi nói thật.” Anh lạnh lùng bỏ thêm một câu.

“Em cũng vậy.” Cô theo sát nghiêm túc trả lời, trong mắt vẫn chứa ý cười mê muội.

Phạm Đăng nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh ở dưới cằm di động, cánh môi vì phẫn nộ mà mím chặt. Lồng ngực kích động lên xuống, một bộ sắp bị tức đến thiếu dưỡng khí.

Ngủ gật cũng nhìn ra được cô đang đùa, một chút..... không, nửa điểm thành thật cũng không có!

“Tôi nói lại lần nữa, tôi là thật sự hối hận vì đã cưới cô!” Anh lườm cô, cắn răng thốt lại lời vừa rồi.

“Em cũng vậy.” Cô lại còn thật sự gật đầu, nhưng khoe miệng ngăn chặn không được hướng lên trên chuẩn bị chạm đến mang tai rồi.

“Cô –” Anh tức quá không nói được thêm lời nào. Cô chết tiệt rốt cuộc có biết hay không cái gì gọi là sát ngôn quan sắc, chẳng lẽ thật sự nhìn không ra trên mặt anh đang cực kỳ phẫn nộ sao?

3. Chương 3

Kế hoạch tuần trăng mật của bọn họ là đi Châu Âu, ngày lên đường là ngay sau hôn lễ, buổi tối mười giờ bay, bắt quá Phạm Đăng vào lúc giữa trưa rời nhà đi, mãi cho đến mười một giờ đêm mới lại bước vào cửa.

Anh đương nhiên là cố ý.

Phòng khách đèn điện vẫn sáng trưng, Văn Dĩ An một mình trầm mặc ngồi trên sofa, không nhúc nhích cúi đầu, ngay cả anh xuất hiện cũng không có nửa điểm kinh động đến cô.

Cô suy nghĩ cái gì? Không, cô hẳn là không có suy nghĩ gì, chính là tức giận đến không thèm để ý đến anh mà thôi, dù sao cũng không có một cô dâu nào sau bị chú rể ác ý bỏ lỡ tuần trăng mật còn có thể đủ bình tĩnh làm như không có việc gì. Anh khoái trá suy đoán.

Cố ý không nhìn tới sự tồn tại của cô, anh bay thẳng vào phòng, vốn tưởng rằng cô sẽ gọi anh lại, không nghĩ tới cô thể nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Có lẽ cô lúc này rất tức giận.

Hừ, cô càng tức giận, thương tâm, khổ sở ,anh càng vui vẻ.

Anh bỗng nhiên thay đổi chủ ý không trực tiếp trở về phòng, mà là xoay người ngồi xuống chỗ đối diện cô.

“Em đang đợi tôi sao?” Anh cười lạnh mở miệng.

Cô ngẩng phắt đầu lên, bộ dáng bị thanh âm của anh dọa đến.

“Anh về lúc nào? Làm em giật cả mình.” Cô vỗ nhẹ ngực thở dốc.

Phạm Đăng mắt lạnh nhắm hờ, thiếu chút nữa bị cô làm tức giận đến nổi trợn lồi đình. Anh miễn cưỡng đem cơn tức kiềm chế.

“Em không có gì muốn nói sao?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Nói? Có có có có có.” Cô ngây người ngẩn ngơ, sau đó dùng sức liên tục gật đầu. “Em gọi điện đến cơ quan du lịch hủy bỏ kế hoạch xuất ngoại của chúng ta, nhưng là đối phương lại nói hôm nay mới hủy bỏ thì không thể trả lại tiền phí. Ngày mai anh thử đàm phán với họ xem có thể thay đổi được không? Không

thể mất trắng mười vạn được, nếu 1 khối tiền không lấy lại được thì thực không tốt chút nào.” Cô lòng đầy cảm phần đối anh nói.

Phạm Đăng nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên có loại cảm giác ác mộng tái diễn, chẳng lẽ tiếp tục quay tình huống ông nói gà bà nói vịt lúc trưa sao?

Không, lần này anh tuyệt đối sẽ không để cho cô đùa giỡn xoay quanh nữa.

“Cô có thể tiếp tục giả ngu, không sao, nhưng là tôi sẽ không bồi cô diễn trò.” Anh lãnh liệt nói, “Mười vạn nguyên với tôi mà nói không đáng kể chút nào, so với việc cùng một nữ nhân xấu xa đi hưởng tuần trăng mật, chẳng bằng tôi coi nó như tiền tiêu tán tai họa đi.” Anh mỉa mai cô.

“Đã trễ thế này, anh có đói bụng không? Em đi nấu đồ ăn khuya cho anh.” Văn Dĩ An trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên đứng dậy nói. Trên mặt là biểu tình bình tĩnh tựa như không có nghe thấy anh vừa mới nói cái gì.

“Cô đứng lại cho tôi!” Phạm Đăng quát.

Văn Dĩ An dừng lại cước bộ, nhưng không có quay đầu nhìn anh.

“Tôi vừa mới nói gì cô có nghe thấy không?” Anh lớn tiếng hỏi.

“Nghe thấy.” Cô chậm rãi trả lời.

“Tôi còn tưởng cô điếc.” Anh châm chọc.

Cô không nói được lời nào trầm mặc trong chốc lát, lại lần nữa bước đi về phía trước.

“Đứng lại!”

Anh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai từ chỗ ngồi đứng lên dùng sức chế trụ khuỷu tay cô, giận không thể át đem cô xoay lại bắt buộc cô nhìn mình.

“Cô căn bản là không nghe tôi nói chuyện đúng hay không?” Anh giận dữ mắng.

Cô ta có loại phản ứng gì đây? Lại muốn như lúc trưa cùng anh chơi đùa sao? Anh cảm giận đoán, bất quá khi nhìn thấy bộ dáng cô rơi lệ đầy mặt nhất thời cả người cứng đờ, ngậy dại.

Văn Dĩ An nhẹ nhàng đưa tay đẩy anh ra, sau đó lau đi nước mắt trên mặt, phảng phất như thứ chất lỏng ướt đầm ấy không phải là nước mắt, mà chỉ là giọt nước bình thường ,sau khi lau đi liền không ảnh hưởng đến cô nữa.

“Anh muốn ăn gì? Cơm rang được không, hay là ăn mỳ?” Cô bình tĩnh mở miệng hỏi anh.

Phạm Đăng nhăn mày, trong lòng là một mảnh hỗn loạn.

Anh chưa từng thấy nước mắt của cô, cô ở trước mặt anh lúc nào cũng hoạt bát sáng sủa, bộ dáng tựa như không có gì trên thế giới này có thể khiến cô khóc . Mỗi lần thấy cô tươi cười vui vẻ, anh lại ác ý tưởng tượng bộ dáng khi cô khóc, mà cái suy nghĩ tưởng tượng ấy bây giờ trở thành sự thực làm náo loạn anh.

Anh làm sao vậy? Chẳng lẽ anh đột nhiên thay đổi tâm ý, không muốn báo thù thay mẹ đi? Anh chớp mắt, ánh mắt liền quay lại âm lãnh vô tình.

“Cô hiện tại muốn làm gì? Nấu này nọ cho tôi ăn, muốn hạ độc chết tôi sao?” Anh lạnh giọng châm chọc.

“Nếu anh không đói bụng thì em sẽ không nấu.” Văn Dĩ An bình tĩnh đáp.

“Nếu tôi nói không đói bụng nhưng vẫn muốn cô đi nấu thì sao?” Anh cố ý làm trái lại cô.

“Anh nếu thực không đói bụng không muốn ăn, em có thể chính mình ăn, dù sao em cũng có chút đói.” Cô vẫn bình tĩnh trả lời.

Phạm Đăng bất giác cắn chặt răng, “Cô rốt cuộc muốn như thế nào?” Anh hỏi.

Trừ bỏ nước mắt vừa mới tràn ra ngoài lúc nãy, toàn bộ phản ứng của cô đều khác một trời một vực so với tưởng tượng của anh.

Cô rốt cuộc là làm sao vậy? Cô không phải yêu anh, cho nên mới đáp ứng anh cầu hôn mà gả cho anh sao? Vì sao có thể bình tĩnh đối mặt với người chồng trước và sau khi kết hôn như biến thành hai người? Hay cô căn bản là không có yêu anh, từ đầu tới cuối đều là anh lầm?

“Em không hiểu ý tứ của anh.” Văn Dĩ An mặt không chút thay đổi nhìn chồng.

“Không hiểu? Cô giả ngây giả dại! Chẳng lẽ cô nhìn không ra, nghe không hiểu tôi đang nói tôi chán ghét cô sao?” Anh ác liệt lên tiếng.

“Cho nên ý của anh là muốn ly hôn sao?” Văn Dĩ An trầm mặc nhìn chằm chằm sàn nhà trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Ly hôn?” Anh sững sốt.

“Đúng, ly hôn.” Cô nhìn anh không dời mắt.

“Cô vĩnh viễn đừng nghĩ vậy!” Anh trừng mắt cô, thông thả thốt ra lời nói. Anh muốn tra tấn cô, thẳng đến khi cô cũng giống mẹ anh phải chịu thống khổ, thẳng đến khi anh cảm thấy tiết hận đủ mới thôi.

“Anh đã không muốn ly hôn, em đây liền làm vợ anh. Trước khi ly hôn, em sẽ làm tốt bổn phận của mình.” Cô bình tĩnh trả lời.

“Vì sao? Cho dù biết rõ tôi không thương cô, cho dù biết tôi hận cô, cô vẫn theo tôi?” Phạm Đăng mị mắt lãnh khốc hỏi.

Văn Dĩ An lại trầm mặc không nói.

“Vì sao không trả lời?” Anh trầm giọng ép hỏi cô.

“Đúng.” Cô cũng theo yêu cầu mở miệng trả lời anh.

“Đúng cái gì?”

“Cho dù biết rõ anh không thương tôi, cho dù biết anh hận tôi, tôi vẫn sẽ làm tốt bổn phận của mình, trước khi chúng ta ly hôn.” Cô nhìn thẳng hai mắt anh, thông thả đáp.

“Vì sao?” Anh muốn biết.

Cô im lặng hồi lâu mới nhẹ giọng: “Em nghĩ anh biết đáp án.”

“Tôi không phải con giun trong bụng cô.” Anh trào phúng.

“Anh muốn ăn cơm hay ăn mỳ?” Cô bỗng nhiên trở lại chủ đề ăn khuya.

Phạm Đăng tức giận trừng mắt, hoàn toàn đoán không ra trong lòng cô đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì, còn có ,đáp án cô vừa nhắc tới rốt cuộc là gì. Cô vì sao lại nói là anh biết đâu? Anh căn bản là không biết nha!

“Cơm nhé?” Không để ý anh phẫn nộ, cô tâm bình khí hòa lại hỏi tiếp.

“Không cần!” Anh nhìn cô vài giây rồi bực bội xoay người bước đi.

Chỉ chốc lát sau, phương hướng phòng ngủ truyền đến một tiếng nổ “Phanh”, cửa phòng bị anh dùng lực đóng sầm lại.

Văn Dĩ An đứng tại chỗ ngây người, hốc mắt của cô sau tiếng nổ ấy liền nhanh chóng phiem hồng, nước mắt ứ đọng trong đôi mắt chậm rãi từng giọt từng giọt nổi tiếp nhau rơi xuống.

Cô thương tâm khóc, không tiếng động khóc.

Vì sao biết rõ anh không thương cô, biết rõ anh hận cô, cô vẫn muốn ở lại làm vợ anh? Kỳ thật đáp án chỉ có ba chữ, chính là cô thương anh.

Bởi vì cô thương anh mới có thể gặt đầu gả cho anh.

Bởi vì cô thương anh mới có thể mạo hiểm lấy hạnh phúc cả đời làm tiền đặt cược gả cho anh.

Bởi vì cô thương anh mới có thể cam nguyện chấp nhận anh châm chọc khiêu khích cùng đối đãi vô tình, cũng không nguyện ý buông tha ột chút mơ ước cùng hy vọng tồn tại trong lòng cô.

Cô là thật sự mong muốn anh sẽ giảm bớt hận ý, mở mắt xem chân thành của cô, đón nhận cô.

Đón nhận là mơ ước, kỳ thật cô chỉ cần anh không còn sống trong thù hận mỗi ngày cứ phải tính toán kế hoạch như thế nào thương tổn cô, như vậy là đủ rồi.

Con người sinh ra không phải để thù hận, mà là để khoái hoạt.

Cô hy vọng anh ít nhất sẽ cảm nhận được điểm này, như vậy cho dù kết cục cuối cùng của bọn họ không tránh khỏi ly hôn, cô cũng sẽ không tiếc nuối.

Đưa tay quạt nước mắt, cô mỗi một tiêu sái đến ngoài cửa lớn, xác định cửa đã khóa rồi mới đem toàn bộ đèn lớn chuyển sang đèn nhỏ, đi lên lầu về phòng khách ở tầng hai, cũng chính là nơi cô sống từ bây giờ.

Đây mới là ngày tân hôn đầu tiên thôi, sau này còn nhiều thương tâm, thống khổ đang chờ, cô nhất định phải chăm sóc tinh thần chu đáo mới có thể chống đỡ được.

Ăn no ngủ say là trang bị chiến đấu cơ bản, cô nhất định phải nhớ kỹ điểm này.

Cô tuyệt đối không buông tha, tuyệt đối không!

Bắt đầu từ hôm đó, Phạm Đăng luôn dùng ngôn ngữ có lực sát thương lớn nói với cô.

Mỗi câu nói đều hết sức trào phúng, tựa hồ như chưa thấy cô rơi lệ thương tâm liền tuyệt không dừng tay.

Anh châm chọc diện mạo của cô, châm chọc đầu cô là loại trống rỗng, châm chọc cô biết rõ anh không thương cô nhưng vẫn mặt dày tìm mọi biện pháp lấy lòng anh, châm chọc cô không biết xấu hổ.

Về phần cô vì cái nhà này mà làm hết thủy, anh lại nói cô nhiều lắm chỉ có thể xem như một ô sin — không, thậm chí còn không bằng ô sin, bởi vì anh nhìn ô sin không muốn phun, nhìn đến cô lại ghê tởm phát phun. (S : Em bắt đầu ghét anh rồi đấy...)

Nhưng mà ngay cả đối mặt với ác ý phê bình cùng khiêu khích như vậy, Văn Dĩ An thủy chung dĩ bất biến ứng vạn biến bình tĩnh chống đỡ, chưa bao giờ ở trước mặt anh lộ ra nội tâm yếu ớt kia.

Vì thế, anh gần như bị chọc tức, bốn ngày trước nổi giận dùng dùng rời nhà ,sau đó không thấy quay lại.(S : Đây , chị bán nhà đi , cái nhà này cũng được khối tiền ... An : thế tôi ở đâu?..... S : Đi kiếm ông bố khác cho con mình ... An : Tôi còn chưa có mà :>)

Văn Dĩ An ngồi ở trước cửa sổ, u buồn nhìn lá rụng ngoài sân. Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái..... Thẳng đến khi sắc trời dần dần tối xuống, tầm mắt trở nên mơ hồ không rõ mới thôi đếm.

Trời lại tối sao? Một ngày đã trôi qua? Hôm nay đã là ngày thứ tư, đêm nay anh có về nhà không?

Cô khe thở dài lắc lắc đầu, sau đó tự giễu cười khổ.

Kỳ thật đối với cô mà nói, anh không trở về nhà lại là một chuyện tốt, ít nhất cô sẽ không bị anh châm chọc khiêu khích mà đau lòng, có thể thả lỏng bản thân, không cần giả ngây giả ngô đối phó với sự nhấn tâm tuyệt tình của anh.

Bất quá nói thì nói vậy, anh mấy ngày liền chưa về vẫn làm cô có chút thất thần, mỗi ngày cô đơn, trống rỗng, ngay cả nói chuyện, ăn cơm cũng không có khí lực.

Nguyên lai trải qua gần một tháng bị anh đối xử tàn nhẫn, thế nhưng không có mải mòn một tia tình yêu của cô dành cho anh mà ngược lại còn tăng thêm gấp nhiều lần. Cô nha, có lẽ trời sinh là người cuồng ngược rồi.

Văn Dĩ An cười cười, đứng dậy bật đèn phòng khách, sau đó xoay người đi vào phòng bếp nấu bữa tối cho chính mình.

Cô thủy chung không quên ăn no ngủ say là cơ bản trước khi bước vào cuộc chiến, mặc kệ chính mình không thèm ăn, cô vẫn là hảo hảo nấu vài món bắt buộc bản thân phải ăn nó, tích trữ tinh lực chiến đấu.

Mấy ngày liền vì chờ anh về nhà, cô hoàn toàn không bước chân ra ngoài, cho nên đồ ăn trong tủ lạnh cũng không còn là bao.

Nhìn lại nguyên liệu, có thịt hun khói, cà rốt, ớt xanh, cà chua, đậu nành.....

Vừa hay có thể nấu một bát mì Ý tuyệt hảo.

Mì Ý là món anh yêu nhất, cho nên lúc trước đi siêu thị, cô mới có thể bất tri bất giác chọn nguyên liệu làm mì Ý, chính là không nghĩ tới.....

Quên đi, Văn Dĩ An hít sâu, dù sao cô cũng rất thích ăn mì Ý, không có đạo lý nào mỗi lần làm mì Ý đều là dành cho anh, đúng không? Cô thân thủ đem nguyên liệu lấy hết ra, quyết định làm một tô mì Ý cà chua ớt xanh cho chính cô ăn.

Đem một phần mì bỏ vào trần, sau đó cắt cà chua cùng ớt xanh thành từng khối nhỏ, thịt hun khói cắt miếng, cà rốt thái chỉ. Xem lại độ cứng mềm của mì, cô liền vớt ra cho ráo nước.

Tiếp theo là trộn lẫn sao.

Cô đem dầu ô liu rót vào chảo nóng, sau đó bỏ chút thịt hun khói, cà rốt xào thơm, lại thêm cà chua, ớt xanh cùng một ít tương hồng, đảo đi đảo lại trong chảo lát mới đổ mì vào, sau đó nêm gia vị. Một lúc sau, món mì Ý tuyệt hảo đã hoàn thành.

Cô dọn dẹp phòng bếp, sau đó bưng mì tới phòng ăn ngồi, đang chuẩn bị muốn ăn thì phòng khách lại vang lên thanh âm mở cửa, Phạm Đăng bốn ngày nay không thấy đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Cửa vừa được đẩy ra, một trận mùi hương anh thích nhất xộc thẳng vào mũi, gợi lên cơn thèm ăn của anh, làm cho cái bụng nhất thời kêu vang đòi được lấp đầy.

Phạm Đăng theo trực giác ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra mùi hương. Chính là vì sao ánh mắt sau khi cùng cô giằng co, liền mặc danh kỳ diệu không dứt ra nổi?

Bộ dáng của cô thoát nhìn so với trước khi anh rời nhà tựa hồ không có gì thay đổi, tinh thần vẫn no đủ, khí sắc hồng nhuận, một chút cảm giác nản lòng đều không có, hơn nữa còn rất xinh đẹp.

Từ trước tới nay anh biết bộ dáng cô thực bình thường, tuyệt đối không phải dạng phụ nữ liếc mắt một cái là yêu. Nhưng nếu bỏ thù hận sang một bên, anh phải thừa nhận cô cũng thuộc loại dễ nhìn, hơn nữa càng nhìn càng có vị nha.

Bề ngoài tuy bình thường, nhưng gương mặt luôn ảm áp tươi cười, đồng mâu long lanh hắc bạch phân minh (lòng đen lòng trắng của con người rõ ràng), hơn nữa tay nghề nấu ăn không tồi làm con người cô có điểm hấp dẫn.

Có người nói, con gái khi yêu là đẹp nhất.

Những lời này anh đã được thể nghiệm trong suốt một năm rồi, bất quá thời khắc anh cảm thấy cô đẹp nhất vẫn là khi cô mặc chiếc váy cưới vì anh. Lúc ấy nhìn cô, thiếu chút nữa anh hy vọng tên cô không phải Văn Dĩ An; mẹ anh cũng không phải buồn bực, cả đời hận người đàn bà ấy cho đến lúc chết.

Anh thừa nhận anh có động tâm với cô một chút, nhưng tuyệt đối không phải yêu, anh tuyệt đối sẽ không yêu con gái của kẻ thù, không cho phép, anh thề với trời. (S : Nhớ đấy...)

“Em không phải nói trước khi chúng ta ly hôn sẽ hảo hảo làm bốn phận của một người vợ sao? Nhìn thấy tôi trở về, sao em không đứng dậy lấy dép cho tôi?” Anh đứng ở trước cửa khép hờ hai mắt, sau đó châm chọc khiêu khích mở miệng.

Vừa về liền khẩn cấp muốn tìm cô phiền toái à? Văn Dĩ An suy đoán, nhưng ngoài ý muốn phát hiện tâm tình cô giờ phút này đang rất khoái trá.

Cô nhớ anh, không chỉ tưởng nhớ thân ảnh anh mà còn nhớ thanh âm của anh, cho dù thanh âm kia mang theo trào phúng ác liệt, cô cũng vẫn hoan nghênh. Nguyên lai cô muốn anh hơn cả cô nghĩ rồi.

Bởi vì tâm tình khoái trá, miệng cô không tự chủ được khê nhếch lên, sau đó cầm đôi dép lê đem đến đặt dưới chân anh.

“Chồng yêu, cần em giúp anh cởi giày không?” Cô mỉm cười hỏi, một bộ hiên thê lương mầu.

“Không cần.” Phạm Đăng trừng mắt nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên thô thanh nói.

Không biết vì sao, mỗi lần anh mở miệng châm chọc cô, cuối cùng người bị tức giận lại luôn là chính mình.

Chẳng lẽ, cô thật sự một chút nóng nảy đều không có? Bằng không, mặc kệ anh nói cái gì, làm cái gì, cô vẫn có thể bình tĩnh hoặc mỉm cười chống đỡ? Thật sự là tức chết anh a!

“Anh ăn bữa tối chưa? Tuy rằng em không biết anh hôm nay trở về, cho nên không nấu phần của anh. Bất quá nếu anh đói thì ăn tô mì trên bàn trước, em sẽ làm thêm một phần nữa cho em là được.” Cô nói.

“Không cần!” Anh bị cô làm tức nghẹn đầy cổ, làm gì còn có khẩu vị nữa?!

“Nha, em ăn vậy.” Nói xong cô lập tức xoay người, ngồi xuống cầm lấy đĩa ăn khò khè súp soap khoái trá ăn mì.

Phạm Đăng cánh mũi phập phồng, tức giận đến thiếu chút nữa phát bệnh tim.

Mùi thơm của bát mì Ý không ngừng lớn dần bên chóp mũi, tương ăn hạnh phúc của cô thật chói mắt, mà thanh âm cô ăn mì lại không dứt bên tai.....

Trời ạ, cô không phải người Nhật Bản, ăn mì có tất yếu lớn tiếng như vậy không? Hơn nữa cái cô ăn là mì Ý nha!

Cô ta nhất định là cố ý,thực đáng giận!

Dùng sức hít vào, nguyên bản chính là muốn giảm bớt tâm tình hờn dỗi, không ngờ ngược lại hít vào càng nhiều hương thơm mỹ vị.

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh tức giận muốn thét chói tai, nhưng là thân phận của anh không cho phép anh làm như vậy.

Cho nên anh nhanh chóng tiêu sái trở về phòng , dùng sức đóng sầm một cái, sau đó lại dùng lực đá giường.

A, thật sự là tức chết anh!

Phạm Đăng một bên dội nước lạnh tắm để khắc phục cơn tức, một bên kích động nghĩ biện pháp. Anh kéo một cái va li ra, sau đó cầm mấy bộ quần áo bỏ vào, rồi kéo nó đi xuống lầu.

Văn Dĩ An mới từ phòng bếp dọn dẹp xong đi ra ngoài, không nghĩ tới liền thấy anh đem theo hành lý đi xuống.

Nháy mắt,cô nhú mồm bật thốt lên:” Đã trễ thế này anh còn muốn đi ra ngoài?”

“Tôi chỉ là trở về lấy quần áo.” Anh dừng lại cước bộ, cười lạnh nhìn cô.

“Trở về lấy quần áo?” Cô nhanh chóng nhìn thoáng qua hành lý trên tay anh,” Anh muốn đi công tác sao?”

“Đi công tác?” Hắn xuy thanh cười lạnh.” Xem ra cô thật đúng là không phải ngu xuẩn bình thường.” Anh lại châm chọc.

Văn Dĩ An hoài nghi nhìn chồng, không xác định được những lời này của anh có ý tứ gì.

“Cô nghĩ bốn ngày nay tôi ở chỗ nào?” Anh hỏi.

Cô không nghĩ tới vấn đề này, chỉ đoán anh đại khái là không muốn nhìn thấy cô, cho nên mới không trở về.

“Khách sạn, công ty, hoặc là nhà bạn bè?” Cô hoài nghi đoán.

“Hai chữ “bạn bè” này cô nói đúng, nhưng còn thiếu một chữ ‘nữ’ nha.” Anh mỉm cười, trong mắt anh là lãnh khốc cùng trào phúng.

Văn Dĩ An lưng hơi hơi phát cương. Thiếu một chữ ‘nữ’ ? Ý của anh là.....

Bạn gái?

Anh có tình nhân bên ngoài?!

“Cô thoát nhìn giống như đang kinh ngạc, chẳng lẽ cô nghĩ sau khi cưới cô , tôi liền thủ thân như ngọc?” Anh nhìn chăm chăm cô nói.

Cô hai mắt trừng lớn, lần đầu lộ ra bộ dáng khiếp sợ hơn nữa khó có thể tin, làm cho anh rốt cục có loại cảm giác mình đã ghi bàn thắng,tỷ số hòa với cô, không những thế còn là thắng lợi lớn nha.

Anh phiết môi, khoe miệng ngăn chặn không được hơi hơi giơ lên.

“Cưới cô đã khiến tôi buông tha cuộc sống tự do, tôi lại có thể nào ngay cả “tính” phúc(Vịt : May quá , có bạn góp ý chỗ này rồi , tính phúc là chỉ quan hệ vợ chồng ạ) cũng mất đâu? Cô nói đúng không?” Anh cười lạnh.

“Anh nói những lời này chỉ là vì muốn em khổ sở mà thôi.” Văn Dĩ An bình tĩnh mở miệng, cho dù cô giờ phút này trong lòng bởi vì hoài nghi mà cảm thấy từng đợt co rút đau đớn, lại vẫn cự tuyệt tin tưởng anh cố ý làm như vậy.

“Nguyên lai tôi có tình nhân lại làm cô khổ sở nha, này thật đúng là bất ngờ.” Anh nhướn ày, giọng điệu mỉa mai chế giễu cô.

Văn Dĩ An nháy mắt mân mân nhanh miệng.

Cô không ngừng nhắc nhở chính mình, nói cho chính mình, anh nói những lời này mục đích chỉ là vì muốn cô khổ sở, vì tra tấn cô, thương tổn cô mà thôi, cô tuyệt đối không thể trúng kế của anh.

“Kỳ thật cô cũng không thể trách tôi, ai cưới một khối quần áo cứng ngắc về nhà, nếu không nuôi tình nhân cũng sẽ rất khó chịu.” Anh tiếp tục tổn thương cô.

Văn Dĩ An duy trì trầm mặc im lặng, nhưng sắc mặt lại càng lúc càng tái nhợt khó coi, cả người cứng đờ thẳng tắp.

“Chắc, tuy rằng tôi chỉ chạm qua cô một lần, lại làm cho tôi đến nay còn chưa thoát khỏi cảm giác ngủ cùng đồng quần áo vừa lạnh vừa cứng vừa đáng sợ, hoàn hảo hiện tại mỗi đêm ôm người đẹp trong lòng, mới làm cho tôi thoát khỏi ác mộng kia. Thân là vợ tôi, cô thật sự cần hảo hảo cảm ơn người ta, dù sao cô ấy cũng thay cô làm chuyện mà người vợ như cô không thể làm được, làm chồng cô là tôi, thể xác và tinh thần đều được sung sướng.” Anh không ngừng cố gắng tra tấn cô.

Thân hình hơi hơi lung lay một chút,mặt nạ bình tĩnh của Văn Dĩ An xuất hiện vết rách, nhưng cô lại kiên cường chịu đựng, không làm cho vết rách kia thêm lớn.

“Có lẽ anh nói đúng, em nên đi theo anh một chuyến tự mình nói lời cảm tạ.” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng hai mắt anh, lấy ngữ điệu xa cách giấu diếm tâm sự nói với anh.

Phạm Đăng nhìn biểu tình yên tĩnh nhưng không có chút máu của cô, chậm rãi gọi lên một chút mỉm cười khoái trá.

“Lần khác đi, tôi e cô ấy hiện tại đang mặc áo ngủ gợi cảm chờ tôi về, tôi cũng không muốn làm hỏng hưng trí của cô ấy.” Anh ám chỉ.

Vết rách rốt cục trong nháy mắt mở rộng đến không thể thu hồi, Văn Dĩ An tâm đau cơ hồ không thể hô hấp, càng không thể tiếp tục hé ra khuôn mặt bất vi sở động đối mặt với anh.

“Một khi đã như vậy em đây lần khác đi quấy rầy. Thật có lỗi, em muốn trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, phiền toái anh khi nào rồi đi thì tự khóa cửa, cảm ơn.” Nói xong, cô thẳng lưng nhanh chóng xoay người đi hướng lầu hai. Nước mắt đúng lúc cô xoay người lập tức như mưa tầm tã trút xuống.

Phạm Đăng vui thích nhìn theo thân ảnh cô biến mất ở lầu hai, sau đó cước bộ nhẹ nhàng huyết sáo rời đi.

Nguyên lai tư vị thắng lợi lại ngọt như vậy, anh nghĩ anh nghiện nó rồi.(S : Anh là đồ hâm , rồi có ngày hối hận.)

4. Chương 4

Sau khi cùng người chủ nhà nói chuyện, Phạm Đăng trên đường về công ty dừng lại mua tách cà phê định đem về uống, không nghĩ tới lại nhìn được một màn hình ảnh làm anh kinh ngạc không thể thốt thành lời.

Vợ anh, Văn Dĩ An vốn hẳn là ở nhà vì anh có tình nhân mà thương tâm khổ sở, thế nhưng lại ngồi ở tiệm cà phê cùng người khác hữu thuyết hữu tiểu(vừa nói vừa cười) uống trà chiều?

Là anh hoa mắt nhìn lầm ư?

Không, cô gái có vẻ mặt ăm ắp tươi cười cùng đôi đồng mâu thủy lượng đúng là Văn Dĩ An,vợ của anh.

Nhưng là cô ta vì sao lại ở chỗ này?

Vì sao lại cười đến sung sướng thoải mái như vậy?

Cô không ở nhà một mình thương tâm tiêu tụy, như thế nào ngồi ở chỗ này cùng một người đàn ông diện mạo suất khí, vẻ mặt lộ rõ yêu thương uống trà chiều?

Này hết thấy rốt cuộc là sao đây?

Trùng mắt người đàn ông ngồi đối diện cô tươi cười đầy mặt, Phạm Đăng quyền đầu không khỏi nắm chặt, trong lòng nhanh chóng dấy lên một ngọn lửa vô danh, thiếu chút nữa thiêu hủy lý trí, làm cho anh phần nộ mà xông lên phía trước đem cô lôi về nhà.

Cô đang trả thù anh?

Anh buộc chặt cằm, nhìn cô không chớp mắt, hồi tưởng tới phản ứng của cô khi anh kéo va li nói đến ở nhà người tình.

Ngay lúc đó cô rõ ràng đã bị đả kích mà?

Khi anh trào phúng tuyên bố lý do nuôi tình nhân, cùng với chuyện người ta như thế nào làm cho thể xác và tinh thần anh sung sướng, cô lại khiếp sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, cả người cứng ngắc tựa như cái tượng sáp, không phải sao?

Tuy rằng từ đầu tới cuối cô vẫn đều biểu hiện bộ dáng thực bình tĩnh, nhưng là từ nhiều điểm rất nhỏ ,anh vẫn có thể thấy được khiếp sợ, khổ sở cùng thương tâm của vợ mình.

Cô yêu anh, anh tin chính mình không đoán sai.

Chỉ là mới qua hai ngày thôi, cô thế nhưng liền cùng một người đàn ông anh chưa bao giờ gặp qua ngồi trong tiệm cà phê hữu thuyết hữu tiểu, ngọt ngào gây thơ, bộ dáng thoải mái sung sướng thậm chí đến anh còn chưa thấy được mặt này của cô?

Phạm Đăng cắn chặt răng, ghen tị nhìn người đàn ông diễm phúc kia.

Tên đàn ông chết tiệt này chẳng lẽ không biết cô là phụ nữ đã có gia đình , không biết cô đã là vợ người khác, không biết ngọt ngào gây thơ ấy của cô là thuộc về anh sao,anh ..

Thân thể chấn động trong giây lát, Phạm Đăng khó tin sanh đại hai mắt, lão đảo lui vài bước, huyết sắc đồng thời nhanh chóng từ trên mặt rút đi.

Anh vừa mới suy nghĩ cái gì? Anh thế nhưng ghen tị với nam nhân kia, thế nhưng sinh ra dục vọng chiếm giữ với Văn Dĩ An, thế nhưng vì cô cùng người khác cười nói mà cảm thấy giận dữ trong lòng, anh làm sao lại có suy nghĩ cùng cái phản ứng này? Làm sao có thể?

Phạm Đăng sắc mặt trắng bệch nhìn phương hướng bọn họ ngồi liếc mắt một cái, sau đó như đang trốn tránh gì đó mà xoay người, bằng tốc độ nhanh nhất ly khai khỏi tiệm cà phê.

“Anh Thời Vũ, tối hôm qua nhận được điện thoại của anh ,em rất kinh ngạc, em nghĩ anh còn ở bên Mỹ, anh trở về khi nào vậy?” Văn Dĩ An vẻ mặt hưng phấn hỏi Thời Vũ ngồi phía đối diện.

Bởi vì mẹ mất sớm, nhà bác hai lại gần nhà cô, nghĩa bất dung từ chiều cổ cô, cho nên cảm tình bốn đứa trẻ của hai nhà đặc biệt tốt.

“Đêm qua bảy giờ đến sân bay.” Thời Vũ mỉm cười nhìn cô em họ.

“Anh không phải vừa về nhà liền gọi cho em chứ?” Cô kinh ngạc sanh đại hai mắt.

Thời Vũ mỉm cười gật đầu, sau đó từ một bên chỗ ngồi cầm cái túi giấy giao cho cô. “Cái này cho Dĩ An của anh.”

“Đây là?”

“Quà cưới. Là anh cùng Cần Chương chọn, anh nghĩ em hẳn là sẽ thích.” Anh nói. Cần Chương chính là vợ yêu nhà anh.

Văn Dĩ An nhanh chóng đem túi giấy mở ra xem, chỉ thấy bên trong có thiết nhiều hương tân liệu dị quốc mà trong nước mua không được, tinh xảo đẹp đẽ, làm người ta yêu thích không muốn buông tay.

“Cám ơn anh, Thời Vũ. Phiền toái anh giúp em chuyển lời cảm ơn tới chị dâu.” Cô vui mừng nhếch miệng nói, rất thích món quà này.

“Thực xin lỗi, anh Thời Vũ không có nhanh chóng trở về tham gia hôn lễ của Dĩ An.” Anh giải thích.

“Cho nên em mới có thể nhận được món quà tốt thế này?” Cô nhếch miệng cười khê.

“Vốn đang rất tốt, bất quá anh có điểm tức giận, cho nên chỉ mua cái này thôi.” Thời Vũ ngăm cô liếc mắt một cái nói.

Văn Dĩ An tự nhiên biết hẳn nói cái gì, cho nên thông minh ngậm miệng nửa lời cũng không dám phát ra.

“Sao vậy, đầu lưỡi bị con mèo nhỏ cắn rụng rồi sao?” Anh tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm cô chế nhạo.

“Ha ha ha.” Cô đành phải cười gượng vài tiếng.

“Em sẽ không ngờ vẫn bị anh truy vấn?”

“Em cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ.”

“Ok, kia em có thể bắt đầu giải thích vì sao anh chưa từng nghe nói em có bạn trai, kết quả em lại kết hôn nhanh như điện chớp trong khoảng thời gian 2 tháng anh đi nước ngoài?” Thời Vũ tựa lưng vào ghế dựa, ung dung nhìn em họ.

“Về chuyện này, trên thực tế là thế này....” Văn Dĩ An thủy mầu vừa chuyển, mồm miệng lạnh lợi mỉm cười: “Anh Thời Vũ ngày thường việc bận ngập đầu, đến ngay cả Vũ Tiệp quen bạn trai, thậm chí chúng nó ở chung cũng không biết, thì làm sao có thể biết em họ là em đây có bạn trai hay không đâu? Anh nói đúng không?”

“Em ý tứ là chỉ anh họ không đủ quan tâm em?” Thời Vũ tựa tiểu phi tiểu nhíu mày hỏi.

“Là tự anh nói, em không nói như vậy nha.” Cô nghịch ngợm lè lưỡi.

“Em được tiện nghi còn khoe mẽ!” Anh nhin không được thân thủ đem tóc của cô xoa loạn, uy hiếp nói : “Nói nhanh đi, đừng tưởng rằng như vậy có thể tránh được một kiếp nha.”

“Được rồi, em nói em nói, anh đừng cào loạn tóc em, chính là bởi vì thói xấu này của anh mà em không dám để tóc dài.” Văn Dĩ An một bên che chở tóc, một bên cầu xin tha thứ hờn giận. “Kỳ thật này cũng không có gì đáng nói, em chỉ là giống Vũ Tiệp , giữ bí mật mà thôi.”

“Phải không? Kia em vì sao cố chọn thời điểm anh xuất ngoại mà kết hôn?”

“Này cũng là không có biện pháp nha.”

“Đừng nói với anh là em đã có....?” Thời Vũ có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm cô, thật cẩn thận hỏi.

“Có cái gì?” Văn Dĩ An sững sốt, nháy mồm.

“Baby .”

“Hài.....” Cô ngây ngốc một chút, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười, “Anh Thời Vũ, anh nghĩ gì vậy?”

Ý cười trên mặt không ngăn chặn được, nhưng là trong lòng lại vì anh thành linh đoán mò lung tung mà kinh chấn.

Lần kinh nguyệt trước của cô là khi nào? Cô nhin không được hồi tưởng, lại nghĩ không ra ngày cụ thể. Bất quá có chuyện cô xác định được, đó là kết hôn một tháng nay, nguyệt sự của cô chưa đến gõ cửa lần nào.

Cô mang thai sao? Bọn họ chỉ phát sinh duy nhất một lần quan hệ mà thôi, chính là đêm tân hôn ấy...

“Dĩ An..... Dĩ An?”

“Ân?” Cô ngẩng đầu nhìn về phía ông anh họ ngồi ở đối diện.

“Em vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Thời Vũ hỏi.

“Không có nha, em chỉ là đang nghĩ lại xem ngày thường có phải hay không luôn gây ra chuyện lớn, bằng không như thế nào có được vinh hạnh khiến anh Thời Vũ nghĩ em có xu hướng thịnh hành trước hôn nhân hiện nay của phụ nữ nha.” Cô nhắc mày, lộ ra vẻ mặt tình quái.

“Em nha, chơi với anh nên thông minh nha. Bất quá nói thật, em khi nào thì mới mang em rể giới thiệu với anh? Anh vẫn nghĩ hôm nay anh ta sẽ cùng em đến.” Thời Vũ thật sự nói.

“Phạm Đăng mấy ngày nay vừa vặn có khách từ Mỹ đặc biệt tới chơi, cho nên thoát thân không nổi. Anh ấy muốn em chuyển lời xin lỗi tới anh, nói lần khác sẽ mời anh họ ăn cơm.” Văn Dĩ An không chút nào lo lắng nói dối.

Trải qua một tháng huấn luyện, hiện tại cô không những mặt không đỏ khí không suyễn nói dối, mà còn nói dối lưu loát, tuyệt không khó khăn.

“Thì ra là thế.” Thời Vũ gật gật đầu, “Anh nghe Vũ Tiệp nói anh ta hình như là làm mậu dịch, công tác bề bộn nhiều việc lăm đúng không? Nghe mẹ nói từ khi hai em kết hôn đến bây giờ, em toàn về nhà mẹ để một mình, chưa bao giờ thấy cậu ấy đưa em trở về, có chuyện gì à?”

“Trời ạ, như thế nào lại là vấn đề này?” Văn Dĩ An vỗ nhẹ cái trán, một bộ biểu tình ta muốn té xỉu. “Có lẽ em nên đi mua bút ghi âm đem đáp án thu lại, cứ như vậy mỗi lần có người hỏi em vấn đề này, em chỉ cần ọi người nghe là đủ rồi.” Cô bắt đầu dĩ thử dài.

“Mọi người chính là quan tâm em thôi.”

“Em biết, cho nên em mới có thể trả lời mọi người, tuy rằng mỗi lần nói đều giống nhau.” Cô nói xong, bỗng nhiên thở dài một hơi. “Thời Vũ, anh nói thực ra không sao hết, anh cảm thấy em giống một người vợ bị chồng lãnh đạm, ngược đãi sao?” Cô hỏi.

Thời Vũ nhìn cô, còn chưa có mở miệng nói gì, cô lại tiếp lời –

“Anh không thấy là em có chút béo lên sao? Mới hơn một tháng mà thôi, em thực sợ không đến thời gian một năm, em sẽ bị Phạm Đăng nuôi thành đại mập mập. Anh biết không? Anh ấy cứ như là bồi thường thời gian bận bịu không thể ở bên cạnh em, luôn nắm chắc cơ hội mỗi lần mang em ra ngoài ăn cơm liền đem các loại món ngon gì đó tống vào bụng em, hại em hiện tại vừa nghe thấy anh ấy muốn dẫn đi ra ngoài ăn cơm liền run sợ.” Cô oán giận nói, trong mắt lại ẩn hiện ý cười mòng ảo hạnh phúc.

“Nghe qua anh ta rất tốt với em.”

“Tốt đâu, anh ấy công tác bề bộn, đến ngay cả thời gian theo giúp em về nhà mẹ để đều không có, nhưng lại ý đồ biến em thành đại mập mập.” Cô giận dữ chu hai gò má kháng nghị.

Thời Vũ mỉm cười. “Xem em vẫn đang có tinh thần như vậy, bộ dáng tràn ngập sức sống, anh an tâm rồi.”

“Anh Thời Vũ lúc trước lo lắng cái gì?” Văn Dĩ An tò mò hỏi.

“Lo lắng cô em họ anh thương yêu nhất trong thời gian anh không có nhà liền bị người đàn ông nào đó bắt nạt.” Anh nhin không được thân thủ vuốt ve tóc cô.

Văn Dĩ An nháy mắt liền cảm thấy mũi cay cay.

“Anh Thời Vũ!” Cô đứng dậy định đến bên cạnh chỗ anh ngồi xuống, sau đó thân thủ ôm lấy anh.

“Làm sao vậy?” Anh ôn nhu hỏi.

“Anh rất tốt với em, em cực cảm động nha.” Cô nói.

Anh lại nhu nhu tóc của cô, khẽ mắng một câu, “Con bé ngốc.”

Nửa giờ sau, Phạm Đăng trở lại công ty, trái tim vẫn hoàn toàn ngăn chặn không được kinh hoàng.

Trong văn phòng là một mảnh trầm tĩnh, không gian mát mẻ sạch sẽ hoàn toàn trái ngược bên ngoài chướng khí mù mịt, ồn ào náo động.

Anh vẫn nghĩ sau khi trở lại công ty, anh sẽ tự nhiên khôi phục bình tĩnh vốn có, sao biết một chút bình tĩnh đều không thấy, anh vẫn đang cảm nhận được bản thân tức giận, ghen tị, phẫn hận, khiếp sợ.

Tại sao có thể như vậy? Anh thế nhưng lại ghen tị với người đàn ông đang ngồi ở tiệm cà phê với cô, thế nhưng tức giận muốn độc chiếm cô, không muốn để người khác tới gần cô.

Đây là ảo giác sao? Anh nên sẽ không bắt tri bất giác nhập diễn quá sâu, mà đối cô sinh ra cảm tình không nên có?

Phạm Đăng chậm rãi nhíu mày, đột nhiên có loại cảm giác phi thường không ổn.

Không, loại sự tình này là tuyệt đối không có khả năng phát sinh, cũng không cho phép phát sinh, anh nói với chính mình, bởi vì anh từng thề với trời đất nhất định sẽ thay mẹ báo thù, không phải sao? Một khi đã như vậy, anh sao có thể đi yêu kẻ thù đâu?

Kia nhất định là ảo giác.

Anh tự an ủi mình, trái tim đập thành thịch bởi vậy mà dần dần khôi phục bình tĩnh, bất quá sắc mặt lại trở nên âm trầm, lãnh khốc hơn.

Nhưng tên đàn ông ấy rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với cô? Là bạn trai hay là người theo đuổi? Anh không tự chủ miên man suy nghĩ.

Nguyên lai cô đã sớm có chuẩn bị, cho nên mới không cần thái độ của anh, cho rằng dù sao anh nếu không cần cô, tự nhiên sẽ có người khác muốn cô.

Nguyên lai đây là tính toán của cô ta, đáng tiếc là anh chưa từng nghĩ tới nhẹ nhàng như vậy liền bỏ qua. Cho dù cô không thương anh, cho dù cô cùng anh đều là oán hận đối phương, anh cũng sẽ không ly hôn đâu.

Bọn họ đời này nhất định dây dưa cùng một chỗ rồi.

Châm điếu thuốc, anh mang một chút mỉm cười lãnh khốc chậm rãi dựa lưng vào ghế, có chút đắm chiêu suy nghĩ.

Xem ra kế hoạch của anh cần thay đổi, chỉ có điều là nên làm như thế nào thôi? Bất quá trong nháy mắt, anh liền có đáp án.

Nhả ra một lần khói trắng, anh cười lạnh cảm điện thoại trên bàn

Văn Dĩ An đang ngồi trong phòng lật xem cuốn sổ cá nhân, muốn xác định chính mình thời gian nguyệt sự lần trước là khi nào. Cô thật sự lo lắng mình có phải hay không thật sự đã mang thai.

Thật là, kì nguy hiểm cùng kì an toàn rốt cuộc nên như thế nào tính mới chính xác đây?

Cô thực hối hận vừa rồi khi anh họ lái xe đưa cô trở về, không tùy tiện tìm cái lý do đến hiệu thuốc mua một hộp que thử thai (nguyên văn là : nghiệm dưng, ta chả biết chém thế có đúng không). Nếu có que thử, cô hiện tại không cần phải lo lắng liệu mình tính ngày.

Đáng giận! Rốt cuộc là thời gian nguyệt sự đến trước bảy ngày, sau bảy ngày là kì nguy hiểm nha?

Cô thật là sắp điên rồi!

Kinh nguyệt đã xác định đến muộn nửa tháng, nhưng là này cũng không đại biểu cô nhất định mang thai, bởi vì cảm xúc cũng có khả năng gián tiếp ảnh hưởng đến kì sinh lý, mà hơn một tháng trở lại đây vừa vặn là thời kì cảm xúc không tốt nhất của cô.

Cho nên, cô chết tiệt rốt cuộc có mang thai hay không đâu?

Cô thực thích đứa nhỏ, nhưng là nếu cô mang thai, đứa nhỏ này lại tới không phải lúc nha.

Trong tình huống cô cùng Phạm Đăng giường cung chuẩn bị sẵn tên, cô lại hoài nghi nếu anh biết cô mang thai, anh sẽ phản ứng như thế nào?

Cô không tự chủ được nhẹ giọng thở dài, thanh âm chuông điện dưới lầu đột nhiên vang lên.

“Chiêm chiêm — chiêm chiêm —”

Cô nhanh chóng nhìn thoáng qua đồng hồ, hoài nghi đoán người tới là ai?

Cô đứng dậy xuống lầu, sau đó nhìn ra ngoài qua cái lỗ trên cửa, thấy thân anh sừng sững trước cửa, nhin không được giật mình sững sờ.

Phạm Đăng?

Làm sao có thể là anh ta đâu? Anh ta không phải có chìa khóa rồi sao?

Còn có —

Người phụ nữ trong lòng anh là ai?

Ánh điện sáng bừng, cô bỗng nhiên lĩnh ngộ, nguyên lai đây là nguyên nhân anh ấn chuông cửa muốn cô đến mở cửa. Anh ta muốn cô chính mắt thấy mình mang tình nhân về nhà, anh muốn xem bộ dáng cô đau lòng thống khổ.

Tâm tựa hồ bị người khác đâm một cái, miệng vết thương mặc dù nhỏ bé nhìn không thấy, nhưng máu từ miệng vết thương tràn ra từng chút từng chút ngưng tụ thành giọt.

“Chiêm chiêm — chiêm chiêm —”

Chuông cửa lại lần nữa vang lên cho thấy người đứng ngoài cửa không còn kiên nhẫn, Văn Dĩ An lại không nhúc nhích.

Anh rốt cuộc muốn như thế nào tra tấn cô, thương tổn cô, mới có thể chân chính tiết trừ mối hận trong lòng? Hoặc là cô nên hỏi, thật sự sẽ có những ngày như thế tiếp diễn ư?

“Chiêm chiêm — chiêm chiêm —” Chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Cô thông thả đem ánh mắt chuyển qua khóa cửa, mờ mịt như là đột nhiên đã quên muốn mở cửa thế nào.

“Chiêm chiêm — chiêm chiêm — chiêm chiêm — chiêm chiêm —” Người ngoài cửa rốt cục phát hỏa, bắt đầu ấn chuông cửa cuồng liệt.

Văn Dĩ An trừng mắt nhìn, đột nhiên thanh tĩnh, chậm rãi đưa tay mở cửa lớn.

“Cô đang làm cái gì, vì sao lâu như vậy mới đến mở cửa?” Cửa vừa mở, lời nói lạnh nhạt chất vấn của anh lập tức tạt vào mặt cô.

Văn Dĩ An mặt không chút thay đổi nhìn anh, im lặng không nói gì.

“Sao lại nhìn tôi như vậy? Tôi mới vài ngày không về nhà mà thôi, cô nên sẽ không ngay cả bộ dạng chồng mình là bộ dáng gì cũng không nhớ rõ đi?” Anh trào phúng mở miệng, nhin không được nhớ tới tên đàn ông buổi chiều ngồi đối diện cô ở tiệm cà phê .

Cô vẫn im lặng sau đó xoay người bước đi.

“Chờ một chút!” Phạm Đăng đột nhiên gọi lại, “Chồng cô vất vả công tác trở về, cô nhàn thê lạnh mẩu vặt vả không nói được câu gì, còn chưa chuẩn bị đôi dép lê nữa?” Anh châm chọc.

Văn Dĩ An bước chân dừng lại, xoay người trở về đến trước tủ giày, cầm đôi dép đặt trước cửa.

“Anh vất vả.” Nói xong, cô lại lần nữa vô vị xoay người đi.

“Chờ một chút.” Anh lại gọi với theo cô.

Cô lại dừng cước bộ, sau đó quay đầu nhìn anh. Biểu tình bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt ngay cả một chút cảm xúc kinh ngạc của cô đều nhìn không thấy.

Cô làm sao vậy? Chẳng lẽ không có thấy anh trong lòng đang ôm một phụ nữ sao? Vì sao một chút phản ứng đều không có? Anh nhin không được phần nộ nghĩ.

“Có việc sao?” Đợi trong chốc lát cũng không thấy anh mở miệng, Văn Dĩ An đánh vỡ trầm mặc hỏi.

Anh âm trầm trừng mắt cô, hình ảnh cô cùng người khác ngồi ở tiệm cà phê hữu thuyết hữu tiểu lại một lần nữa không chịu khống chế mà xuất hiện trong đầu anh, làm cho sắc mặt anh nháy mắt trở nên càng thêm âm trầm lãnh tuyệt.

“Cô không phát hiện tôi dẫn theo khách trở về sao? Dép cho khách cũng phải chuẩn bị chứ?” Anh lãnh liệt nói.

“Đằng, anh làm sao có thể hung dữ với chị cả như vậy? Huống hồ em cũng không phải khách, là người một nhà nha.” Winny khoác khuỷu tay Phạm Đằng hờn dỗi.

“Thực xin lỗi, là anh nói sai, là người một nhà.” Phạm Đằng bộ dáng nịnh nọt mỉm cười với tình nhân.

Winny chợt quay đầu nhìn về phía Văn Dĩ Anh. “Chị cả, em tên là Winny, lần đầu tiên gặp mặt, mong được chỉ bảo thêm.” Cô ngọt ngào nói.

Văn Dĩ An mặt không chút thay đổi nhìn cô gái một cái, lại đi lấy thêm đôi dép đặt trước mặt họ.

“Như vậy được chưa?” Cô hỏi Phạm Đằng.

“Winny cùng cô chào hỏi, cô không có nghe thấy à?” Phạm Đằng chất vấn cô.

“Tôi không có nghĩa vụ nhất định phải trả lời người xa lạ ân cần thăm hỏi.” Cô khiêu khích trả lời, sau đó hỏi: “Còn có việc gì không?” Làm luôn những việc anh sai ,đỡ phải chạy qua chạy lại nhiều lần.

“Đằng, anh chưa nói với chị cả về em sao? Em sao có thể xem như người xa lạ được?” Winny làm nũng với anh.

Phạm Đằng không để ý cô ta, hai mắt thủy chung nhìn chăm chăm Văn Dĩ An, lẳng lặng cùng cô giằng co.

Bốn phía không khí trầm mặc, không nói mà có vẻ trầm mặc , biến hoá kỳ lạ.

Bọn họ mặc dù không có mở miệng nói chuyện, nhưng không khí dường như đã có ánh lửa bắn ra bốn phía, cảm nhận được sóng ngầm mãnh liệt, làm cho Winny – người được thuê không tự nhiên nhẹ nhàng cử động thân hình.

Nhìn chăm chăm Văn Dĩ An, Phạm Đằng rốt cục thông thả đánh vỡ trầm mặc, ác ý mở miệng. “Cô lúc trước không phải nói muốn đích thân nói lời cảm tạ với người đàn bà của tôi sao, cảm ơn cô ấy hầu hạ thể xác và tinh thần chồng cô được sung sướng sao? Hiện tại tôi đem người mang về đến rồi, cô nói đi.” Anh đem Winny lên phía trước từng bước.

Văn Dĩ An đem ánh mắt chuyển qua cô gái trong lòng anh, trầm tĩnh trên nét mặt có loại uy hách khí thể lạ thường, làm Winny không chủ được hơi hơi phát cương.

Đột nhiên, bên hông cô căng thẳng, kim chủ không tiếng động cảnh cáo cô nhập vai diễn cho tốt.

“Ai nha, chị cả, chị trăm ngàn lần không cần khách khí với em, như vậy em sẽ ngượng ngùng.” Winny ha ha cười, da mặt dày lập luận sắc sảo.

Văn Dĩ An mặt không chút thay đổi đem ánh mắt quay lại Phạm Đằng. “Cô ta bảo tôi không cần khách khí.” Cô nói với anh.

Phạm Đăng không tự chủ được cắn chặt khớp hàm dưới, huyết thái dương vì phần nộ mà ần ần đau nhức. Con người đen láy nhìn thẳng cô, muốn nhìn rõ cảm xúc dưới lớp mặt nạ của cô, bất quá cô che giấu thật giỏi.

“Thân ái, em không cần khách khí như vậy, cô ta vốn nên chỉ cần nói lời cảm tạ, bởi vì em đã làm hết không ít nghĩa vụ của một người vợ phải làm, tỷ như mỗi lần đều ở trên giường hầu hạ thể xác và tinh thần anh thoải mái.” Anh đột nhiên cúi đầu, ở trước mặt cô ôn nhu hôn môi Winny.

Văn Dĩ An tâm đột nhiên nhanh thu một chút, không phải vì ngôn từ anh đã thương người hoặc hành vi hôn môi người khác, mà là vì ngữ khí ôn nhu cùng thanh âm kia.

Trước khi kết hôn anh luôn luôn đều dùng loại ngữ khí này cùng cô nói chuyện, ôn nhu, che chở lại ần ần vô tận sủng ái. Mà nay cô muốn nghe lại thanh âm ấy thì phải chờ thời điểm anh che chở cho người khác mới có thể nghe thấy. Rất đáng buồn, đúng không?

Đau lòng tăng thêm làm cho cô cơ hồ sắp chống đỡ không nổi nữa.

Cô không thể để cho anh ta thấy yếu ớt cùng đau lòng của mình, bởi vì nó sẽ chỉ khiến anh ta càng tổn thương cô mà thôi, sẽ không thể kéo được một tia mềm lòng, bởi vì tra tấn cô, thương tổn cô là mục đích anh cưới cô mà?

“Nếu anh không có việc gì, tôi muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Cô đột nhiên xoay người nói.

“Chờ một chút. Từ hôm nay trở đi, Winny muốn sống ở đây cùng tôi.” Anh nói vọng đằng sau lưng cô

Văn Dĩ An nghĩ chính mình nghe lầm, liền dừng cước bộ quay đầu nhìn anh.

“Anh vừa mới nói cái gì?” Cô hỏi.

“Tôi nói Winny từ đêm nay bắt đầu ở lại nơi này.” Anh nhìn cô, mơ hồ nghe thấy thanh âm mặt nạ của cô tan vỡ.

Lời của anh làm thân thể Văn Dĩ An không tự chủ lung lay một chút, sắc mặt dần dần chuyển sang trắng bệch.

“Ở lại đây là ý tứ gì?” Cô trừng mắt nhẹ giọng hỏi.

Phạm Đăng nhẹ nhàng gợi lên khóe môi, mỉm cười đắc ý.

Rốt cục anh cũng thấy cô bên trong vẻ mặt bình tĩnh, im lặng? Tốt lắm.

“Ý tứ chính là cô về sau chuẩn bị ba bữa thì chớ quên nấu một phần cho cô ấy, còn có, Winny có thói quen mỗi buổi sáng uống một cốc nước ép táo, cô phải nhớ mà chuẩn bị.” Anh thoải mái dạn dỏ, sau đó cúi đầu mỉm cười.

Winny cũng tươi cười hạnh phúc, hai người thoát nhìn chính là một đôi vợ chồng ân ái tuyệt thế.

Văn Dĩ An tâm đau đến nói không nên lời nói, chỉ cảm thấy lỗ nhỏ bị kim châm trong lòng tựa hồ trong nháy mắt rách toạc, từng giọt máu tích tụ nhanh chóng bao phủ lý trí cùng bình tĩnh của cô.

Anh làm sao có thể đối đãi với cô như vậy, cho dù ngoại tình bên ngoài, thế nhưng còn mang tình nhân về nhà muốn cô hầu hạ! Anh sao có thể đối xử như vậy với cô?

“Còn có chuyện gì nữa không?” Cô đột nhiên nghe thấy chính mình mở miệng nói.

“Cái gì?” Anh như là không có nghe rõ liền ngẩng đầu hỏi.

“Trừ bỏ mỗi ngày buổi sáng muốn uống một ly nước ép táo, cơm trưa xong cần ăn hoa quả gì, bữa tối ăn khuya, điểm tâm cần chuẩn bị gì? Anh sao không một lần dạn dỏ cho rõ ràng đi?” Cô khiêu khích.

Không nghĩ tới cô phản kích, Phạm Đăng cảm thấy hứng thú mỉm cười.

“Cô không nói tôi thiếu chút nữa liền quên.” Anh mỉm cười, sau đó cúi đầu ôn nhu hỏi Winny. “Em yêu, trừ bỏ táo, nho, anh đào, dưa (nguyên văn : ha mặt qua ngoại, chả biết chém đúng không), em còn thích ăn

hoa quả gì không? Đừng khách khí, mặc kệ khi nào muốn ăn cái gì, em chỉ cần nói một tiếng với cô ấy là được, cô ấy sẽ đi mua cho em ăn.”

“Có thể chứ?” Winny mặt mày hớn hở hỏi.

“Đương nhiên.” Phạm Đăng không chút do dự đáp, trên mặt lộ vẻ sủng ái. “Em nói đúng không? Cô vợ tận tâm hết bốn phần của tôi.” Anh ngẩng đầu nhìn Văn Dĩ An, khóe miệng khẽ hất lên.

Văn Dĩ An im lặng xoay người bước đi.

5. Chương 5

hông muốn đối mặt với tình nhân của Phạm Đăng, cho nên Văn Dĩ An sáng sớm liền ra ngoài đến bệnh viện phụ sản, xác định hoài nghi của mình. “Chúc mừng cô đã mang thai.”

Một câu này của bác sĩ làm sáng tỏ toàn bộ băn khoăn trong lòng, cô mờ mịt không biết làm cách nào rời khỏi bệnh viện, một mình cứ vô mục đích đi dạo trên đường, thẳng đến khi mệt mỏi không nhắc chân nổi mà ngồi bệt ở ghế công viên.

Cô mang thai, cô thể nhưng thật sự mang thai, chuyện này làm sao có thể phát sinh đâu?

Cô khó hiểu, hoảng sợ, nghi hoặc, nhưng thân là một người mẹ, tình mẫu tử làm hai tay cô không tự chủ xoa lên vụng bụng bằng phẳng của mình, giống như muốn bảo hộ thai nhi trong bụng không bị nguy hiểm uy hiếp.

Thời gian cô ngẩn người không ngờ đã bay nhanh qua hai giờ, nguyên bản trời sáng đã sắp tối đen.

“Tiểu thư, trời tối rồi.”

Bồn phía yên tĩnh đột nhiên truyền đến một câu nhắc nhở, Văn Dĩ An thong thả từ trong trầm tư ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn lão nhân gia mặt mũi hiền lành đứng trước mặt cô.

“A?”

“Tôi nói trời tối rồi, cô đừng ngẩn người trong công viên nữa, như vậy thực nguy hiểm.” Lão nhân gia nói.

Văn Dĩ An trừng mắt nhìn, phản ứng trì hoãn đầu tiên là nhìn thoáng qua sắc trời, thể này mới chậm rãi tiếp thu lời nói của lão nhân gia.

“Cám ơn bác, cháu đã biết.” Cô đáp lại, nhưng một chút ý tứ đứng dậy đều không có.

Lão nhân gia nhìn cô trong chốc lát, bỗng nhiên ngồi vào vị trí bên cạnh cô.

“Cháu có tâm sự?” Lão nhân gia hỏi.

Cô lẳng lẳng nhìn ông, không biết là vì lão nhân gia đột nhiên ngồi vào bên cạnh, hay là vì lời nói thẳng của ông mà sửng sốt.

Tâm sự? Đúng, là tâm sự, chứ không phải phiền não. Cô tuyệt không muốn lấy hai chữ ‘phiền não’ này để hình dung cục cựa trong bụng, nó là con của cô nha.

“Àn.” Cô đáp nhẹ một tiếng.

“Muốn hay không nói cho lão nhân gia ông nghe?”

Nhìn khuôn mặt từ ái, ngữ khí ôn hòa, Văn Dĩ An vẫn đau khổ áp lực ở trong lòng, ủy khuất cùng nước mắt rốt cuộc ngăn chặn không được trong nháy mắt bạo phát mà tràn ra.

Cô che mặt, nhịn không được thất thanh khóc rống.

“Ô ô..... Ô ô.....”

Lão nhân gia không có quấy rầy cô, chính là lẳng lặng ngồi ở một bên ngắm bầu trời, thẳng đến khi sắc trời gần như tối hẳn, bên cạnh tiếng khóc của cô cũng ngừng lại mới mở miệng –

“Trời tối hết rồi, lão nhân gia mắt không tốt lắm, cháu đi cùng ông một đoạn, đưa ông về nhà đi.” Ông nói xong liền đứng dậy, đập nhẹ lên thắt lưng, chậm rãi đi về phía trước.

Văn Dĩ An một bên cúi nước mắt, một bên nhanh chóng đứng dậy đuổi theo ông lão.

Hai người lẳng lặng tiêu sái, không ai mở miệng nói chuyện, đèn đường chiếu lên hai người bọn họ khiến mặt đất hình thành hai đạo bóng người, một mảnh mai, một cồng cồng, tổng thể nhìn thật an hòa mà bình tĩnh.

Lão nhân gia ngừng lại trước một tòa nhà kiến trúc cũ, Văn Dĩ An biết đã đến nhà ông.

“Cám ơn ông.” Cô dừng lại cước bộ, cúi đầu cảm tạ.

“Sớm một chút về nhà đi thôi.” Lão nhân gia đối cô phát phát tay rồi xoay người vào nhà.

Sau một trận gào khóc, tâm tình của cô rốt cục có thể trấn định, có thể bình tĩnh tự hỏi hết thấy.

Kỳ thật cô hiện tại mang thai cũng không nhất định là một chuyện xấu, ngược lại, nó vô cùng có khả năng sẽ trở thành lợi khí thay đổi quan hệ của cô cùng Phạm Đăng, không phải sao? Dù sao thì cũng là máu mủ tình thâm nha.

Nhân sinh không như ý sự mười chi bát cửu(Đời người không như ý 8,9 phần => đúng không mọi người)). Tuy rằng chuyện không như ý chiếm tỉ lệ gần hết, nhưng là tối thiểu cũng có một hai phần tốt đẹp?

Mới cùng anh có một lần quan hệ liên mang thai, tỷ lệ nhỏ bé này lại xảy ra với cô, thực không thể tin nổi.

Văn Dĩ An thở dài một hơi, xoay người dừng cảm bước về nhà.

Cô đi đâu vậy?”

Vừa mới đẩy cửa vào nhà, thanh âm đông lạnh lập tức quất vào mặt như roi điện, làm cô vốn thả lỏng cảm xúc trong nháy mắt lại buộc chặt.

Văn Dĩ An trước đóng cửa, sau đó thay giày đi đôi dép trong nhà xong mới chậm rãi nhìn về phía anh.

“Anh hôm nay về sớm.” Cô nói, bình tĩnh trần thuật kinh ngạc của mình.

“Tôi nếu không sớm một chút trở về, làm sao biết cô sẽ nói một đằng làm một nẻo.” Anh cười lạnh, trong lòng cuồng nộ nghĩ, cô có phải hay không lại có hẹn với tên đàn ông ở quán cà phê hôm nọ?

“Có ý tứ gì?” Đi vào trong phòng, cước bộ tạm dừng một chút, Văn Dĩ An khó hiểu hỏi.

“Bữa tối cho Winny đâu?” Anh lạnh giọng chất vấn.

Nguyên lai là vì chuyện này. Cô ti tiện?

“Tôi không có nghĩa vụ hầu hạ tình nhân của anh.” Lần đầu tiên cô cự tuyệt anh.

“Tôi nghĩ tối qua chúng ta đã thương lượng rồi.”

“Tôi từ đầu tới cuối chưa hề đáp ứng.”

Phạm Đăng nhìn chằm chằm cô, có chút đăm chiêu hồi tưởng lại tình hình buổi tối hôm qua, cô giống như thật sự chưa có đáp ứng anh, mà anh thế nhưng từ đầu đến cuối không phát hiện, nguyên lai cô căn bản không phải là con dâu nhỏ nhắn nhục chịu đựng, mà là hồ ly giáo hoạt nha.

“Được, nếu cô không có nghĩa vụ hầu hạ cô ấy,thế còn tôi? Bữa tối của tôi đâu? Cô vợ đảm đang?” Anh châm chọc khiêu khích hỏi.

“Tôi sẽ nấu ngay bây giờ.” Văn Dĩ An nhìn anh trong chốc lát sau đó bình tĩnh trả lời rồi đi vào phòng bếp.

“Chờ một chút.” Anh gọi cô, “Tôi hôm nay đặc biệt đói, sức ăn có lẽ sẽ bằng hai người, cô hãy chuẩn bị cho tốt.”

Văn Dĩ An đột nhiên cứng đờ, thông thả xoay người đối mặt anh, sau đó không hề báo động trước hướng anh thả một quả bom.

“Anh giống phụ nữ mang thai như tôi hay sao mà có sức ăn của hai người?” Cô nói.

Thời gian tựa như ngừng lại, không khí ngưng đọng, bốn phía một mảnh trầm tĩnh.

Phạm Đăng cả người chấn động trờng mắt cô, toàn bộ năng lực phản ứng nhanh trí đều bị tin tức bất thành linh này đánh trúng khiến đầu óc trống rỗng.

Cô mang thai? Điều này sao có thể? Hai người bọn họ chỉ có một lần trên giường mà thôi, cô ta làm sao mang thai được?

Không có khả năng, cô nhất định là đang nói dối, tỷ lệ ít ỏi này làm sao có thể phát sinh với bọn họ?

Anh hận cô, mẹ cô hại mẹ anh ôm uất ức mà chết. Nếu không phải mẹ cô câu dẫn ba anh, nhà anh sẽ không tan nát như vậy, mẹ anh sẽ không ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt rồi ghen ngào ra đi.

Anh sẽ không tha thứ cho cô, anh muốn cô ném thử tra tấn cùng thống khổ, để cho cô biết mẹ cô đã làm chuyện ti tiện gì, cư nhiên phá hoại gia đình người khác!

Tục ngữ nói phụ trái tử thường(chưa nợ con trả), mà mẹ nợ, tự nhiên sẽ do con gái người đó trả. Cho nên anh mới có thể trăm phương nghìn kế tiếp cận cô, sau đó làm cho cô yêu.....

Phạm Đăng đột nhiên cả người cứng đờ, đầu lại lần nữa hiện ra hình ảnh cô cùng người khác ngồi ở tiệm cà phê.

Cô còn thương anh không? Đứa con trong bụng cô là của anh sao? Anh đột nhiên hoài nghi, hơn nữa còn tràn ngập không xác định.

Có thể xảy ra chuyện mới cùng cô phát sinh một lần quan hệ mà khiến cô thụ thai sao?

Anh là đồ ngu ngốc mới đi tin chuyện này!

Phạm Đăng tuần nhan nháy mắt lãnh liệt đến cực điểm, hai tròng mắt thâm thúy âm ngoan làm cho người ta chấn động.

“Đi lấy đồ nghiệt chủng kia ra.” Anh lạnh lùng thốt.

Văn Dĩ An kịch liệt kinh hoàng, huyết sắc nhanh chóng rút đi, gương mặt tái nhợt.

“Anh..... Vừa mới nói cái gì?” Cô hỏi.

“Đem đồ nghiệt chủng kia lấy ra.” Anh không chút do dự lặp lại lời nói.

“Anh..... nói thật ư?.” Cô không chuyển mắt theo dõi anh, nắm chặt quyền đầu nhẹ giọng hỏi, hai chân lại run rẩy hự hự thực thực sắp chống đỡ không được chính mình. Cô không tin anh thật sự vô tình đến vậy.

“Ngày mai cô lập tức đến bệnh viện lấy ra, có nghe thấy không?” Anh lãnh khốc vô tình cắn răng ra lệnh.

Cô lão đảo phe phẩy đầu, không tin hận ý của anh với cô lại sâu như vậy, sâu đến ngay cả đứa con của bọn họ anh cũng không nguyện ý buông tha.

Miệng vết thương trong lòng còn chưa lành, trong tích tắc liền bị anh dùng lực xé rách, đau đến cô cơ hồ không thể chịu đựng được, thiếu chút nữa ngất đi.

“Vì sao?” Cô mê loạn thống khổ ,sắc mặt trắng bệch tìm kiếm lời giải thích.

“Tôi không yêu cô, tôi hận cô. Đây là đáp án.” Ánh mắt anh nhìn cô tựa như người xa lạ..

Văn Dĩ An thân thể lay động, thiếu chút nữa suy sụp. Cô nhìn anh, nhưng sương mù trong hai mắt lại làm cô mất đi tiêu cự , trống rỗng mà mờ mịt.

“Không yêu tôi..... Hận tôi.....” Cô thì thào lặp lại lời anh.

Đúng, đáp án đơn giản như vậy cô sao có thể không biết đâu? Cô gả cho anh, trước khi đón nhận anh cũng đã biết chuyện này, không phải sao? Cô làm sao có thể ngu ngốc nghĩ anh sẽ vì cô mà thay đổi?

Không, không bao giờ.

Cái gì mà vận mệnh đầu bên kia tơ hồng, cô không bao giờ tin nữa.

Lòng cô đau đớn mệt mỏi, gương mặt cũng mệt mỏi, không còn có dư thừa một tia khí lực để cười vui. Cô thật sự mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Cô xoay người, như cái xác không hồn chạy ra ngoài cửa.

“Cô muốn đi đâu?” Phạm Đăng lên tiếng hỏi. Bộ dáng của cô thoát nhìn có điểm không thích hợp.

Văn Dĩ An làm như không nghe thấy tiếp tục chạy về phía trước .

“Tôi hỏi cô muốn đi đâu?” Anh lại lên tiếng, trong giọng nói là cường ngạnh cùng bá đạo. Anh không phải quan tâm cô, mà bởi vì cô là đối tượng báo thù của anh, anh không cho phép cô không để ý đến sự tồn tại của anh.

Nhưng cô một chút phản ứng đều không có. Mở cửa chuẩn bị lao ra ngoài.

“Văn Dĩ An!” Phạm Đăng đột nhiên đứng dậy đuổi theo, một phen kéo lại cổ tay cô. “Tôi đang hỏi cô, cô không nghe thấy à?”

Văn Dĩ An thong thả ngẩng đầu lên nhìn anh, biểu tình mang tuyệt vọng làm cho người ta kinh hãi.

“Theo tôi vào nhà đã.” Anh cường ngạnh, sau đó không do dự kéo cô vào phòng khách.

Cô vẫn như cũ không có mở miệng nói chuyện, đột nhiên trong lúc đó dùng sức giãy khỏi tay anh, xoay người vọt ra ngoài .

“Đáng chết!”

Phạm Đăng phần nộ thấp rửa một tiếng, bởi vì vừa mới theo ra, trên chân anh không có đi giày, cho nên khi anh phản xạ muốn đuổi theo cô, lòng bàn chân không biết bị cái gì mà nhói đau một chút.

Anh nhanh chóng chụp đôi giày, lập tức chạy theo cô.

May mắn thân ảnh của cô vẫn còn trong tầm mắt của anh.

Văn Dĩ An liếc mình chạy về phía trước, tiếng gió ở bên tai cô không ngừng gào thét, hình ảnh bốn phía bay qua trước mắt nhưng cô lại cái gì cũng không cảm giác được, cảm giác duy nhất hiện tại là ý niệm muốn trốn tránh , muốn bỏ chạy.

Cô sẽ không bao giờ trở lại nơi khiến cô thống khổ nữa, sẽ không bao giờ trở lại bên cạnh người đàn ông ấy, hiện tại cô ngay cả nhìn hay liếc anh ta một cái cũng có xúc động muốn chết.

Cô vì sao lại yêu một người máu lạnh như vậy?

Cô vì sao lại có suy nghĩ ngốc nghếch rằng sẽ thay đổi được anh ta?

Cô không thể tha thứ chính mình ngu xuẩn, nếu ngu xuẩn của cô chính là đánh đổi hạnh phúc cả đời thì không có gì để nói, nhưng là hiện tại còn liên quan đến một sinh linh bé bỏng vô tội

Không, cô tuyệt đối không thể để chuyện này phát sinh.

“Văn Dĩ An!”

Một tiếng gầm gừ như vạn quân lôi đình đột nhiên vang lên từ đằng sau, cô sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã trên đường.

Anh ta đuổi đến đây sao? Còn kém khoảng cách rất xa? Cô thoát được rồi chứ? Anh ta vì sao cứ phải đuổi tận giết tuyệt, đứa nhỏ trong bụng cô có một nửa dòng máu là của anh ta nha.

Cô không thể bị anh bắt lại, tuyệt đối không được.

Văn Dĩ An liếc mình chạy thở dồn dập. Lòng cô kịch liệt nhảy loạn, hô hấp tần suất mặc dù nhanh, nhưng không khí lại giống như vào không được lá phổi, làm cho cô có chút tức ngực.

Cô vừa chạy vừa quay đầu, mỗi lần quay đầu liền phát hiện khoảng cách giữa hai người đang được rút ngắn.

Không, cô không thể để anh ta bắt lại, cô nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi anh ta.

Theo bản năng cô đem tầm mắt ngược lại nhìn phía đối diện đường cái, chỉ cần xuyên qua con đường ngựa xe như nước này, tin tưởng anh sẽ không có biện pháp đuổi theo cô nữa.

Tâm niệm vừa động, cô không chút do dự chạy tới phương hướng đã định, không để ý an toàn của bản thân chỉ một lòng muốn thoát khỏi anh.

Cô vừa trốn chạy vừa bối rối quay đầu nhìn anh, đã thấy hai mắt anh bỗng trừng lớn lộ ra tia hoảng sợ trước nay chưa từng có, sau đó cuồn cuộn rống to thành tiếng –

“Dĩ An –”

Đây là ký ức cuối cùng trong trí nhớ trước khi cô ngất đi, bởi vì giây tiếp theo, một lực va chạm cực mạnh đụng đến cô, cô giống như bay lên, lại giống như ngã xuống, sau đó bị màn đêm đen tối bao phủ toàn bộ.

Phạm Đăng cả người vô lực ngồi ở hành lang bệnh viện, trái tim kích động mãnh liệt đập, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực anh.

Tay anh run run, môi tái nhợt, hai mắt đại hân ra, có lẽ vừa rồi đã phải trải qua kinh hách cực độ, cho đến giờ vẫn chưa hồi phục tinh thần.

“Tiên sinh, cái này cho anh lau tay.”

Một tấm khăn lụa trắng thấm nước đưa tới trước mắt, anh mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy một cô y tá mỉm cười, trên tay là mấy tấm gạc trắng.

“Tay anh dính đầy máu, như vậy nhất định dọa tới người khác, phiền anh.” Y tá nói.

Anh vươn tay, y tá đặt mảnh gạc vào tay anh, mỉm cười nhẹ rồi xoay người rời đi.

Băng gạc màu trắng, màu máu đỏ, tiếng va chạm đáng sợ, hình ảnh cô ngã vào vũng máu, không nhúc nhích.....

Trời ạ, anh rốt cuộc làm cái gì? Anh rốt cuộc đã làm cái gì với cô?

Thương tổn cô, tra tấn cô, làm cho cô khổ sở, làm cho cô rơi lệ, anh muốn cô chịu thống khổ, nhưng dù mẹ cô có tội lớn đến đâu, cô nếu phải gánh tội, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ làm ảnh hưởng đến tính mạng của cô.

Cô sẽ chết sao?

Không. Cô không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được.

Anh không cho phép!

Bọn họ cừu hận còn không có chấm dứt, anh còn chưa chính mồm nói cho cô biết mẹ cô từng làm gì, cũng còn chưa có nói cho cô nguyên nhân anh hận cô, tra tấn cô, thương tổn cô, anh thậm chí còn không nói với cô rằng anh không thể yêu cô, chứ không phải không yêu cô.

Trời ạ, anh rốt cuộc làm cái gì? Vì sao lại để cừu hận che mất lý trí? Nếu cô thật sự có chuyện không hay xảy ra, vậy anh..... nên làm gì bây giờ?

Cô không có việc gì, tuy rằng chảy không ít máu(S: ặc, chảy không ít máu đấy nhá ..), trên đường đến bệnh viện vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng là cô nhất định không có việc gì, đúng không?

Cảm giác sợ hãi như mưa rền gió dữ không ngừng tập kích anh, cơ hồ muốn đem anh đánh tan thành nhiều mảnh. Anh nắm chặt băng gạc trong tay, băng gạc thấm ẫm ướt bị vết máu trên bàn tay anh làm nhiễm hồng, từng giọt máu loang đỏ tươi nhìn thấy mà rợn người, mà anh lại ngây ngốc thống khổ nhìn.

“Tiên sinh.” Cước bộ vội vàng cùng tiếng kêu sốt ruột lại gần.

Phạm Đăng cả người cứng đờ, không có dũng khí ngẩng đầu lên đối mặt y tá.

“Tiên sinh, anh là thân nhân của Văn Dĩ An đúng không?” Thanh âm cô y tá từ đỉnh đầu vang lên.

Phạm Đăng hai tay nắm chặt, mặt không có chút máu ngắc đầu. Trong mắt tràn ngập sợ hãi, cả người buộc chặt tới cực điểm.

“Đúng.” Anh đáp.

“Là như vậy, vợ anh hiện tại cần chuyển lên phòng giải phẫu lâu hai chuẩn bị mổ. Đây là đơn giải phẫu, nếu đồng ý thì anh hãy ký tên và đóng dấu vào, chúng tôi mới có thể tiến hành ca mổ này.” Y tá đưa tờ giấy cùng cái bút cho anh.

Anh tiếp nhận chúng, đặt ở trên đùi, sao biết tay cầm bút lại run run hoàn toàn không chịu hợp tác.

“Vết thương của cô ấy..... Có phải hay không thực nghiêm trọng?” Anh sợ hãi hỏi.

“Anh yên tâm, vợ anh thương thế cũng không nghiêm trọng lắm, không có nguy hiểm tới tính mạng.” Y tá cam đoan trả lời. Người đàn ông này thoạt nhìn giống như tùy thời đều có thể té xỉu, anh ta nhất định rất sợ hãi rồi.

Phạm Đăng nhắm mắt lại, ở trong lòng kích động reo hò, cảm tạ ông trời! Hốc mắt anh hơi nóng lên, mũi cũng cay cay. Sau đó, anh đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Vậy còn đứa nhỏ trong bụng cô ấy.....”

“Vợ anh có bầu?” Y tá kinh ngạc hỏi, “Chuyện này anh hẳn là nên nói sớm một chút cho chúng tôi biết mới đúng. Ông trời, tôi phải lập tức báo với bác sĩ mới được.” Cô y tá nói xong vội vàng xoay người chạy đi.

Phạm Đăng nhìn theo phương hướng ấy, đầu óc hỗn loạn đột nhiên xuất hiện một đạo suy nghĩ.....

Đứa nhỏ bình an vô sự không? Hay là đã không còn nữa rồi?

Anh — hy vọng nó không còn.

Nếu như cô muốn có con, chờ cô xuất viện, đường thương cho tốt, anh liền đem lại cho cô. Anh không những cho cô đứa con, mà còn cho cô tình yêu của mình.

Anh đã nghĩ thông suốt rồi.

Người chết đã hĩ, người tới khả truy. Mẹ anh đã qua đời, mà mẹ cô thậm chí còn ra đi sớm hơn, một khi đã như vậy, anh còn báo thù cái gì? Mà báo thù xong thì có ai vui vẻ không?

Không có!

Anh hẳn là nên sớm nghĩ thông suốt điểm này, như vậy cô sẽ không gặp kiếp nạn đêm nay, hết thủy đầu là lỗi của anh.

Bất quá mất bò mới lo làm chuồng cũng chưa muộn, chỉ cần cô không có việc gì, bọn họ vẫn là có cơ hội hạnh phúc, không phải sao? Chỉ cần nghiêm ngặt chủng kia biến mất... (S: Em ghê cho anh một cái cho anh sáng dạ ra nhớ, con mình mà bảo...)

“Phạm tiên sinh, anh ký tên chưa?” Cô y tá vừa rời đi lại chạy lại.

“Rồi, tôi ký rồi.” Phạm Đăng đem tờ giấy trả lại. Nghe thấy cô không có nguy hiểm đến tính mạng, anh lo lắng đang lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng hạ đất.

“Ngại quá, phiền anh thêm cái dấu tay.” Y tá đưa tay lấy cục dấu, chỉ vào nơi đóng dấu trên tờ giấy.

Phạm Đăng liền làm theo.

“Cám ơn. Tôi mang anh đến phòng giải phẫu lâu hai.” Y tá nói.

Phạm Đăng gật gật đầu, đứng dậy đi theo.

“Đúng rồi, vừa mới tôi đã nói cho bác sĩ vợ anh mang thai, anh không cần lo lắng.”

“Cô ấy..... sinh non sao?”

“Còn phải chẩn đoán mới biết được. Anh yên tâm, bác sĩ nhất định cứu hai mẹ con bọn họ.”

“Đứa nhỏ không quan hệ, chỉ cần cô ấy không sao là được.” Trên thực tế anh còn hy vọng đứa nhỏ có thể mất đi là tốt nhất.

“Phạm tiên sinh nhất định là một người chồng yêu thương vợ.” Y tá nhìn anh mỉm cười.

Phạm Đăng thân thể hơi hơi cương một chút, tư vị chua xót làm anh ngay cả một cái mỉm cười đơn giản đều không làm được.

“Hy vọng đứa bé ấy không có việc gì.” Y tá nói.

“Vì sao?” Phạm Đăng không tự chủ được thốt ra.

Y tá ngậy người ngần ngừ, không tự giác dừng lại cước bộ, hoài nghi nhìn anh. “Cái gì vì sao? Chẳng lẽ anh hy vọng con anh có chuyện sao?”

Phạm Đăng cả người cứng đờ, biểu tình trên mặt nháy mắt trở nên cứng ngắc khó coi.

“A, thực xin lỗi.” Y tá giải thích, “Ý tứ của anh đương nhiên là hỏi tôi vì sao muốn nói như vậy, mà không phải..... Trời ạ, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi..... Tôi thật sự rất xin lỗi.”

Xem cô y tá bộ dáng tự trách hốt hoảng, Phạm Đăng chỉ có thể lắc đầu.

Anh như thế nào có thể nói rằng anh xác thực hy vọng đứa nhỏ trong bụng Dĩ An có thể ngoài ý muốn rớt đi? Bởi vì đứa nhỏ kia căn bản không phải là cốt nhục của anh.

Thấy anh giống như không có tức giận, y tá tiểu thư vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ý tôi là dễ non đối với một phụ nữ mà nói cực kỳ hại thân thể, nếu vợ anh vì tai nạn xe cộ này mà bất hạnh dễ non, cô ấy không chỉ có thương thân còn có thể thực thương tâm, mà đối với một bệnh nhân thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.” Cô thật cẩn thận đối anh giải thích.

“Tôi sẽ hảo hảo chiếu cố cô ấy.”

“Tôi tin anh sẽ làm vậy.” Y tá mỉm cười. Cảm thấy anh là một người đàn ông tốt khó gặp.

“Phía trước chính là phòng giải phẫu, anh có thể ngồi chỗ này chờ. Vợ anh sau khi giải phẫu xong, sẽ có người gọi anh. Cũng có khả năng sẽ có người mời anh tới trước lầu một làm thủ tục nhập viện, đây là trình tự thường ngày, tôi trước nói với anh một tiếng.” Y tá dặn dò.

“Được, tôi đã biết. Cám ơn cô.” Phạm Đăng gật nhẹ đầu.

“Đừng khách khí.” Y tá mỉm cười nói, sau đó xoay người rời đi.

6. Chương 6

hạm Đăng cầm bó hoa hồng đi vào phòng bệnh, hộ lý phòng lập tức đứng dậy đón nhận đem hoa cắm vào bình, sau đó đi ra ngoài xem tivi, đem không gian lưu lại cho đôi vợ chồng kỳ quái. Dùng hai chữ kỳ quái để hình dung cặp vợ chồng trẻ này kỳ thật tuyệt không nói quá chút nào, bởi vì bọn họ thật sự rất kỳ quái.

Cô làm công việc này cũng được mười lăm năm, dạng người nào cũng đã từng gặp, chính là chưa thấy ai ‘bằng’ như bọn họ, trầm mặc không nói, không khí căng thẳng tới cực điểm.

Cho nên mỗi lần chồng Dĩ An tới, cô lập tức sẽ đem không gian để lại, miễn cho chính mình tiếp tục ở trong này sẽ bị lạnh chết.

Hộ lý vừa rời đi, Phạm Đăng liền ngồi vào ghế dựa cạnh giường bệnh, lẳng lặng nhìn Văn Dĩ An mặt không chút biểu tình.

Phòng bệnh một mảnh yên tĩnh, im lặng đến ngay cả một cây kim rơi xuống sàn cũng nghe thấy.

Từ khi cô bị tai nạn đến nay cũng được một tháng, cô thật sự tính trong tương lai năm mươi năm sau, đều dùng loại thái độ này, gương mặt này đối diện với anh sao?

Nhìn cô, Phạm Đăng không tự chủ được ở trong lòng khẽ thở dài một hơi.

Kỳ thật không thể trách cô, hết thấy đều là do anh, nếu không phải do anh, cô như thế nào biến thành bộ dáng cách xa vạn dặm này?

“Hôm nay cảm thấy thế nào? Miệng vết thương còn đau không?” Anh đánh vỡ trầm mặc, ôn nhu mở miệng hỏi thăm cô.

Văn Dĩ An im lặng, ngay cả liếc cũng chưa liếc anh một cái.

Phản ứng này vẫn luôn tiếp diễn trong một tháng qua, anh thật sự bị cô hoàn toàn xem nhẹ rồi.

“Anh hôm nay có gọi điện thoại cho bác sĩ hỏi tình hình của em, ông ấy nói miệng vết thương phục hồi không tệ lắm, nếu thuận lợi, nói không chừng ngày kia là có thể xuất viện. Bác sĩ đã nói với em chưa?” Anh lại mở miệng, mà cô thì vẫn không chút phản ứng.

“Em tính cả đời đều dùng phương thức này đối mặt với anh sao?” Phạm Đăng trầm mặc trong chốc lát, rồi cục bất đắc dĩ thở dài lên tiếng.

Lần đầu tiên Văn Dĩ An có phản ứng từ khi bị tai nạn, cô thông thả quay đầu nhìn về phía anh.

“Cả đời?” Cô nỉ non lặp lại ba chữ này, đột nhiên cười khê.

Phạm Đăng nhíu mày, hoài nghi nhìn cô. “Chuyện gì khiến em cười?” Anh hỏi.

“Tôi đã nghĩ thông suốt.” Cô ngừng cười, biểu tình thâm ảo nhìn anh.

“Nghĩ thông suốt cái gì?” Anh hỏi.

“Chúng ta ly hôn đi.”

Bốn phía chung quanh tựa hồ trong nháy mắt đọng lại, làm cho anh bỗng có cảm giác hô hấp thiếu dưỡng khí.

Cô thế nhưng muốn ly hôn, muốn rời khỏi anh? Cô đã không còn thương anh ư? Cô rốt cục hoàn toàn tuyệt vọng với anh? Anh hẳn là nên cao hứng, bởi vì anh rốt cục thay mẹ xả nỗi tức giận, nhưng là vì sao anh một chút cảm giác khoái trá đều không có?

Anh không thể để cô bỏ anh.

“Anh nói rồi anh sẽ không ly hôn.” Anh đột nhiên trầm giọng nói.

“Vì sao?” Cô lãnh đạm hỏi.

“Bởi vì anh yêu em.” Anh ngó nhìn ánh mắt của cô, thâm thúy vô tận.

“Không.” Văn Dĩ An không do dự lắc đầu “Anh kết hôn với tôi chỉ vì muốn tra tấn tôi, thương tổn tôi mà thôi.” Cô bình tĩnh nhìn anh nói.

“Anh thừa nhận lúc trước là anh không đúng, anh không nên để cừ hận che mắt, làm ra nhiều chuyện thương tổn em như vậy, nhưng từ nay về sau anh sẽ không thế nữa, anh sẽ bồi thường cho em.” Anh còn thật sự ngó nhìn cô, thâm thúy trong mắt có mặt kích động tha thiết chờ đợi.

“Tôi muốn bồi thường duy nhất chính là đơn ly hôn.” Cô chậm rãi đáp.

“Anh nói rồi anh sẽ không ly hôn.” Phạm Đăng nháy mắt nắm chặt quyền đầu, dùng sức nhấn mạnh.

“Vì sao? Anh cưới tôi chỉ là vì muốn báo thù mà thôi, mà nay anh đã không còn vũ khí có thể thương tổn tôi, tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này đối với anh căn bản một chút tác dụng đều không có, không phải sao?” Cô thông thả trả lời.

“Vũ khí?” Anh hoài nghi lặp lại hai chữ kỳ quái này.

“Tôi không yêu anh.” Cô nói gọn gàng dứt khoát.

Trái tim trong tích tắc đột nhiên co rút đau đớn, đây là cái cảm giác lúc anh nói với cô rằng anh không yêu cô sao?

Phạm Đăng mân nhanh miệng, hối hận không thôi. Vốn định bạo phát giận dữ, nhưng nhớ tới nơi này là bệnh viện nên đành thôi.

Phòng bệnh lại một mảnh trầm tĩnh, hai người cùng ngồi trong phòng, khoảng cách không xa, nhưng trái tim lại cách thật sự xa xôi.

“Anh sẽ làm cho em yêu thương anh một lần nữa.” Phạm Đăng hít một hơi thật sâu, sau đó lấy ngữ khí thể thốt, kiên định nói với cô.

“Không có khả năng.” Còn ngữ khí của cô lại kiên định hơn cả anh.

“Vì sao?” Anh ngóng nhìn cô trầm giọng hỏi, còn có điểm bị giọng nói cố chấp của cô chọc giận.

Văn Dĩ An quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu tình xa xôi, trầm mặc không nói.

“Là vì ba ba của đứa bé trong bụng em sao?” Im lặng của cô khiến anh không tự chủ miên man suy nghĩ, chờ đến khi anh phát hiện, chính mình đã muốn thốt ra rồi.

Đau đớn đột nhiên ập tới, phảng phất như trái tim bị đào sâu thành cái động lớn làm cô hoàn toàn không kịp trở tay.

Văn Dĩ An từ từ đem tầm mắt trở lại người anh, hai mắt cô trừng lớn, huyết sắc từng giọt từng giọt bị rút khỏi gương mặt, cuối cùng chỉ để lại một mảnh tái nhợt khó tin.

Phản ứng khiếp sợ của cô tựa như bí mật bị vạch trần, điều này làm Phạm Đăng chứng thật hoài nghi chính mình, cũng càng thêm tức giận đến mất đi lý trí.

“Anh vừa mới nói cái gì?” Cô run rẩy hỏi, trên mặt trừ bỏ khiếp sợ còn có mờ mịt.

“Đứa bé trong bụng em không phải của anh đi?” Anh cắn răng nói.

Lời nói vô tình ấy khiến Văn Dĩ An đau càng thêm đau, cảm giác trái tim đang bị bào mòn. Nhưng là sau cái đau đớn vừa rồi, cô rốt cuộc không còn cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy vớ vẩn, buồn cười.(S: Không đau vì quá đau =[[)

“Ha ha.....” Cô bỗng nhiên cất tiếng cười to, lại không biết chính mình đang cười ra nước mắt.

Hành động của cô làm anh cau mày.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi.

“Tôi thật sự là rất ngốc, thế nhưng lại yêu loại đàn ông này, ha ha..... Đây thật sự là rất buồn cười, ha ha..... Tôi thật sự là ngu xuẩn, thật sự rất ngu xuẩn, ha ha.....” Cô vừa khóc vừa cười nói, dường như không có nghe thấy thanh âm của anh.

“Em có ý gì?” Anh nhìn chằm chằm cô.

Văn Dĩ An ngừng cười, lấy thần thái thanh tĩnh chưa từng có nhìn thẳng anh. Hai mắt của cô được nước mắt lọc rửa mà càng có vẻ tinh lượng hơn.

“Phạm Đăng, anh thật sự có từng yêu tôi không?” Cô vẫn nhìn anh không chuyển mắt.

Anh sợ run một chút, không biết cô vì sao đột nhiên hỏi như vậy.

“Tôi hiện tại mới biết được nguyên lai anh sẽ thích một người phụ nữ tùy tiện xằng bậy, hơn nữa không có quan niệm trinh tiết. Tôi hiện tại mới biết được, ha ha.....” Cô trào phúng phá lên cười.

Cô cuồng kích làm anh bất ngờ đến nói không ra lời, trong đầu tràn ngập các loại hoài nghi không xác định.

“Ý em ... đứa bé này là của anh? Anh thật cẩn thận hỏi.

“Không, đứa nhỏ không phải của anh.” Cô thu hồi tiếng cười, lạnh lùng nói. Đứa nhỏ là của cô, chỉ một mình cô.

“Đứa nhỏ rốt cuộc có phải của anh hay không?” Anh nhú mày khấn trương.

“Không phải.” Cô không chút do dự hồi đáp, khoe miệng hơi hơi mỉm cười. “Cho nên tôi mới muốn ly hôn cùng để cùng ba ba của con tôi ngày ngày như hình với bóng, trong lòng anh chẳng lẽ không nghĩ như vậy sao?”

Phạm Đăng tim đập loạn nhịp. Anh thật là nghĩ như vậy, nhưng.....

“Nói đi nói lại, anh vẫn là trăm phương ngàn kế muốn tra tấn tôi.” Cô thất vọng nói.

“Anh không có.” Anh nhanh chóng phủ nhận. “Nếu anh thật sự còn có một chút ý niệm tra tấn em, thương tổn em trong đầu, anh đã thừa dịp em bị thương mà phá bỏ đứa nhỏ, nhưng anh không có làm như vậy không phải sao?”

“Đó là bởi anh đã biết tôi không thương anh, nếu muốn tiếp tục tra tấn tôi hoặc muốn tôi đau khổ, chỉ cần xuống tay với con tôi, đúng không?” Cô bình tĩnh nói.

Anh khiếp sợ nhìn cô, trong mắt tràn ngập bi thương.

“Em thật sự nghĩ như vậy?” Anh hỏi.

“Đúng vậy.” Cô cúi đầu nói.

Trên thực tế, khi tỉnh lại biết được con không có việc gì, cô thật sự cực kỳ kinh hãi, nhưng kéo theo sau đó là lo lắng cùng sợ hãi như ác mộng quần quít lấy cô không tha, cô thực sợ hãi anh sẽ tổn thương đứa nhỏ này.

Tuy cô nằm viện đã một tháng, thái độ của anh với cô đã chuyển biến một trăm tám mươi độ, cứ như quay trở lại thời điểm trước khi kết hôn, bất quá ai biết anh lúc này là thật tâm chân thành, hay tất cả đều là hư tình giả ý?

Một lần đau triệt tâm can là đủ rồi, cô không còn dư khí lực chống chọi lần 2 nữa đâu.

Cho nên mặc kệ như thế nào, cô nhất định phải rời khỏi anh, bởi vì mới vừa rồi cô phát hiện, cô đối anh căn bản là chưa hoàn toàn hết hy vọng, nhưng cũng không thể vì một câu nói của anh mà đau lòng mãi không thôi.

Cô nhất định phải rời đi, không chỉ là vì con cô, mà còn vì chính cô.

“Dù em nghĩ gì, anh cũng không ly hôn. Về chuyện em lo lắng, anh sẽ dùng hành động cùng toàn bộ tương lai để chứng minh hết thảy.” Phạm Đăng bỗng nhiên đứng dậy nói, sau đó xoay người rời đi.

Văn Dĩ An chậm rãi ngẩng đầu nhìn phương hướng anh đi, sau đó kéo chăn trùm kín thân mình, nghiêng người rơi lệ chậm chậm đi vào giấc ngủ.

Vừa nhận được điện thoại từ hộ lý báo không thấy Văn Dĩ An, Phạm Đăng lập tức mã bắt đĩnh đề (ngựa không dùng vó) từ công ty chạy như bay tới bệnh viện, kiên nhẫn cùng bình tĩnh lúc này của anh hoàn toàn biến mất.

“Cái gì?” Anh miễn cưỡng đè nén nóng giận, cắn răng hỏi.

“Tôi đi xuống mua bữa sáng, Phạm phu nhân rõ ràng còn ở nơi này, chỉ là khi tôi trở lại đã không thấy cô ấy. Tôi hỏi qua mọi người, nhưng không ai biết cô ấy đi đâu. Tôi ra ngoài tới các nơi gần bệnh viện thử tìm mà cũng không thấy. Sau đó, khi tìm được số điện thoại của anh, tôi mới phát hiện toàn bộ đồ đạc trong tủ của Phạm phu nhân đã biến mất.” Hộ lý vẻ mặt kinh hoảng rồi ren. “Thực xin lỗi, tôi thật sự không biết cô ấy đi đâu.....”

“Tốt lắm, cái gì đều không cần nói. Cô tiếp tục đợi ở trong bệnh viện, nếu thấy lập tức gọi điện thoại nói cho tôi biết, đừng để cô ấy rời khỏi.” Phạm Đăng kìm nén kích động, trầm giọng căn lời hộ lý. “Tôi về nhà một chuyến, xem cô ấy có đó không.”

Nói xong, anh gấp gáp đi về, bất quá căn nhà chào đón anh chỉ có một mảnh thê lương lạnh lùng.

Cô không trở về, hết thấy trong phòng vẫn y như cũ vào buổi sáng trước khi anh rời nhà đi làm.

Anh thật sự là ngu ngốc! Chìa khoá nhà có hai chùm, một bộ ở trên tay anh, mà bộ còn lại từ ngày cô bị tai nạn liền nằm im trong tủ giày. Cô nếu không có chìa khoá, muốn như thế nào trở về đâu?

Đúng rồi, có lẽ trên đường anh về nhà, cô có lẽ đã trở lại bệnh viện. Phạm Đăng lập tức lấy di động gọi hộ lý.

“Uy, là tôi, cô ấy đã trở lại chưa?” Điện thoại vừa thông, anh lập tức hỏi, đáng tiếc đáp án không như mong muốn.

Cô không về bệnh viện, như vậy cô sẽ đi làm sao đâu? Trên người cô làm gì có tiền?

Cô sẽ đến nhà một trong số mấy người bạn ở bắc bộ? Hoặc là trực tiếp trở về Đài Trung đi?

Phạm Đăng có chút dăm chiêu do dự một chút, rốt cục rút điện thoại gọi về nhà mẹ đẻ cô, gọi đến Đài Trung đi, nhưng là điện thoại không có người tiếp.

Anh ngốc sững sốt một chút, đột nhiên nghĩ đến ban ngày ban mặt Đài Trung căn bản là không có người ở.

Đáng giận! Anh muốn đích thân chạy tới Đài Trung sao? Anh không sợ tàu xe mệt nhọc, chính là sợ nếu cô không tính về Đài Trung, vậy thì phần thời gian đến Đài Trung, anh sẽ dùng vào việc đến nhiều địa phương khác tìm còn hơn.

Đúng rồi! Anh đột nhiên nghĩ đến một người, đó là bác hai của cô.

Lúc này anh chỉ do dự một giây mà thôi, sau đó nhanh chóng bấm di động.

“Uy?” Điện thoại kêu ba tiếng sau đó có người nghe máy.

“Uy, bác hai, cháu là Phạm Đăng. Ngại quá, đột nhiên gọi điện thoại quấy rầy bác.....”

“Phạm Đăng nha, cháu làm sao có thể đột xuất gọi điện thoại cho bác hai đâu?” Thanh âm trầm ngập kinh hỷ.

“Bác hai, cháu muốn hỏi, hôm nay Dĩ An có gọi điện thoại cho bác không?” Anh thật cẩn thận hỏi.

“Dĩ An nha? Không có, cháu sao lại hỏi như vậy?”

“Không có gì.....” Anh ngừng lại một chút, bất chợt nghĩ đến nếu mình không ở Đài Trung, liền tìm người ở Đài Trung giúp đỡ là được, cho nên anh hít sâu một hơi rồi mới lên tiếng: “Bác hai, cháu cùng Dĩ An cãi nhau, cô ấy rời nhà đi ra ngoài, cháu tìm không thấy.”

“Cái gì?” Văn Tĩnh Từ nhất thời kêu to ra tiếng “Chuyện phát sinh khi nào? Hai đứa vì sao cãi nhau, nó bỏ nhà đi lâu chưa?”

“Buổi sáng hôm nay.” Anh trả lời.

“Hai đứa vì sao cãi nhau, còn âm ỹ đến mức Dĩ An rời nhà trốn đi?” Văn Tĩnh Từ ở đầu kia điện thoại nghiêm túc hỏi.

Phạm Đăng trong giây lát không biết nên phản bác thế nào.

“Phạm Đăng, cháu cùng Dĩ An làm sao vậy? Tuy rằng Dĩ An mỗi lần về đều thay cháu nói cháu nhiều việc, nhưng đối xử với nó tốt lắm, nó liệu mình giúp cháu tìm lý do giải thích nguyên nhân cháu không rảnh cùng nó về nhà mẹ đẻ, nhưng là sự thật có đúng không? Cháu thành thật nói cho bác biết đi.”

Anh vẫn như cũ trầm mặc không nói. Anh cho tới bây giờ cũng không biết vì anh ác ý trốn tránh mà cô lại phải nói dối cho anh như vậy.

Không, anh biết cô vì anh nói dối, chính là không biết lời nói dối của cô lại có lợi cho anh, một chút oán giận, chứ bởi đâu không có.

Nói anh nhiều việc, nói anh đối xử với cô tốt lắm? Trời biết trên thực tế anh ác liệt thế nào với cô, cho dù có xuống mười tám tầng địa ngục cũng không đủ để bồi thường toàn bộ sai lầm của anh với cô!

Anh im lặng khiến Văn Tĩnh Từ ở đầu kia điện thoại khẽ thở dài một hơi.

“Cháu không trả lời bác cũng được, cháu chỉ cần nói cho bác biết, cháu yêu Dĩ An không?” Bà hỏi.

“Cháu yêu cô ấy.” Anh không chút do dự đáp.

“Hai đứa yêu nhau thì vì cái gì mà cãi nhau ầm ỹ đến mức đối phương rời nhà trốn đi đâu?” Văn Tĩnh Từ lại thở dài. “Nếu Dĩ An gọi điện thoại trở về, bác nhất định sẽ hỏi nó ở chỗ nào, rồi báo cho cháu. Bác cũng sẽ gọi điện thoại ấy đưa anh chị của Dĩ An ngoài đó, nói cho bọn chúng nếu Dĩ An có đi tìm, nhất định phải nói lại với cháu.”

“Cám ơn bác hai.”

“Nhưng cháu phải đáp ứng bác sau khi tìm Dĩ An về, loại chuyện này tuyệt đối không thể tái diễn, nếu không ,bác tuyệt đối không giúp cháu, còn có thể kêu Dĩ An rời khỏi cháu. Cháu nghe thấy không?” Trong giọng nói tràn ngập cảnh cáo.

“Cháu nghe rõ, bác hai. Cháu thề không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa”.

“Được. Bác cúp máy đây, bác còn muốn gọi điện cho những người khác.”

“Vâng ,bác hai.”

Thân thích bên kia có bác hai giúp anh, anh hiện tại chỉ cần chuyên chú tới bạn bè cô là được.

May mắn lúc trước vì theo đuổi cô , tư liệu về bạn bè của cô , anh đã nắm được sơ sơ, đây có thể xem như đại hạnh trong bất hạnh đi? Phạm Đăng tự giễu đoán, sau đó nhanh chóng cầm chìa khóa xe, lại lần nữa xoay người đi ra ngoài.

7. Chương 7

Hai người lập tức hẹn địa điểm gặp mặt, Thời Vũ nói đã từng xem qua ảnh chụp của anh, cho nên sẽ không nhận sai người, Phạm Đăng sau khi hẹn liền đến trước chờ.

Bởi vì lo lắng cho Văn Dĩ An, Phạm Đăng cũng không có dư thừa tâm tư suy nghĩ xem người anh họ của vợ có bề ngoài thế nào. Nhưng là cho dù anh có tâm tư suy nghĩ, cũng tuyệt đối không có khả năng tưởng tượng ra bộ dáng này nha....

Anh ta..... Chính là Thời Vũ? Anh họ tốt nhất trong miệng Dĩ An?

Làm sao có thể là anh ta đâu? Người đàn ông ngồi cùng vợ anh trong quán cà phê.

Thình lình xảy ra chuyện thật đả kích khiến anh cơ hồ muốn nổi điên, tự trách cùng hối hận lại nặng nề đặt ở trong lòng, làm anh thống khổ đến nghẹt thở.

Đem đồ nghiệt chủng ấy lấy ra.

Anh- hy vọng nó gặp chuyện.

Anh hy vọng đứa bé gặp chuyện là tốt nhất.

Trời ạ, anh rốt cuộc làm cái gì? Nếu người này là anh họ Dĩ An, kia đứa nhỏ trong bụng Dĩ An sẽ là của anh?

Ông trời anh làm sao có thể ngu xuẩn ngu ngốc như vậy, thế nhưng lại hoài nghi Dĩ An không chung thủy với anh. Ông trời, anh rốt cuộc làm cái gì a?

Anh muốn giết chính mình, thật sự rất muốn!

“Phạm Đăng phải không? Xin chào tôi là Thời Vũ,anh họ Dĩ An.”

Thời Vũ hướng anh vươn tay, Phạm Đăng mờ mịt đưa tay ra, sau đó nhìn Thời Vũ kéo ghế ngồi đối diện mình.

“Bộ dáng của cậu thoát nhìn giống như bị kinh hách.” Thời Vũ nói.

Anh không biết nên nói gì để chống đỡ.

“Cậu chờ lâu chưa?” Thời Vũ hỏi.

Anh nhẹ lay động cằm.

“Cậu không thoải mái sao?” Sau khi gọi một tách cà phê, Thời Vũ lại mở miệng, bởi vì sắc mặt Phạm Đăng thật sự rất khó nhìn.

Phạm Đăng ngẩng lên nhìn anh một cái, sau đó thông thả lắc đầu.

“Tôi chỉ là rất muốn giết chính mình mà thôi.” Anh đau khổ nói nhỏ.

Thời Vũ khẽ sợ run một chút. “Là vì cãi nhau cùng Dĩ An, hại nó bỏ đi sao?”

“Vì tất cả những gì tôi đã gây ra cho cô ấy.” Anh đáp.

Thời Vũ trầm mặc trong chốc lát, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Cậu làm gì nó? Một tháng nay không thấy nó về bên ngoài, tôi mỗi lần hẹn nó ra ngoài hoặc là muốn đi tìm nó, nó đều kêu rằng có việc. Hai người rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Một tháng qua cô ấy ở trong bệnh viện.” Phạm Đăng nói.

Thời Vũ hai mắt trừng lên, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn xe cộ.” Phạm Đăng mấp máy môi, nhẹ nhàng phun ra hai chữ. Nhớ tới nguyên nhân xảy ra tai nạn, anh đau đớn nhắm lại hai mắt.

“Tai nạn xe cộ?” Ngờ điều Thời Vũ tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Phạm Đăng chậm rãi mở to mắt nhìn về phía anh, áp lực thống khổ trong mắt bản thân cùng áp lực phần nộ trong mắt người đối diện hình thành đối lập rõ ràng.

Hai người không tiếng động nhìn nhau một lúc lâu, Thời Vũ dẫn đầu khẽ thở dài một cái, sau đó đánh vỡ trầm mặc.

“Nó bị thương như thế nào? Rất nặng sao? Vì sao cần nằm viện một tháng?” Anh nhíu mi hỏi. Nếu không phải bởi vì trong mắt em rề có tia đau khổ ấy, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Nhìn dáng vẻ của nó, có lẽ nó đối với Dĩ An là thật tâm.

Nhưng một khi đã như vậy, bọn nó rốt cuộc vì cái gì mà cãi nhau, làm cho Dĩ An tức giận mà rời nhà trốn đi đâu? Với tính cách của Dĩ An, nó tuyệt đối sẽ không đem việc bé xé ra to.

“Não hơi chấn động, cánh tay cùng đùi bị gãy xương, bên tay phải còn có vết thương mười lăm cm.” Phạm Đăng ách thanh trả lời. Cô sở dĩ nằm viện lâu như vậy, đơn giản là miệng vết thương trên cánh tay cô phục hồi không tốt, sau khi khâu lại thì bị nhiễm khuẩn, cho nên bác sĩ mới có thể yêu cầu cô ở lại bệnh viện để quan sát thêm.

“Sự tình là như thế nào phát sinh?” Không thể tưởng tượng bộ dáng Dĩ An kiêu nhỏ toàn thân bọc thạch cao, băng gạc, Thời Vũ nắm chặt quyền đầu, ẩn nhẫn tức giận hỏi.

“Hết thấy đều là lỗi của tôi, là tôi bị thù hận che mắt.” Anh đau đớn tự trách.

“Thù hận?” Thời Vũ mỉa mai hai mắt, hoài nghi nhìn em rề. Là anh nghe lầm sao?

Phạm Đăng đột nhiên âm hồi nhìn anh. “Đúng, tôi cưới cô ấy hoàn toàn là vì muốn trả thù, để cô ấy ném thứ đau khổ năm đó tôi và mẹ từng chịu. Tôi tiếp cận cô ấy là vì báo thù.”

“Cậu nói với tôi điều này là muốn tôi đánh cậu à?” Thời Vũ trầm mặc trong chốc lát, thỉnh thoảng mở miệng hỏi. Bởi vì tự trách cùng ân hận của Phạm Đăng biểu lộ rất rõ, anh mới họa vô đơn chí bắt nhân nói vậy, huống hồ khi khởi binh vấn tội em rề, anh đột nhiên phát hiện còn có một chuyện quan trọng hơn, nhu cầu cấp bách muốn được giải đáp nghi vấn lúc này là....

“Phạm Thủ Chí là gì của cậu?” Anh bỗng nhiên trầm giọng hỏi.

Phạm Thủ Chí là gì của cậu?” Anh bỗng nhiên trầm giọng hỏi.

Không nghĩ tới có thể nghe được tên của người đàn ông đã sinh ra mình từ miệng của người kia, Phạm Đăng chấn ngạc cơ hồ nói không ra lời.

Phạm Thủ Chí.....

Từ sau khi mẹ mất, anh đã bao lâu không gọi cái tên này? Sinh anh, nuôi anh, từng làm cho anh kính yêu không thôi, hiện tại lại làm cho anh hận thấu xương tủy.

Thời Vũ tại sao lại biết ba anh, anh ta cũng chỉ hơn anh mấy tuổi, hẳn là không có khả năng biết năm đó phát sinh chuyện gì đi?

“Nếu tôi không đoán sai, ông ta hẳn là ba cậu đúng không?” Thời Vũ nhìn không chuyển mắt cậu em rể.

Phạm Đăng nguyên bản trong mắt tràn ngập thống khổ cùng hối hận nhanh chóng bị hận ý thay thế.

“Tôi không có người ba nào lại bỏ vợ, không thêm quan tâm cốt nhục.” Anh phẫn hận gầm nhẹ nói, “Ông ta làm sao có thể vì một người đàn bà không biết xấu hổ mà vứt bỏ gia đình? Tôi tuyệt đối không tha thứ, tuyệt đối không.”

“Người đàn bà không biết xấu hổ mà cậu nói có phải là mẹ Dĩ An không?”

Phạm Đăng cắn chặt răng, trên mặt đột nhiên phụt ra một cỗ hận ý nồng đậm, hai mắt thâm thúy cũng trở nên vô tình băng lạnh. Tuy rằng anh đã quyết định vứt bỏ thù hận, nhưng dù sao cũng tích lũy gần 20 năm, không thể vứt bỏ nhanh thế được.

“Cho nên cậu vừa mới nói cậu cưới Dĩ An là vì muốn báo thù.” Thời Vũ có chút đăm chiêu nhìn Phạm Đăng “Nhưng là tôi không hiểu, từ đầu tới cuối đều là ba cậu tự theo ý mình dây dưa với mẹ của Dĩ An, Dĩ An cùng mẹ nó coi như người bị hại, cậu dựa vào cái gì mà thù oán họ?”

“Người bị hại?” Phạm Đăng phẫn hận cười lạnh ra tiếng, “Bà ta câu dẫn ba tôi, phá hư gia đình nhà người khác, loại hồ ly tinh này sao có thể coi là nạn nhân được?”

“Tôi rất ngạc nhiên đến tột cùng là ai nói cho cậu, mơ tôi đi câu dẫn ba cậu?” Thời Vũ trầm mặc trong chốc lát mới lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên là –”

“Đương nhiên là mẹ cậu. Tôi nói đúng hay không?” Thời Vũ ngắt lời nói, “Bất quá cậu không biết đó chỉ là lời nói từ một phía sao, có muốn nghe sự thật không?” Anh chậm rãi đề nghị.

Phạm Đăng trừng mắt nhìn anh vợ, đầu giống như đột nhiên bị người ta đập một cái thật mạnh, sắc mặt từ từ trắng bệch.

Sự thật? Cái gì gọi là sự thật?

Theo như lúc này anh ta nói thì hiện tại lời nói này hẳn chỉ là từ một phía? Anh dựa vào cái gì để tin đó là thật, mà không phải lời bịa đặt nói dối đâu?

Nhưng để công bằng, anh có lẽ nên nghe một chút.

Thời Vũ không có thúc giục anh, bưng tách cà phê lên uống một ngụm. Cà phê nồng đậm khuếch tán trong miệng, làm anh nhin không được lại uống thêm ngụm nữa, cho đến ngụm thứ ba....

“Anh không phải muốn nói cho tôi biết sự thật sao? Vì sao còn chưa nói?” Chịu không nổi bộ dáng ông anh vợ thanh thoi uống cà phê, Phạm Đăng đành mở miệng giục.

“Tôi tưởng cậu không muốn biết.” Thời Vũ buông chén cà phê trong tay, nhẹ nhàng băng quơ tà nghệ liếc mắt một cái. Chỉ vào giờ khắc này mới mơ hồ nhìn ra áp lực dưới khuôn mặt anh đang đối mặt với Phạm Đăng bất mãn tức giận.

“Tôi muốn biết sự thật.” Phạm Đăng nói.

“Lời nói của tôi chỉ từ một phía, cậu cũng đồng ý nghe sao?” Thấy em rể nóng vội, Thời Vũ ngược lại càng nhàn nhả.

Phạm Đăng nháy mắt mân nhanh miệng, biết anh là cố ý. Người này thực ác liệt, tuy rằng bề ngoài hoàn toàn nhìn không ra sự ác liệt ấy.

“Một phía cũng được, tôi vẫn muốn biết.” Anh trầm giọng đáp.

“Suy nghĩ một chút khi đó tôi cũng chỉ là một đứa nhỏ bảy, tám tuổi mà thôi, có lẽ cũng không thật sự rõ ràng có chuyện gì xảy ra.....”

“Anh rốt cuộc có nói hay không?” Phạm Đăng không kiên nhẫn đánh gãy lời người kia, biết mục đích người đó là muốn làm anh nôn nóng bất an. Mà nôn nóng bất an cũng là một loại tra tấn a.

“Dù gì thì tôi cũng được xem là anh họ của cậu, cậu có thể khách khí một chút không?” Thời Vũ thông thả bưng cà phê uống một ngụm mới chậm rãi trả lời đáp.

Phạm Đăng đột nhiên hút một ngụm khí lớn, sau đó ngoài ý muốn hướng anh giải thích.

“Thực xin lỗi.”

Thời Vũ có chút kinh ngạc, nhưng nếu em rể có được dẫn được, anh cũng không nên tiếp tục trêu chọc nó.

“Sự thật mà tôi biết là, mẹ út..... Cũng chính là mẹ Dĩ An, có một ngày dẫn theo một người đàn ông trong tình trạng kiệt sức về nhà, còn mời ông ta ở lại ăn bữa tối. Người đàn ông đó tên là Phạm Thủ Chí, bởi vì kinh doanh thất bại, mà vợ ông ấy xuất thân giàu có cao ngạo, không chịu cuộc sống thiếu thốn nên không để yên, ông ta buồn bực ngăn người ngồi một mình trong công viên, bộ dáng như không còn thiết tha gì với cuộc sống nữa. Mẹ Dĩ An lo lắng ông ta sẽ nghĩ quẩn, cho nên mới mang về nhà mời cơm, thử lấy tình cảm ấm áp gia đình thức tỉnh dự vọng sống của ông ấy. Nhưng điều khiến cho người ta vạn vạn không thể ngờ được là, Phạm Thủ Chí thế nhưng lại bởi vậy mà yêu thương mẹ tôi, thậm chí còn dùng phương thức bất cóc để có được bà ấy.....”

“Anh nói dối!” Phạm Đăng rốt cuộc ngăn chặn không được xen lời, trên mặt tràn ngập khiếp sợ khó tin cùng cự tuyệt tin tưởng.

Chuyện này thật rất làm cho người ta sợ hãi, quá tàn nhẫn, nếu tất cả là thật, như vậy đầu sỏ gây nên không chỉ là ba anh, còn có mẹ, là thái độ của mẹ đối với ba anh.

Anh không tin, không muốn tin!

Nhưng là tính cách của mẹ, anh hiểu hơn ai hết, ba ôn thuận hòa ái thủy chung ở trước mặt mẹ nâng không nổi đầu lên cũng là sự thật, thậm chí ngay cả năm đó chuyện ba buồn bán thất bại anh cũng có ấn tượng.....

Trời ạ, chẳng lẽ Thời Vũ nói đúng?

“Tôi nói đều là sự thật, năm đó ở cảnh cục có lập hồ sơ án bắt cóc, cậu có thể điều tra. Còn nữa, mẹ Dĩ An sợ dĩ gặp tai nạn xe cô ngoài ý muốn mà bỏ mình, kỳ thật cũng có liên quan tới Phạm Thủ Chí.”

Phạm Đăng chấn động mạnh, cơ hồ ngăn chặn không được chính mình vươn tay gắt gao bịt lỗ tai, cự tuyệt nghe tiếp.

Anh không muốn nghe, nhưng thân thể lại hoàn toàn nhúc nhích không nổi.

“Bà ấy chết trên đường bị ba anh bắt cóc.” Thời Vũ chậm rãi nói.

Dường khí tựa hồ rút hết, Phạm Đăng như ngừng hô hấp, sắc mặt trắng bệch.

Anh không phát ra được âm thanh nào, nói không nên lời, trái tim bị hung hăng bóp nghẹt khiến anh đau đớn.

Tại sao có thể như vậy? Đây là sự thật sao?

Thì ra mẹ Dĩ An không làm gì có lỗi với gia đình anh, ngược lại là nhà anh đã hại chết bà ấy, hại Dĩ An mồ côi mẹ từ nhỏ.

Anh khiếp sợ, không dám tin, hơn nữa chỉ cần nghĩ đến chính mình từng làm gì với Dĩ An liền ngăn chặn không được cả người run run.

Anh rốt cuộc làm cái gì nha?

Anh thật sự là đáng chết!

Sau khi rời bệnh viện, Văn Dĩ An cũng chưa xác định mình sẽ đi đâu.

Cô không thể về nhà, cũng không thể đi đến chỗ người thân vùng này, bởi vì mặc kệ cô là vì chuyện gì rời nhà trốn đi, một khi chuyện cô có thai lộ ra thì kết quả chỉ có một, đó là bắt buộc quay về bên Phạm Đăng. Bởi vì các trưởng bối gia tộc đều rất bảo thủ.

Không thể về nhà tự nhiên cũng không thể tới chỗ bạn bè, bởi vì Phạm Đăng lúc trước khi tiếp cận cô đã sớm điều tra những ai có liên quan tới cô rõ ràng rồi, cho nên đến đó chẳng khác nào chui đầu vào lưới, cuối cùng vẫn là trốn không thoát lòng bàn tay anh ta.

Vô mục đích tiêu sái đi tới ngã tư đường, Văn Dĩ An lần đầu tiên cảm giác được thiên hạ to lớn nhưng lại không có chỗ cho cô dung thân. Cô rốt cuộc nên đi đâu?

Sắc trời dần dần ảm đạm, ngọn đèn rực rỡ bắt đầu bật sáng. Cô sáng sớm liền ly khai bệnh viện, không ngờ cứ đi vô mục đích mà đã qua một ngày.

Chỉ có điều thời gian kế tiếp sẽ không dễ vượt qua như ban ngày, bởi vì cô đến bây giờ còn không biết buổi tối muốn ngủ như thế nào, hơn nữa trọng yếu nhất là trên người cô chỉ có mấy trăm đồng tiền mà thôi.

Than nhẹ, Văn Dĩ An muốn xác định tài sản trong người, liền lấy toàn bộ ra xem.

Tính toán, thậm chí bảy trăm đồng cũng không đến, cho dù đêm nay thật muốn tìm khách sạn ở cũng không đủ.

Cô đột nhiên cảm thấy loại tình huống này thực buồn cười.

Cô rốt cuộc đang làm cái gì nha? Hai tay trống trơn, không có tiền, không có giấy tờ chứng nhận, thậm chí ngay cả một bộ quần áo tắm rửa cũng không có đã nghĩ trốn đi. Cô có phải hay không vì tai nạn xảy ra mà đầu hồng rồi? Đã quyết định rồi mà không chuẩn bị tốt, cô thật sự là cái đại ngu ngốc.

Cô cười khổ, nước mắt lại không tiếng động chảy xuống dưới.

Vài người đi qua tò mò trộm dò xét cô, có chút người thậm chí còn chỉ trỏ, nhưng là thủy chung không ai đến gần nói với cô một câu.

Hảo cô đơn, vì sao bên cạnh người đến người đi, cô lại cảm giác được một loại cô đơn cùng tịch mịch trước nay chưa từng có, giống như thế giới này chỉ có mình cô thôi.

Ai có thể lại đây nói một câu với cô?

Ai có thể lại đây cho cô một cái mỉm cười?

Rời bệnh viện, cô vẫn chưa nói tiếng nào, cô muốn thổ lộ đầy bụng áp lực cùng bất đắc dĩ, đáng tiếc không có ai nghe cô cả.

Cô không muốn thừa nhận rằng anh đã trở thành thế giới của cô, xa anh cô thấy vắng lặng, cô đơn không biết đi về đâu.

Cô không thể xa anh sao?

Không, vì bé con, cô nhất định phải xa anh.

Văn Dĩ An nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Khi cô mở mắt, tất cả được thay thế bằng dũng cảm và kiên định.

Cô nâng tay trái không bị thương xoa cái bụng bằng phẳng, sau đó lại nhìn bằng vải vẫn đang bao lấy cánh tay phải, rốt cục hạ quyết tâm.

8. Chương 8

Căn phòng im lặng tựa như không có người ở, nhưng là cảnh trong mơ xuất hiện liên tục nhiều lần khiến Văn Dĩ An cho dù mắt không thể thấy, cũng biết nơi đó có một người say như chết – chính là Phạm Đăng.

Không biết làm sao, Văn Dĩ An chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt, sau đó tỉnh dậy cũng không thêm nhớ lại.

Mà lúc tỉnh, cô vẫn cảm thấy chính mình tốt lắm, bởi vì cô không nhớ đến những gì mình mơ thấy, chỉ có điều mỗi lần đi vào giấc mộng, cô mới không thể khống chế được mình mà thôi.

Cô nhớ rõ mỗi giấc mơ, nhớ rõ nhất cử nhất động của anh, thậm chí còn nhớ rõ trên sàn nhà là vỏ chai rượu các loại lớn nhỏ.

Anh thật là đáng giận, thật đáng chết!

Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Uống say quên trời đất, muốn uống đến chết sao? Anh nghĩ làm như vậy có thể khiến cô hồi tâm chuyển ý sao?

Nói muốn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng cô vẫn là nhện không được mà tức giận.

Văn Dĩ An nhìn người đàn ông ngã trên sofa, hận chính mình không thể đi vào giấc mộng, sau đó hung hăng đá anh mấy cái, nhìn xem có thể hay không đánh tỉnh anh.

Thời Vũ nói anh đã hối hận cũng rất yêu cô, hơn nữa trở ngại cản trở hạnh phúc hai người cũng được giải tỏa. Một khi đã như vậy, sao anh còn không đến gọi cô trở về, đón cô trở về, mỗi ngày lại uống say khướt như vậy là thế nào?

Anh thật sự rất đáng giận! Vì anh hiểu lầm, cô chịu bao đau khổ, tâm bị thương, nước mắt cũng rơi, thậm chí còn bị tai nạn xe cộ, thiếu chút nữa nhào ra thảm kịch nhất thì hai mệnh.

Nhưng kết quả%

9. Chương 9

Tức giận nhìn gương mặt hoàn toàn không có cảm xúc, Văn Dĩ An huyết mạch dâng trào, thiếu chút nữa đã đem hành động trong mộng thực hiện, đá anh mấy cái.

Bất quá hoàn hảo cô không có bị anh chọc giận đến mất đi lý trí, đã quên đánh người này thì chính cô cũng đau. Cho nên hung hăng trừng mắt nhìn anh sau một lúc lâu, cô bỗng nhiên xoay người, bước đến trước cửa sổ, xoát một tiếng đem toàn bộ rèm vải kéo sang một bên.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng sáng ngời lập tức chiếu vào phòng, làm cho Phạm Đăng lâu chưa tiếp xúc đến ánh mặt trời không tự chủ được co rúm lại, cũng làm cho bộ dáng tái nhợt tiêu tụy không chỗ nào che giấu.

“Kéo lại!” Anh kêu lên.

“Muốn kéo chính anh đi mà kéo.” Văn Dĩ An không quay đầu lại nói, xoay người định đến phòng khách kéo hết rèm cửa ra.

Cô quyết định sẽ tổng vệ sinh.

Phạm Đăng ảm đạm tức giận đứng dậy, kéo lại hai tấm vải. Hai người đi qua nhau, khi anh kéo lại thì lại nghe một tiếng xoạt. Rèm cửa bị cô kéo ra.

Văn Dĩ An hai tay ôm ngực đứng trước cửa sổ, lấy một bộ biểu tình khó dễ khiêu khích nhìn anh.

Phạm Đăng mân nhanh miệng, không nói một câu lại xoay người đến chỗ cô đứng, mục tiêu đương nhiên là cửa sổ phía sau cô.

Văn Dĩ An khoe miệng vì phiết, cười lạnh cũng học anh bước tới kéo rèm cửa sổ nơi anh đứng vừa rồi, hai người cứ lần lượt thay đổi nhau, nhưng là lúc này anh lại thành linh vươn cánh tay, ôm trụ thắt lưng cô, cản trở cước bộ, đem cô mang lại vị trí vừa rồi.

Xoát một tiếng, rèm cửa kéo vào, trong phòng lại lần nữa lâm vào một mảnh hôn ám.

“Đáng giận!” Văn Dĩ An tức giận đến rửa thanh măng,” Buông, tên hỗn đản này!” Cô tức giận chùy đánh cánh tay đang ôm cô.

“Em rốt cuộc tới làm gì?” Phạm Đăng cúi đầu. Nghe lời nói cùng hành động, có lẽ cô vẫn còn quan tâm anh.

Anh chờ mong được không? Cô tới là bởi vì quan tâm anh, dư tình với anh chưa hết?

“Lấy đồ.” Cô tức giận lấy suy nghĩ của anh làm đáp án trả lời.

Vừa nghe cũng biết cô đang giận, ngọn lửa hy vọng từ đáy lòng Phạm Đăng nháy mắt như thêm sức lực mà lớn mạnh.

“Lấy đồ vì sao can thiệp chuyện anh uống rượu? Lấy đồ vì sao muốn xen vào việc anh kéo rèm cửa? Lấy đồ vì sao muốn chọc giận anh vừa kêu vừa hét?” Anh ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm cô gặng hỏi.

“Bởi vì tôi nhầm chán ,không được sao?” Trùng mắt, Văn Dĩ An trả lời.

“Em khỏe không?” Anh đột nhiên ngữ khí nhu nhẹ hỏi.

Văn Dĩ An ngẩn ngơ, nâng cằm, trào phúng đáp: “Rất tốt,hơn anh gấp trăm lần?”

“Anh nhớ em.” Anh ôn nhu thủ thả.

“Phải không? Anh không nói tôi còn không biết, tưởng anh ở nhà mở party mấy ngày cuồng hoan, bằng không sao lại nhiều vỏ chai rượu như vậy.” Cô ngoài cười nhưng trong không cười chằm chọc anh.

“Em nguyện ý tha thứ cho anh sao?” Anh hoàn toàn không để ý tới chằm chọc khiêu khích, tiếng nói thủy chung mềm nhẹ, ánh mắt chuyên chú ngóng nhìn cô.

“Tha thứ? Xin hỏi ,anh đã làm chuyện gì cần tôi tha thứ?” Cô mỉm cười hỏi.

“Dĩ An.....”

“Như thế nào?” Anh còn muốn nói cái gì? Hướng cô sấm hối, hướng cô giải thích, hướng cô thuyết minh chính mình có bao nhiêu ngu xuẩn, thế nhưng vì một cái hiểu lầm mà làm nhiều chuyện hại cô thương tâm khổ sở như vậy? Hay trực tiếp muốn cô trở về, nói cho cô anh không thể không có cô, anh yêu cô?

“Bụng của anh rất đói.”

“Cái gì?” Đầu cô nháy mắt trống rỗng.

“Anh giống như đã lâu không có ăn, lần ăn cuối cùng không biết là cách đây một ngày,hai ngày hay ba ngày nữa , bụng anh rất đói.”

Văn Dĩ An dùng sức trừng anh.

“Này đâu có liên quan gì tới tôi, có người trói chặt tay chân anh không cho anh đi ăn cái gì sao?” Cô tức giận, đồng thời không ngừng ở trong lòng kêu chính mình đừng để ý đến anh, đừng mềm lòng.

Anh trầm mặc nhìn cô trong chốc lát xong bỗng buông tay, sau đó lui ra phía sau từng bước xoay người định ngồi xuống sofa. Chẳng qua ở trên đường quay lại anh còn cầm theo túi rượu lúc này cô xách ra đặt lên bàn, sau đó động thủ mở một chai.

Văn Dĩ An giận không thể át một phen giật luôn chai rượu.

“Anh lại muốn uống rượu?” Cô chất vấn anh.

“Anh đói bụng.” Anh vẽ mặt bình tĩnh vô tội nhìn cô.

“Uống rượu có thể no sao?”

“Có còn hơn không.”

“Anh.....” Văn Dĩ An nắm chặt quyền đầu, bị anh làm tức giận đến cơ hồ nói không ra lời.

“Nâng cốc cho anh đi, bụng anh thật sự rất đói.” Anh duỗi tay về phía cô.

Văn Dĩ An bực mình đẩy tay anh, cầm túi rượu đi vào phòng bếp.

“Em muốn đi đâu?” Phạm Đăng tập tễnh đi theo phía sau cô hỏi, khóe miệng lại nhin không được vụng trộm khẽ nhếch lên. Cô quả nhiên là quan tâm anh.

“Rót rượu!” Cô không thèm quay đầu nhìn anh.

“Rót rượu? Em đem đi anh lấy cái gì mà lấp bụng đây , đừng mà , rót rượu cho anh đi.” Anh cố ý đổ thêm dầu vào lửa.

“Tôi nấu cho anh ăn, như vậy được chưa!” Cô đột nhiên dừng bước chân nổi trận lôi đình xoay người quát, tiếp theo lao vào phòng bếp, vang lên mấy tiếng binh binh bâng bâng.

Nghe thấy tiếng cô rửa xoong, lực đạo rất mạnh, như vậy cô chắc chắn là đang đại hỏa.

Phạm Đăng thông minh không theo cô vào phòng bếp, mà là quay người đi trở về phòng khách tự động công tác vệ sinh, muốn cô khi nhìn phòng khách ngăn nắp sẽ bớt giận.

Cô đến đây, cô thật là bởi vì quan tâm anh mới trở về, thật tốt quá.

Ông trời, cảm ơn ông, thật là thật cảm ơn ông.(S : Cảm ơn em nữa ...*Bốp* , ai ui đau emAnh Đăng : *lườm nguýt*)

Phạm Đăng nhắm lại hai mắt, thành tâm thành ý cảm tạ ông trời.

Trong tủ lạnh rau dưa tất cả đều nát vụn, nguyên liệu có thể sử dụng chỉ còn lại có rau đông lạnh cùng một ít thực phẩm, Văn Dĩ An cân nhắc một chút, cuối cùng quyết định làm mì Ý cho anh ăn.

Làm mì Ý cần cả sốt với một ít rau tươi, trong nhà vừa vặn có. Cho nên hai mươi phút sau, một tô mì Ý thịt băm thơm ngào ngạt xuất hiện.

Lúc bụng lên, Văn Dĩ An ngạc nhiên phát hiện phòng khách như là đột nhiên được gậy thần hóa phép, không chỉ có rèm cửa sổ được buộc gọn gàng, ngay cả rác, bình rượu, tạp vật chung quanh tất cả đều biến mất không thấy.

Này hết thấy là anh làm sao?

Anh đâu rồi?

“Đáng chết!”

Mới nghĩ anh chạy đến chỗ nào, chợt nghe thấy từ toilet truyền đến một tiếng thối rửa.

Văn Dĩ An ngạc nhiên quay đầu nhìn. Cô đặt tô mì lên bàn, do dự một chút rốt cục nhin không được đi qua.

Toilet không đóng cửa, cho nên liếc mắt một cái liền thấy anh đang làm cái gì. Anh đang rửa miệng vết thương trên lòng bàn chân, nhưng làm người ta khó có thể tin là, anh thế nhưng dùng xà phòng rửa miệng vết thương?!(S: phụt , văng vọt một cái là y như rằng...)

“Anh đang làm cái quỷ gì?!” Cô hoảng sợ lớn tiếng kêu.

Phạm Đăng bị cô xuất hiện đột ngột mà kinh hách, bỗng nhiên hai mắt mở lớn quay đầu nhìn cô, lại nói không ra câu nào.

“Anh đang làm cái gì? Vết thương sao có thể dùng xà phòng rửa, anh muốn chân mình thối rửa sao?” Cô tức giận đi vào trong toilet, một bên rửa tay, một bên thật cẩn thận tiếp nhận công tác thay anh xử lý.

Phạm Đăng ngoan ngoãn để cô mắng, để cô tự bằng bó lòng bàn chân mình. Anh từ đầu đến cuối im lặng, chính là dùng ánh mắt chứa đựng tình yêu ôn nhu ngóng nhìn cô, tựa như chỉ cần nhìn cô như vậy cả đời là anh mỹ mãn rồi.

“Tốt lắm.”

Rốt cục bằng bó xong, Văn Dĩ An ngẩng đầu lên, liền chạm phải ánh mắt nóng bỏng thương yêu của anh.

Hai người trầm mặc bốn mắt tương giao, không ai chuyển dời.

Phạm Đăng đầu không tự chủ được nhẹ nhàng thấp xuống, khi cô nín thở, nháy mắt đem môi mình đặt lên môi cô.

Từ đầu là khe hôn thử, sau đó là xâm nhập qua lại, hai người hơi thở tùy theo đó mà càng lúc càng dồn dập.

Hôn môi căn bản chưa đủ, Phạm Đăng thuận thế đem môi dời xuống cái cổ mềm mại thơm mát, hút môi cô, hai tay bận bịu không ngừng tham tiến dưới lớp quần áo vuốt ve da thịt hoạt nộn của cô.

Không biết là anh quá mức kích động, hay cô quá mức thỏa tình, đụng phải đồ trang trí làm nó rơi xuống đất vang lên một tiếng “Đông”

Văn Dĩ An cả người cứng đờ, lập tức thân thủ đẩy anh, từng bước lui ra phía sau.

Phạm Đăng không có ngăn cản cô, không có hướng cô nói xin lỗi, cũng không có lộ ra biểu tình đắc ý hay bất an, chính là lẳng lặng nhìn cô, tựa như đang đợi cô quyết định vận mệnh của mình.

Bốn phía im lặng.

“Anh không phải nói anh đã đói bụng sao? Em làm mỳ Ý thịt băm.” Văn Dĩ An trầm mặc một lúc, sau đó mới bình tĩnh mở miệng, nói xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Phạm Đăng mỉm cười đi theo cô.

Xem ra cô là muốn tha thứ cho anh, cũng nguyện ý trở lại bên cạnh anh cùng anh tiếp tục duyên vợ chồng.

Xem ra hết thấy đều tốt đẹp (nguyên : vũ thiên thanh).

Phạm Đăng mới nghĩ như vậy, không nghĩ tới lại thấy cô cầm bao da đặt trên sofa, chuẩn bị chạy lấy người.

“Em muốn đi đâu?” Anh ngạc nhiên kinh.

“Về nhà.” Văn Dĩ An mặt không chút thay đổi đáp.

“Nơi này chính là nhà em, em còn về đâu?” Anh nhanh chóng đi tới ngăn trở đường đi của cô.

“Nơi này là nhà của tôi sao?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng là tôi nhớ rõ nửa tháng trước, tôi hình như không được ở trong này, hình như cũng không có người đến nói cho tôi biết kỳ thật nơi này mới là nhà của tôi?” Cô nhíu mi, nhìn anh không chuyển mắt.

“Dĩ An.....” Phạm Đăng muốn nói lại thôi, mày nhăn lại không biết nên nói cái gì.

“Đừng chặn đường, tôi muốn về nhà.”

“Anh sẽ không để em đi.” Anh kiên định chế trụ cổ tay cô, đôi mắt thâm thúy có mạt liễu linh cuồng liệt.

“Vất vả lắm em mới quay về, anh tuyệt đối sẽ không để em rời khỏi anh, cho dù muốn anh trả giá hết thấy, bao gồm cả sinh mệnh, anh cũng không tiếc.”

“Anh còn muốn tra tấn tôi?” Văn Dĩ An trầm mặc một chút, nhẹ giọng hỏi.

“Không!” Anh kêu lên, biểu tình trên mặt tràn ngập ảo não cùng hối hận. “Anh là đồ ngu ngốc, ngu xuẩn, ngay cả chân tướng sự tình chưa biết rõ ràng, liền tự cho là đúng làm một đồng chuyện ngu xuẩn thương tổn em. Nếu em hận anh, anh không lời nào để nói, bởi vì ngay cả anh còn không thể tha thứ chính mình

, tha thứ cho những gì mình đã làm với em. Nhưng dù như vậy, cho dù cảm thấy chính mình căn bản là không xứng lại có được em, anh vẫn muốn giữ em bên cạnh, muốn yêu em, muốn cho em hạnh phúc, thẳng đến khi anh nhắm mắt không còn hô hấp mới thôi.”

Văn Dĩ An cúi đầu im lặng, không cho anh thấy chính mình không cẩn thận toát ra cảm động cùng tâm động. Anh tuyệt đối sẽ không biết cô giờ phút này bao nhiêu cao hứng, những lời này có ý nghĩa rất lớn với cô.

“Dĩ An, cho anh thêm một cơ hội được không? Cho dù không phải vì anh, cũng vì chính em, xin em cho anh được không?”

“Vì chính tôi?” Cô không khỏi ngẩng đầu nhíu mày nói.

“Em vẫn còn quan tâm anh.” Anh ngóng nhìn cô, thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng.

“Anh thật sự thực tự cho là đúng.”

“Phải không?” Anh lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt không có một tia cường cầu cường bức, có chính là quyết tâm kiên định, giống như đã muốn quyết định bình đến tướng chặn, thủy đến thổ dấu, mặc kệ cô nói cái gì, làm cái gì, cũng không thể bắt anh buông tay cô.

Bộ dáng của anh thoát nhìn kiên định mà ôn nhu, bất quá sắc mặt lại tái nhợt tiêu tụy, trong mắt tơ máu che kín, người cũng gầy đi, so với bộ dáng lúc trước cao ngất suất khí, tràn ngập tinh lực kém thật nhiều.

“Mỳ Ý sắp nguội, anh còn không đi ăn sao?” Cô bỗng nhiên mở miệng nói.

“Chỉ cần em đáp ứng anh không rời đi, anh sẽ ăn.”

“Anh hẳn là biết, anh không ăn, người đói bụng là anh chứ không phải tôi.”

“Anh biết.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng anh không có xoay người đến bàn ăn.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ giằng co một lúc, Văn Dĩ An đột nhiên thở ra một hơi, như là thỏa hiệp hoặc không kiên nhẫn mở miệng –

“Biết còn không đi ăn mỳ?” Cô khẩu khí ác liệt nói. Vì sao cô không thể mặc kệ anh đâu?

“Em đáp ứng anh?” Phạm Đăng hai mắt đột nhiên sáng ngời.

“Tôi đáp ứng tạm thời không đi.” Cô làm bộ làm tịch tà nghệ anh, đặc biệt cường điệu hai chữ “Tạm thời” này.

“Tạm thời?” Anh khép hờ hai mắt, không vừa lòng với đáp án này.

“Quá khứ anh làm nhiều chuyện ngu ngốc với tôi” Cô nói. “Kết quả anh cái gì cũng không bỏ cứu (dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi, nghĩ/bổ túc), thậm chí ngay cả cái cơ bản nhất là một lời xin lỗi cũng chưa nói với tôi. Trên đời này có chuyện tiện nghi như vậy sao?” Cô trào phúng hừ thanh nói.

Chỉ cần cô tha thứ, cho dù là muốn anh lên núi đao xuống vạc dầu, anh cũng không nhăn mày. Phạm Đăng ở trong lòng thề.

“Thực xin lỗi.” Anh trước hướng cô giải thích, sau đó còn thật sự ngóng nhìn cô hỏi: “Em muốn anh làm cái gì? Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần em mở miệng, cho dù có phải mất mạng, anh tuyệt đối làm được vì em.”

“Lời này là anh nói?”

Phạm Đăng vẻ mặt còn thật sự gật đầu.

“Vậy anh ăn mỳ trước, có gì chúng ta nói sau.”

“Được.”

Phạm Đăng mở mắt liền thấy Văn Dĩ An hốc mắt hồng hồng, vẻ mặt lã chã chực khóc ngóng nhìn mình, thoát nhìn khiến người ta đau lòng không thôi.

“Anh tỉnh.” Vừa thấy anh tỉnh lại, Văn Dĩ An lập tức đứng lên, miễn cưỡng mỉm cười, ách thanh hỏi: “Anh thấy thế nào? Có thoải mái không?”

Phạm Đăng không có trả lời cô, nhìn chung quanh đánh giá bốn phía, lập tức biết chính mình hiện tại đang nằm ở bệnh viện.

Đã xảy ra chuyện gì? Anh nhớ lại.

Anh còn nhớ bản thân sau khi ăn mỳ cô nấu, bụng bắt đầu không thoải mái, tiếp theo liền giống ngộ độc thức ăn bắt đầu phun, khiến cô sợ hãi.

Loại tình huống này anh gặp không ít lần, nhưng là chưa bao giờ nghiêm trọng như lần này. Anh cơ hồ phun đến hư thoát, ngay cả khí lực mở miệng trấn an cô đều không có, chỉ có thể miễn cưỡng được cô giúp đỡ ngồi lên ô tô, trên đường đi ,tình lực hoàn toàn hao hết dẫn đến mất đi ý thức, thẳng đến giờ khắc này mới tỉnh lại.

Cô nhất định bị kinh hách rất nhiều.

“Anh không sao.” Phạm Đăng vừa nói vừa giãy dựa muốn từ trên giường bệnh ngồi dậy, chứng minh lời mình nói, không ngờ lập tức bị cô chặn ngang.

“Đừng đứng lên, bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi.” Cô ách thanh ra lệnh.

“Được, anh nằm, không đứng dậy, nhưng là em cũng đáp ứng anh không được tự trách, bởi vì chuyện này không phải do em.” Anh nằm lại giường cầm bàn tay lạnh như băng của cô, ôn nhu nhìn cô, thanh âm vì lúc trước phun phun(S: Từ này tế nhị a...) cùng hôn mê ngủ say mà có chút khàn khàn.

Lời anh vừa nói khiến Văn Dĩ An khẽ run miệng nhếch một chút, nước mắt cô cố nén nửa ngày rốt cục ngăn chặn không được từ hốc mắt chảy xuống dưới.

“Là em sai, là em nấu, nhất định là em.....” Cô thút thít.

“Không, không phải do em.” Anh đánh gãy lời của cô.

“Là lỗi của em.”

“Tràng vị của anh vốn miễn cảm hơn người khác, loại tình huống này trước kia cũng từng phát sinh, không phải do em.” Anh ôn nhu nói.

“Anh an ủi em.” Văn Dĩ An rơi lệ lắc đầu.

“Không phải an ủi, anh là nói thật.” Phạm Đăng giơ tay, một bên mềm nhẹ thay cô lau lệ, một bên khiếm thanh nói. “Tràng vị của anh hai ngày không có đồ ăn dầu mỡ thì sau đó cần có thời gian thích ứng mới chạm được vào dầu mỡ. Bởi vì chuyện này nhiều năm nay không xảy ra, anh tưởng tràng vị đã có lực miễn dịch, không nghĩ tới nó vẫn như vậy. Thực xin lỗi, không nói với em, để em lo lắng rồi.”

“Anh gạt em.” Cô vẫn không tin.

“Hồ sơ bệnh án có thể chứng minh anh không nói dối.” Anh ôn nhu đáp. “Cho nên đừng khóc được không? Đây thật sự không phải lỗi của em.”

“Thật vậy chăng?” Cô hấp cái mũi hỏi.

“Thật sự.” Anh cam đoan.

Nhìn vẻ mặt anh còn thật sự thề, Văn Dĩ An hơi chút buông lỏng, nhưng là sợ hãi trong lòng còn nguyên vẹn.

“Anh hù chết em, em còn nghĩ anh sẽ bỏ em đi.” Cô ngăn chặn không được chân tình khóc nói.

“Không khoa trương như vậy chứ?” Phạm Đăng khẽ cười, muốn không khí biến thành thoải mái.

Cô khóc thật sự làm tâm anh đau, rất đau, nếu có thể, anh nguyện ý dùng toàn bộ những gì anh có đổi lại nụ cười cho cô , muốn cô vĩnh viễn mỉm cười vui vẻ.

“Anh sắc mặt tái nhợt, cả người rét run, mặc kệ em kêu như thế nào, lay như thế nào, anh đều không có phản ứng.” Văn Dĩ An nhớ tới tình huống lúc đó mà sợ hãi run rẩy.

“Thực xin lỗi. Anh yêu em.” Phạm Đăng nhin không được đem bàn tay run rẩy ấy đến bên môi đặt nụ hôn, “Anh cam đoan, về sau tuyệt đối không tái diễn chuyện này. Vì em, anh tuyệt đối không cho phép chính mình ngã xuống, không cho phép chính mình làm em lo lắng thêm nữa.”

“Anh cam đoan?” Cô nước mắt chan hòa hỏi.

“Anh cam đoan.”

10. Chương 10

Vì chiều cổ Phạm Đăng trằng vị đang không khỏe ,dinh dưỡng không đầy đủ, Văn Dĩ An tự động quay về nhà, làm cho thân thích bằng hữu luôn dõi theo bước tiến của bọn họ đều thở dài nhẹ nhõm, tất cả cùng gọi Phạm Đăng thật sự là lão hồ ly, dám dùng chiêu khổ nhục kế này.

Phạm Đăng nghe việc này, khẩn trương đến ngay cả trái tim thiếu chút nữa nhảy khỏi lồng ngực.

Không nghĩ làm cho Văn Dĩ An hiểu lầm tất cả là kế hoạch của mình, khi có cơ hội anh liền liều mình giải thích rằng anh không gian trá với cô.

Văn Dĩ An đột nhiên phát hiện, chính mình rất thích thú nhìn dáng vẻ anh khẩn trương.

Trước khi bọn họ kết hôn, bởi vì anh là có kế hoạch tiếp cận cô, cho nên luôn thể hiện một bộ thành thực ổn trọng, bộ dáng ôn nhu sẵn sàng, trình độ hoàn mỹ này cơ hồ có thể trở thành tình nhân trong mộng mẫu mực của bao cô gái, nhưng là cũng vì vậy thủy chung khuyết thiếu một loại cảm xúc chân thật.

Sau khi kết hôn, vì tra tấn cô, thương tổn cô, anh cơ hồ hóa thân thành Satan, trở nên ác liệt, tàn nhẫn, lãnh khốc vô tình. Nhưng là anh hiện tại lại hoàn toàn không giống hồi ấy mà có thật tình cô chưa bao từng gặp qua.

Anh sẽ khẩn trương vì cô, sẽ vì cô đem anh trở thành trẻ con ép ăn mà phát giận, hờn dỗi, thậm chí còn có thể hướng cô làm nũng. Mà cô cho tới bây giờ cũng không biết một đại nam nhân đỉnh thiên lập địa lại đáng yêu đến vậy.

Lại nói tiếp có chút ngượng ngùng, nhưng là cô thật sự yêu anh một lần nữa.

Hai người bọn họ đương nhiên vẫn là phân phòng ngủ, là vì thân thể anh trạng huống vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, về phương diện khác là tỏ vẻ cô chưa hoàn toàn tha thứ cho anh.

Vốn dĩ tất cả cũng chỉ là lý do lừa mình dối người.

Sự thật cô cùng anh phân phòng ngủ chỉ có một nguyên nhân, đó là chuyện đêm tân hôn mà cô đến nay vẫn còn sợ hãi, cô sợ hãi quan hệ vợ chồng.

Điểm này thật tệ, không cần người khác nói cô cũng biết.

Sinh hoạt vợ chồng tuy rằng không thể đại biểu hết thấy cuộc sống vợ chồng, nhưng cũng không thể thiếu, nó phi thường trọng yếu. Cho nên cô nếu thật sự không thể, kia tỏ vẻ vợ chồng bọn họ cuối cùng chỉ có đường ai nấy đi.

Nghĩ vậy, Văn Dĩ An liền không khỏi u buồn.

Phạm Đăng cũng u buồn, bởi vì vợ yêu thủy chung không chịu ngủ cùng anh.

Anh có thể cảm giác được Dĩ An hoàn toàn tha thứ cho anh, bởi vì nếu cô vẫn giận anh, sẽ không cần thận chiều cổ anh như vậy.

Nhưng rốt cuộc vì sao anh chỉ cần đụng chạm cô, cô cả người liền cứng ngắc nghĩ hết biện pháp muốn cách anh rất xa đâu?

Cô nghĩ đến chính mình không bị anh phát hiện, bởi vì mỗi khi thời điểm cô như vậy trên mặt luôn mang theo mỉm cười, một bộ thiên hạ thái bình, nhưng anh vẫn có thể cảm giác cô đang cùng anh bảo trì khoảng cách.

Tuy hết sức giấu diếm giả bộ dường như không có việc gì, nhưng cô sợ hãi anh đụng chạm là sự thật.

Ai, nghĩ vậy Phạm Đăng liền buồn bực muốn chết, bởi vì trời biết anh có bao nhiêu muốn ôm cô, hôn cô, yêu cô, muốn cô hoàn toàn cảm thụ anh yêu.

Cô rất cuộc sợ hãi cái gì? Anh không ngừng suy nghĩ vấn đề này.....

Kỳ thật đáp án đã sớm xuất hiện, chính là anh không chấp nhận mà thôi. Cô sợ dĩ sợ hãi anh đụng chạm, nguyên nhân là đêm tân hôn, đêm đó anh đã làm chuyện ngu xuẩn, anh nha, tự làm tự chịu, thật mất mặt.

Nghĩ lại ngày hôm đó, Phạm Đăng nhin không được hồi hận đánh vào đầu ba cái, chán ghét ở trên giường quay cuồng.

Một bước vào phòng liền thấy anh ôm đầu lẩn lộn, bộ dáng thống khổ, Văn Dĩ An bị dọa đến mặt không có chút máu, quả tim thiếu chút nữa ngừng đập.

“Phạm Đăng? Phạm Đăng!” Cô hoả tốc vọt tới bên giường kinh hoảng kêu lên.

Nghe thấy thanh âm cô bối rối, Phạm Đăng lập tức buông hai tay ôm đầu, trong nháy mắt từ trên giường xoay người ngồi dậy.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Thanh âm của anh so với cô còn kinh hoảng hơn.

Văn Dĩ An ngơ ngác nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn á khẩu.

“Làm sao vậy?” Anh trước nhảy xuống giường thật cẩn thận đem cô đỡ ngồi vào giường, sau đó mới nhìn cô từ đầu đến chân kiểm tra, nhíu mi quan tâm hỏi: “Sắc mặt em vì sao tái nhợt thế này, không thoải mái sao? Dĩ An?”

“Anh vừa rồi làm sao vậy?” Hoàn hồn, Văn Dĩ An nhíu mày hỏi.

“Theo lời dặn dò của em , nằm nghỉ ngơi nha.” Anh trả lời với bộ dáng ngoan ngoãn không dám vi phạm.

“Em thấy anh ôm đầu , rất không thoải mái.”

Cho nên cô vừa rồi kinh hoảng, sợ hãi tất cả là vì lo cho anh? Phạm Đăng tâm nhất thời bị một cỗ ôn nhu cùng mềm mại vây quanh.

“Dĩ An, anh yêu em.” Anh thâm tình nhìn cô, kim lòng không đậu đối cô nhẹ giọng nói.

Trong nháy mắt, thân thể Dĩ An không tự chủ được hơi hơi cứng ngắc.

“Anh có phiền không , mỗi lần đều nói giống nhau.” Cô phớt môi nói, không dấu vết đứng dậy chuẩn bị đi, lại bị anh một phen nắm chặt cổ tay.

Phạm Đăng thật sâu nhìn cô, bộ dáng như có thể chui vào trong bụng khui lên bí mật của cô.

“Anh làm gì?” Cô trừng mắt nói,cổ duy trì trấn định.

“Anh muốn hôn em.” Anh đột nhiên lên tiếng.

Văn Dĩ An cả người cứng đờ.

“Anh đùa à.” Cô nói.

“Anh không hay nói giỡn.” Anh đứng dậy, đem cô vây trên giường với chính mình.

Văn Dĩ An không tự chủ được lui về phía sau, gót chân lại chạm đến ván giường, cô biết chính mình đã hết đường thoái lui.

“Phạm Đăng, em còn không có hoàn toàn tha thứ cho anh, anh tốt nhất đừng quá đáng.” Cô ần nhẫn bắt an cùng sợ hãi, lấy ngữ khí nghiêm túc cảnh cáo anh.

“Chỉ cần một cái hôn là tốt rồi.” Anh nhẹ giọng dụ dỗ, thông thả cúi đầu.

“Không được.” Cô khẩu khí nghiêm túc cự tuyệt.

Làm sao bây giờ, anh hoàn toàn chặn đường đi của cô, cô căn bản là không đường trốn, hơn nữa phía sau cô là cái giường.....

Anh sẽ không đối cô dùng sức mạnh giống đêm hôm đó đi?

Không, sẽ không, hôm nay anh không uống rượu, thần trí thanh tỉnh, anh hẳn là sẽ không giống lần trước thương tổn cô mới đúng, huống chi anh cũng biết hiện tại trong bụng cô có tiểu hài tử, cho nên sẽ không bắt buộc cô đâu.

Bình tĩnh một chút, Văn Dĩ An. Suy nghĩ một chút anh mấy ngày nay ôn nhu, suy nghĩ một chút cô ngày hôm qua còn mộng tiên đoán thế nào, trong mộng anh là như thế nào ôn nhu tươi cười đối cô che chở đầy đủ, như vậy anh làm sao có thể hại cô đâu?

Tĩnh táo lại, phải tin tưởng anh là tuyệt đối không thương tổn cô.

Hơn nữa trọng yếu nhất là, trốn tránh cũng không thể giải quyết vấn đề, mà có thể hay không cố lấy dũng khí thử bước lên từng bước?

Thông thả, cô quay mặt lại nghiêng đón ánh mắt thâm tình của anh.

“Em rất sợ hãi.” Cô lấy tiếng nói run run thành thật nói cho anh biết.

“Nói thực ra anh cũng sợ hãi.” Phạm Đăng nhìn cô, thành linh lên tiếng.

“Anh sợ hãi cái gì?” Cô khẽ sợ run một chút, khó hiểu hỏi.

“Anh sợ em sẽ dùng sức đẩy anh ra, sợ nếu em thật sự làm thế, lần sau anh sẽ không còn dũng khí tới gần em.” Miệng anh khẽ nhếch cười khổ, tươi cười rõ ràng mang theo gượng ép.

Một người đàn ông kiên cường cứng rắn lại vì cô mà lộ ra vẻ mặt này?

Văn Dĩ An có chút đau lòng, nhịn không được kiễng mũi chân nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Phạm Đăng chấn động nhìn cô, hai tay khắc chế nắm chặt quyền đầu, chỉ sợ chính mình nhịn không được đem cô gât gao ôm vào trong lòng, sẽ dọa đến cô.

“Em có biết làm vậy là đại biểu cái gì không?” Anh ách thanh hỏi.

“Đại biểu cái gì?”

“Câu dẫn, giấy thông hành. Em cũng muốn anh.” Anh đáp.

“Chỉ cần một cái hôn là tốt rồi, đây là câu anh vừa mới nói, không phải sao?” Văn Dĩ An mặt cười ửng đỏ nói.

Tuy rằng cô hiện tại vẫn hoảng sợ lên giường với anh, nhưng là vừa rồi đâu có nghiêm trọng, hơn nữa quan trọng là cô tin tưởng anh tuyệt đối không thương tổn cô. Về phần bản thân, cô tin chỉ cần cố lấy dũng khí ,hết thấy sẽ về quỹ đạo vốn có của nó.

Cô nhất định phải dũng cảm!

“Vừa mới .. kia không thể xem như một cái hôn, nhiều lắm chỉ có thể coi như nhẹ nhàng chạm vào một chút mà thôi.” Anh nhìn chăm chăm cô.

“Kia..... Như thế nào mới xem như một cái hôn?” Cô vì khấn trương ,không ý thức vươn lưỡi hồng khẽ liếm cánh môi khô ráo.

Phạm Đăng cứng lại, thiếu chút nữa ngăn chặn không được đem cô áp đến trên giường.

“Anh có thể dùng phương thức làm mẫu để trả lời không?” Anh tham lam hỏi, tiếng nói trầm thấp dụ dỗ, dẫn lòng người rung động.

Văn Dĩ An cảm thấy quả tim tựa hồ muốn nhảy ra khỏi ngực, khẩn trương, chờ mong lại sợ hãi. Cô hoa mắt nhắm lại.

“Ân.....”

Chưa nói xong , môi anh đã khẩn cấp đặt lên làn môi hồng mềm mại.

Mới đầu hôn chính là chuồn chuồn lướt nước rồi khiêu khích, điều này làm cho cô nguyên bản cứng ngắc liền tự giác thả lỏng thân thể. Tiếp theo từng đợt khoái cảm như có dòng điện chạy qua làm cô bất tri bất giác đáp lại cái hôn, ngay tức khắc anh hôn sâu hơn, đem đầu lưỡi lách vào trong miệng cô, bắt đầu liên tiếp lửa nóng thăm dò.

Bên trong ,độ ẩm tựa hồ không ngừng lên cao, Văn Dĩ An mơ hồ có loại cảm giác này, bởi vì cô cảm thấy chính mình càng lúc càng nóng, đầu càng lúc càng chìm vào hôn mê, hai chân càng lúc càng vô lực. Thần trí hoảng hốt, lưng cô đã chạm tới mặt đệm.....

Ác mộng từ nay về sau sẽ không còn nữa.

hạם Đẳng thân thể khôi phục khỏe mạnh, cuộc sống tự nhiên cũng khôi phục bình thường. Tuy rằng anh rất muốn cùng vợ yêu đi hưởng tuần trăng mật, nhưng là công việc bỏ dở trong công ty gần hai tháng chồng chất như núi khiến anh hoàn toàn không có lựa chọn nào khác.

Anh thực ai oán, nhưng vẫn là câu nói đó, tự làm tự chịu.

Ngược lại, Văn Dĩ An thì như cá gặp nước.

Cô hiện tại cuộc sống đúng là trong mộng, có được người chồng thương yêu mình, không cần vì áp lực cuộc sống mà đi sớm về muộn(nguyên văn: hướng cửu trửê ngủ...????), chỉ cần ở nhà chăm sóc gia đình. Đợi cho đứa nhỏ trong bụng ra đời, cô liền thật sự hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Xem ra cô lúc trước mạo hiểm là đúng, tuy nói trước khi có hạnh phúc cô đã chịu không ít đau khổ, cũng chảy không ít nước mắt, nhưng khổ tận cam lai, hết thấy đều đáng giá.

Văn Dĩ An một bên mỉm cười, một bên quay người khóa cửa.

“Em muốn ra ngoài?”

Thanh âm thình lình vang lên , Văn Dĩ An quay đầu, liền thấy ông chồng đang đứng đằng sau mỉm cười.

“Anh như thế nào đột nhiên trở lại?” Cô trước kinh ngạc hỏi, sau đó mới trả lời vấn đề của anh. “Chị dâu hẹn em đi cùng cùng chị ý.”

“Anh đưa em đi.” Phạm Đẳng chủ động.

“Nhưng là anh về nhà không phải có việc sao?” Cô hoài nghi hỏi.

“Có nha, anh là đặc biệt trở về giúp vợ yêu.” Anh mỉm cười đáp.

Văn Dĩ An nghe vậy lộ ra một chút cười khế.

“Dịu dằng có mục đích gì đây?” Cô hỏi.

“Có đấy, hy vọng vợ yêu đại nhân có thể cho phép tiểu nhân làm tùy tùng của em hôm nay.”

“Đừng náo loạn, anh đột nhiên chạy về có chuyện gì?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Vừa bàn bạc được một vụ làm ăn lớn, muốn trở về chia sẻ cùng em, mang em đi chúc mừng một chút, không nghĩ tới em lại có việc.” Phạm Đẳng bất đắc dĩ cười khổ.

“A, kia.....” Văn Dĩ An do dự nhìn anh, lo lắng không biết có nên gọi điện cho chị dâu hủy buổi hẹn này không. Bất quá cô làm như vậy có thể hay không quá mức trọng sắc khinh bạn?

“Đừng khó xử, anh nghĩ chị dâu không để ý đâu, bởi vì anh không những làm lái xe, có thể thay hai chị em trả tiền, còn có thể thay hai chị em xách đồ. Anh dùng tốt như vậy, không ai cự tuyệt đâu?” Phạm Đẳng cười ,ôm cái eo đang biến thô của vợ, kéo cô ra xe.

“Chờ một chút, để em hỏi chị dâu đã.” Văn Dĩ An nói, cảm thấy đây là tôn trọng cơ bản nhất.

“Được, em hỏi đi.” Anh không hề dị nghị, tràn đầy tin tưởng. “Nếu em ngại, anh có thể nói giúp.”

“Đây là anh nói nha? Kia, điện thoại cho anh.” Văn Dĩ An bấm số, sau đó liền quăng cho anh.

Phạm Đăng thoải mái tiếp nhận đặt lên tai.

Văn Dĩ An mỉm cười nhìn anh.

“Ừ? Chị dâu, là em, Phạm Đăng.” Anh nhìn cô, một bên đối thoại cùng người bên kia đầu điện thoại. “Em có thể làm tùy tùng cho hai người không? Ờ? Ờ. Được, em đã biết. Hẹn gặp.”

“Như thế nào? Chị ấy nói cái gì?” Vừa thấy anh buông di động trong tay, Văn Dĩ An khẩn cấp hỏi.

“Đương nhiên là không thành vấn đề, có điều.....”

“Có điều gì?”

“Chị ấy muốn anh mặc đẹp một chút làm cái gì?” Anh khó hiểu nói.

“À?” Cô cũng ngẩn ngơ.

“Chị ấy có nói hôm nay muốn cùng em đi đâu không?” Phạm Đăng hỏi.

“Không có, chỉ bảo em mặc xinh đẹp một chút.” Văn Dĩ An lắc đầu nói.

“Cho nên em hiện tại được coi là xinh đẹp?” Phạm Đăng nhìn từ đầu đến chân.

Gương mặt trang điểm nhẹ, tóc búi cao, không có lọn tóc nào che phủ tầm mắt, cô mặc một bộ quần áo đơn giản, không có trang sức, không phải váy dài đến bắp chân của phụ nữ mang thai, trên chân là một đôi giày xăng đan. Cô bình thường trừ bỏ sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, gọn gàng, thì cùng hai chữ xinh đẹp hoàn toàn không hơn không kém.

Xem ra anh kiên trì trở về đón cô là quyết định đúng.

“Nghe khẩu khí anh có vẻ khác thường. Em mặc như vậy rất khó xem sao?” Văn Dĩ An lo lắng cúi đầu nhìn chính mình.

“Không phải khó coi, chính là rất hấp dẫn.” Anh nói xong liền dắt tay cô, mở cửa đi trở về trong phòng.

Anh muốn đích thân trang hoàng, ăn diện cho cô.

~ ~

~“Đây là chuyện gì xảy ra? Có người muốn kết hôn sao?”

Phạm Đăng dừng xe, Văn Dĩ An bị Cần Chương ôm tay dắt vào một không gian tràn ngập bóng bay, xung quanh bố trí đủ các loại hoa.

Cần Chương đối với phản ứng kinh ngạc của cô chỉ mỉm cười, sau đó im lặng cô kéo vào nhà ăn.

Nhà ăn cùng bên ngoài đều được bố trí tràn ngập lãng mạn, ánh sáng đèn điện màu vàng nhẹ nhàng mang theo hơi thở ấm áp vây quanh mỗi người, trên mặt bọn họ đều mang theo hân hoan nhìn cô mỉm cười.

Văn Dĩ An ngốc sững sờ ở lối vào, cô cảm giác như mình đang bị người ta sắp đặt.

“Anh Thời Vũ, Vũ Tiệp, Dụ Đình, chị Cần Ương, mọi người..... Mọi người làm sao có thể.....” Cô nhìn mọi người ngạc nhiên rồi á khẩu.

“Dĩ An, chị nhất định không nghĩ tới sẽ gặp chúng em đúng hay không?” Thời Vũ Tiệp mỉm cười tiến lên ôm lấy cánh tay của cô.

“Mọi người vì sao.....”

“Vì sao đông đủ trong này? Bởi vì có người mời chúng em đến.” Thời Vũ Tiệp nhếch miệng nói.

“Phạm Đăng?” Văn Dĩ An lập tức nghĩ đến anh.

Thời Vũ Tiệp mỉm cười gật đầu.

Văn Dĩ An nhìn về phía những người khác, chỉ thấy bọn họ một đám đối cô tề mi lộng nhãn, tất cả đều cười đến ái muội.

“Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Cô vẻ mặt mờ mịt khó hiểu nhìn đoàn người.

“Em tự hỏi cậu ấy thì hơn.” Thời Vũ mỉm cười chỉ ra phía sau cô.

Văn Dĩ An quay đầu nhìn, chỉ thấy Phạm Đăng đi vào, hai mắt anh không hề chớp một cái, nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình mật ý say lòng người.

Anh đi tới bên cạnh cô, đứng ở trước mặt cô. Cần Chương mỉm cười lui ra phía sau, nhường lại vị trí cho anh, anh không chút do dự lập tức bổ sung.

“Dĩ An.” Anh trầm thấp gọi, ngữ khí có chút sâu xa khó hiểu, “Em có đồng ý gả cho anh, để anh yêu em cả đời không?” Anh cất giọng hỏi.

Văn Dĩ An hô hấp bất giác cứng lại, cô khó hiểu nhìn anh, lại quay đầu nhìn về phía mọi người mỉm cười, trên mặt là biểu tình quái dị phức tạp, vừa lo lắng vừa kinh hãi, vừa ngạc nhiên vừa hoảng hốt.

“Phạm Đăng, anh làm sao vậy? Chúng ta không phải đã kết hôn sao?” Cô không hiểu.

“Lần đó không tính.” Anh nhẹ nhàng quỳ xuống, đôi mắt thâm tình nhìn cô. “Lúc này đây anh muốn một lần nữa dùng toàn bộ thiệt tình cùng thành ý cầu hôn em. Dĩ An, anh yêu em. Em đồng ý gả cho anh, để anh yêu em cả đời không?”

Văn Dĩ An tim đập loạn nhịp, hốc mắt bắt đầu đỏ hồng.

“Anh không cần làm như vậy.” Cô tức cười nói.

“Anh muốn cho em hạnh phúc.”

“Em hiện tại rất hạnh phúc.”

“Cho nên em đồng ý gả cho anh, để anh làm em hạnh phúc cả đời?” Anh thâm tình hỏi.

Văn Dĩ An ôn nhu nhìn anh, cho dù hai mắt bị nước mắt chiếm đóng, vẫn thấy rõ ràng chân tình của anh.

“Em đồng ý.” Cô đáp.

Bốn phía nhất thời vang lên tiếng vỗ tay hoan hô.

Phạm Đăng đôi mắt sâu thẳm, động tình đem cô ôm vào lòng, trước mặt mọi người đặt môi hôn cô.

Môi chạm môi, trái tim thân mật, cả đời này chẳng phân ly.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-thu-tinh-nhan>